

WILLY VAN DER HEIDE **Bob Evers**

KLOPPARTIJEN IN EEN KOELHUIS

Kloppartijen in een koelhuis

Kloppartijen in een koelhuis

door

WILLY VAN DER HEIDE

(voltooid door Peter de Zwaan)

Omslag Bert Zeijlstra

De Eekhoorn BV Uitgevers

In deze serie verschenen:

- 1 Avonturen in de Stille Zuidzee
- 2 Drie jongens op een onbewoond eiland
- 3 De strijd om het goudschip
- 4 Een overval in de lucht
- 5 De jacht op het koperen kanon
- 6 Sensatie op een Engelse vrachtboot
- 7 Tumult in een toeristenhotel
- 8 Drie jongens als circusdetective
- 9 Een dollarjacht in een D-trein
- 10 Een speurtocht door Noord-Afrika
- 11 Drie jongens en een caravan
- 12 Kabaal om een varkensleren koffer
- 13 Een motorboot voor een drijvend flesje
- 14 Een kloppjacht op een kapitein
- 15 Een radarboot als zilverbloot
- 16 Nummer negen seint New York
- 17 Een meesterstunt in Mexico
- 18 Trammelant op Trinidad
- 19 Vreemd kraakeel in Californië
- 20 Lotgevallen rond een locomotief
- 21 Pyjama-rel in Panama
- 22 Vreemd gespuis in een warenhuis
- 23 Wilde sport om een nummerbord
- 24 Hoog spel in Hong Kong
- 25 Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
- 26 Stampij om een schuifrompet
- 27 Kunstgrepen met kunstschatten
- 28 Bombarie om een bunker
- 29 Ali Roos als Arie Baba
- 30 Heibel in Honoloeloe
- 31 Arie Roos wordt geheim agent
- 32 Cnall-effecten in Casablanca
- 33 Een zeegevecht met watervrees
- 34 Bob Evers belegert Fort B
- 35 Arie Roos als ruilmatroos
- 36 Kloppartijen in een koelhuis

Copyright © bij De De Eekhoorn BV Uitgevers, Amersfoort
Gedrukt bij drukkerij Giethoorn, Meppel

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Heide, Willy van der

Kloppartijen in een koelhuis / Willy van der Heide. - Amersfoort :
De Eekhoorn. - (Bob Evers-serie ; B 36)
ISBN 90 6056 415 4
UDC 82-92 NUGI 220
Trefw.: jeugdboeken ; verhalen.

Amsterdam belt Pittsburgh

In een geweldig groot huis aan de rand van Pittsburgh (staat Pennsylvania, USA) rinkelden zeven telefoons tegelijk. Een ervan werd opgenomen door een man die ongeduldig zei: 'Ja, Evers hier.'

Het bleef even stil, alsof de opbeller met stomheid was geslagen. Na enig gesputter klonk verontwaardigd: 'Is that really YOU. Evers? Roos hier. Uit Amsterdam.'

'Hallo, leuk je te horen. Ook toevallig dat je belt, ik ben nog geen kwartier thuis.'

'Noem dat maar toevallig,' riep de Nederlander Roos. 'Het is meer een kwestie van taai doorzetten. Weet jij, Evers, dat ik al bijna een week lang de halve Verenigde Staten afbel om jou te pakken te krijgen.'

'Nou,' zei Evers nuchter. 'Dat is je dan nu gelukt. Waar had je me zo dringend voor nodig. Zijn er wat motoren op die schepen van jou uit hun lagers gelopen?'

'Waar ik jou zo dringend voor nodig had?' loeide reder Roos.

'Wat heb je met die zoons van Prins en van mij uitgevoerd?'

'O,' zei Evers. 'Ik dacht wel dat je daar een keer over zou bellen. Die zoons hebben een haastklus voor me opgeknapt, maar dat is al een paar dagen achter de rug, dacht ik. Zijn ze nog niet terug in Holland?'

'NEE,' snauwde pa Roos. 'Mijn vriend, de kolonel Prins, banjert al dagen als een woestbesnorde stier Amsterdam af en brult dat het nu eens uit moet zijn met het te hooi en te gras lenen van zijn zoon Jan. En daar ben ik het wel mee eens. Daar komt bij dat ik mijn zoon zelf nodig heb.'

'Aha,' zei pa Evers in Pittsburgh. 'Je bent niet echt bezorgd, maar je hebt zelf een klus.'

'Precies,' riep Roos heftig terug. 'En ik wil jouw zoon Bob erbij lenen. Staan we weer quitte. Niet helemaal natuurlijk, want wij gebruiken één zoon van jou en jij gebruikt er twee van ons, maar het lijkt er dan tenminste weer een beetje op.'

‘Mooi,’ zei Evers. ‘Prachtig. Je leent maar. Zogauw ik ze zie stuur ik ze door. Per USA-mail, per boot, per vliegtuig, per raket. Net wat je wilt. Het is alleen handig als ik eerst zelf weet waar ze zijn. Ze zijn ons zo langzamerhand een tikje uit de hand gegroeid.’

‘Een TIKJE?’ brulde Roos. ‘Ze lijken met z’n drieën wel een ongeregeld internationaal leger. Voor rauspartijen ter land, ter zee en in de lucht. Als ze eenmaal goed bezig zijn met het opknappen van karweien voor wildvreemden dan zien we ze straks helemáál niet meer terug.’

‘We kunnen ze omzetten in een soort firma,’ zei Evers nadenkend. ‘Dan nemen wij, de drie vaders, er aandelen in of zoiets.’

‘Ik zie het voor me,’ gromde Roos. ‘En als ze brutaal zijn dan ontslaan we ze.’

‘Moet je ze toch eerst in je vingers hebben,’ spotte Evers. ‘En dat is een probleem, lijkt me.’

‘Een groot probleem,’ gaf Roos toe.. ‘En ik heb ze snel nodig, ook nog. Doe me een plezier en blijf naar ze uitkijken.’

‘Doe ik,’ beloofde Evers. ‘Je hoort van me.’

Als direct gevolg van dit telefoongesprek zaten drie dagen later - om negen uur in de avond - twee vaders en drie zoons rondom een glimmende, antieke mahoniehouten tafel ten huize van pa Roos; directeur-eigenaar der ROOS-boten, herkenbaar aan de roos in een groene band om de pijp.

De drie zoons waren bek-af. Ze waren twee dagen geleden in Pittsburgh aangekomen en door pa Evers persoonlijk naar het dichtstbijzijnde vliegveld gereden met de mededeling dat er in Holland twee schuimbekkende vaders zaten te wachten. Van die twee vaders schuimde de oude kolonel Prins nog steeds. Hij stampte met een wandelstok als een maarschalkstaf op de grond en brulde dat het uit moest zijn. ‘Wat ik bedoel is: wat moet er op deze manier van jullie terechtkomen. Jullie hebben de middelbare school afgemaakt en wat doen jullie verder? Rondbanjeren, avonturen beleven, je nek riskeren. Straks komen jullie

terug uit een avontuur met een handvol kogelgaten.’

Jan schoot uit zijn slof. ‘Maar dat is toch een opmerking van likme-vestje, vader. U bent zelf dertig jaar lang beroepsmilitair geweest. In uw tijd schoten ze toch ook?’

‘Dat is anders. Heel anders. Ik was troepenofficier in een ordelijk leger, met een ervaren leiding. Jullie avonturen er maar lukraak op los. Hoe doen jullie het eigenlijk. Wie voert er bij jullie liet commando?’

Het antwoord kwam in de vorm van een verschrikkelijk gelach. Bob Evers viel met uitgestrekte armen plat voorover op het blinkende tafelblad. Arie Roos sloeg beide handen hol bonkend op zijn opbollende buik en Jan Prins schoot van zijn stoel en begon in kleine kringetjes over het tapijt te lopen, de vuisten ten hemel schuddend van pure lol.

‘We... we hebben een ssss... schema voor alle dahagen van de mmm ... maand,’ brulde Bob Evers, amechtig over het tafelblad hangend.

‘Met zeer speciale rangen,’ hikte Arie die eruit zag of de helft van zijn sproeten van wilde pret van zijn konen zou spatten. ‘De aa ... aanvoerder is een sergeraal.’

‘Daaronder staat de kapiluit.’

‘En sss ... soms hebben we een commanjoor.’

Ineens klonk de gierlach van Jan Prins. ‘In de Stille Zuidzee was ik een tijdje Schout bij Kunstlicht.’

De beide vaders zaten met onbewogen gezichten te wachten tot het hoongelach zou bedaren. Na enkele minuten ging Jan weer zitten en probeerde hij zijn gezicht in een normale plooi te brengen. Arie frommelde zijn losgeraakte shirt in zijn broeksband en Bob raakte weer verticaal.

‘Zoiets hebben wij nooit nodig vader,’ zei Jan. ‘We zijn het altijd met elkaar eens, we doen gewoon wat we doen moeten.’

‘Over die dingen denken we nooit na,’ vulde Bob aan. ‘Daar raken we alleen maar van in de war.’

‘We zijn natuurtalenten,’ verklaarde Arie. ‘Net als Lawrence of Arabia en Napoleon. Laten we er nu maar over ophouden anders horen we nooit waarom we met zoveel haast naar Nederland moesten komen.’

‘Dat heb je scherp gezien, zoon van me,’ knikte pa Roos. Hij viste enkele kranteknipsels uit een bundel paperassen naast zijn stoel en legde ze op tafel. ‘In deze papieren hier staat een hele hoop informatie. Als jullie morgen fris zijn dan moeten jullie deze stukken maar eens nalezen. Voor het gemak zal ik de belangrijkste punten samenvatten. Al deze kranteknipsels, telexen en telegrammen gaan over de diefstal van vrachtwagens. Vooral in Noord-Italië zijn ze daar goed in, maar in Zuid-Frankrijk en delen van Spanje kunnen ze er ook wat van. Het gaat mij nu vooral om de diefstallen in Italië. In de meeste gevallen worden de draden van het contactslot doorverbonden of wordt het contactsluuteltje gestolen. In enkele gevallen is er geschoten. Een keer is er zelfs een dode bij gevallen.’ Hij keek de tafel rond. ‘Let wel, in alle gevallen ging het om auto’s met een waardevolle lading. Partijen radio’s, dure kleding, duizenden videofilms, die dingen.’

‘Hetgeen betekent dat de dieven wisten in welke vrachtwagens dure spullen zaten,’ merkte Arie op.

Zijn vader keek hem goedkeurend aan. ‘Precies. Exact. In een paar gevallen is gebleken dat douanebeambten aan de Italiaanse grens gegevens overbrieften aan mafia-figuren verder het binnenland in.’ Hij sloeg met een vuist op tafel. ‘En denk nu niet dat het om één auto in de maand gaat. Het gaat om tientallen gevallen. Honderden per jaar waarschijnlijk. Met enorme schades, soms van tegen het half miljoen gulden per vracht.’

Jan stak een hand op. ‘Maar wat kan u dat schelen. U doet toch in schepen?’

Pa Roos knikte en pelde het cellofaan van een enorme sigaar. ‘Jongeman, we werken tegenwoordig met enkele nieuwe typen vrachtschepen. Containerschepen onder andere. Daar gaan complete, volgepakte stalen laadkisten in en op. Die worden kant en klaar op vrachtwagens gezet. Dat is een manier om arbeid te besparen. Een ander systeem is dat van de roll-on roll-off schepen. Daar rijden de complete, geladen, vrachtwagens op. Die worden met kabels vastgezet en rijden, als ze in de haven van aankomst zijn, zo ineens van het schip af, de kade op

en heel Europa door. Ik, als reder, heb een hoop met vrachtvervoer te maken. En dat gedonder hangt mij, en al mijn collega's en al mijn aandeelhouders, kilometers de keel uit.' Hij stak de brand in zijn sigaar en zette de tafel in een grijze walm. 'En nu zijn wij, kolonel Prins hier, ik en een stel zakenvrienden, moe van het wachten tot de Italiaanse politie goed op dreef komt. We willen zelf optreden. Látén optreden in dit geval.'

'Door ons dus,' stelde Bob vast.

'Ik heb best zin in Italië,' verklaarde Jan. 'Ik heb het altijd al een mooi land gevonden.'

'Ik ook,' zei Arie. 'Ik hoop alleen niet dat van ons wordt verwacht dat we gedrieën de complete Italiaanse mafia op gaan rollen.'

'Praat geen onzin,' zei pa Roos kortaf. 'Ik zie jullie taak meer als die van een soort inlichtingendienst. Detectivewerk als jullie dat liever horen. In dat soort klusjes zijn jullie fantastisch. Handig en gehaaid. Jullie opdracht is: ga na welke organisatie achter de diefstallen zit. Geef zogauw je iets weet de feiten aan ons door. Wij nemen daarna contact op met de autoriteiten.'

'De Nederlandse?'

'Jawel,' snauwde pa Roos. 'We hebben de indruk dat de politie in Noord-Italië niet is te vertrouwen. De hele zaak daar is zo rot als een mispel. In een van die kranteknipsels kun je meer lezen over de manier waarop sommige politie- en douanemensen onder één hoedje spelen met dieven en gangsters.'

Bob keek naar de stapel papieren. 'Is het niet handiger als u er iets meer over vertelt? Dat gaat een stuk sneller dan die verslagen doorspitten.'

'Doe ik,' zei pa Roos. 'De zaak zit zo. Als die vrachtwagens bij de Italiaanse grens arriveren, worden ze gestopt. Door de douane. Nou is het allang geleden gebleken, dat het onbegonnen werk is, om de inhoud van al die bakbeesten van vrachtcombines te gaan doorzoeken. Als zo'n transport van Amsterdam naar Milaan vertrekt, is de inhoud - in theorie dan altijd - hier door de douane gecontroleerd en dan gaan de stalen deuren op slot. Het geheel wordt verzegeld met loodjes, waarin door de douane met een speciale kniptang een stempel wordt gedrukt.'

Aan de grens wordt nagekeken of dat loodje niet verbroken is. Op de door de douane afgestempelde vrachtbrieven - die met elk transport meegaan, natuurlijk - staat precies vermeld wat er in die vrachtwagen zit. Is dat duidelijk?’

‘Als uw sigaar,’ knikte Arie, naar de walm kijkend.

‘Mooi. Maar dat betekent automatisch, dat de controlerende douane-ambtenaren aan de Italiaanse grens door die vrachtbrieven precies weten, wat er in elke verzegelde vrachtwagen aan spullen zit, nietwaar?’

‘Ahaaa...’ zei Bob langgerekt. ‘Hij kan dan niet alleen schatten wat de waarde ervan is, maar óók, of het spullen zijn die gemakkelijk kunnen worden uitgeladen en doorverkocht. Bij pakken koeihuiden ligt dat niet zo lekker als bijvoorbeeld bij duizend in dozen verpakte kleurentelevisies.’

‘Precies,’ zei pa Roos. ‘Na arrestaties enkele maanden geleden dachten we dat het hart van de dievenbende wel zou zijn getroffen. En inderdaad werd het eventjes wat rustiger, maar nu is het gedonder weer op gang aan het komen.’ Hij stak een arm uit en wees hen om beurten naar hun neuzen: ‘Wij houden het helemaal niet voor uitgesloten, dat er ook wel tips rechtstreeks uit Holland naar Italië worden getelefoneerd. Snappie? Als er hier een vrachtwagen wordt geladen met dure spullen, dan is het een klein klontje om even naar iemand in Italië te bellen, en nummer en merk van de vrachtwagen plus plaats van bestemming en de lading door te seinen. Dat heeft dan nog het extra voordeel, dat de dieven in Italië meer tijd hebben om zich op de kaping voor te bereiden. Maar we hebben geen harde bewijzen voor dat vermoeden.’

‘Maar...’ begon Bob Evers, stopte en krabde zich onder een arm. ‘Kunnen wij niet als bijrijder met een paar van die Hollandse wagens méerijden? Of ... wacht eens even - je hebt toch van die elektronische dingetjes, die je onderaan een auto vastmaakt en die permanent een radiosignaal uitzenden? Het is toch helemaal niet moeilijk om van een gestolen vrachtwagen dan op afstand het spoor te volgen?’

Pa Roos begon luid te lachen.

‘Jaja. Ik geloof zo nu en dan werkelijk, dat jullie denken dat

vaders last hebben van hersenverweking. Dacht je dat wij zelf niet op dat denkbeeld waren gekomen? Of dat de politie er niet op was gekomen? Beantwoord mij nu eens één simpele vraag, slimme Amerikaan: HOE kunnen wij van te voren weten WELKE vrachtwagen er zal worden gestolen? Of wordt van ons verwacht dat we elke Nederlandse en Duitse combinatie die naar Italië rijdt, van zo'n zender voorzien? Zou in een mum van tijd een onontwarbaar gekkenhuis worden van gepiep en gefluit op die golflengten.'

Stilte. Na geruime tijd kwam er geluid uit het hoofd van jongeheer Prins. Langzaam herhaalde hij enkele van de woorden, zojuist door Reder Roos het vertrek ingeslingerd:

'... HOE KUNNEN WIJ VANTEVOREN WETEN WELKE VRACHTWAGEN ZAL WORDEN GESTOLEN... Juist, ja. Kunnen we een pracht van een vrachtwagen met een pracht van een aanhanger dan niet ZO aantrekkelijk maken, dat de dieven er gewoon met hun vingers niet van af kunnen blijven?'

Arie Roos snapte het meteen en mepte zijn platte rechterhand op de rand van de ronde tafel.

'Een lok-vrachtwagen! En daar zitten WIJ in!'

Stilte. Men hoorde verschillende stellen hersens op hoge toeren gonzen. Nu deed Bob Evers een denkbeeld in de algemene pot:

'En daar met runderen van letters opzetten: INTERNATIONAAL GELDTRANSPORT... of zoiets.'

Dat 'of zoiets' kwam er wat mompelend achteraan, want hij snapte zelf al wel, dat 'internationale geldtransporten' eenvoudig niet bestaan, en als ze bestaan worden die bepaald niet met luide reclame publiek bekend gemaakt.

'Neenee,' zei Arie, 'Het idee is wel goed, maar we moeten iets anders aan lading bedenken, dat veel geld waard is en gemakkelijk kan worden verhandeld. Wat is veel geld waard en kan gemakkelijk worden verhandeld?'

'Kunstvoorwerpen,' zei pa Roos meteen. 'Daar hebben jullie zelf al de nodige ervaring mee opgedaan, zou ik zeggen.'

Zijn zoon zat daar toch wel een beetje over te fronsen.

'Dat is toch niet zo eenvoudig, hoor. Je hebt zoveel soorten van

kunstvoorwerpen. Als die dieven denken, dat het beroemde meesterstukken zijn als van Rembrandt of andere befaamde schilders, dan heb je alle kans, dat ze er niet eens aan beginnen. Want waar moet je daarmee naar toe? Die pronkstukken zijn zó overal ter wereld bekend, dat er niet mee te leuren valt. Neenee... het moet spul zijn, dat duur is, en niet meteen herkenbaar...'

'Juwelen?'

'Vervoer je niet met een vrachtwagencombinatie, zeg. En dat wordt evenmin luidkeels aangekondigd.'

Toen kwam de stem van de kolonel uit zijn hoge stoel:

'Pelterijen,' zei hij kortaf. 'Bontmantels. Of stapels dure pelzen, zoals nerts en sabelbont uit Rusland en zo. Dat is kapitalen waard en meteen verhandelbaar.'

Die opmerking was zo knalraak, dat de vier andere aanwezigen in het vertrek tellen lang als met stomheid geslagen elkaar aangapten. Toen ze op elkaar waren uitgekeken, begonnen ze naar de kolonel te kijken.

'Mijn complimenten, pa!' zei Jan Prins. 'Ik ben trots op u.'

'Ik zie het al helemaal voor me,' bromde de kolonel, en begon met zijn wandelstok letters te schrijven in de lucht: INTERNATIONAL FUR TRANSPORT - Archangel - Amsterdam - Milaan.'

Pa Roos begon geestdriftig in zijn papieren te graaien en diepte daaruit een vel papier met briefhoofd erop:

'En dan gebruiken we de naam van goeie zakenrelaties van me: BOERSMA - STROOBOS. Die hebben eigen grenskantoren in Beek en in Nieuweschans. En vriescellen voor de opslag ook nog... om het allemaal echt overtuigend te maken, voor het geval die rovers iets willen controleren.'

'Nu nog de vrachtwagen-combinatie waar we mee gaan crossen. Is die beschikbaar?'

'Daar pak ik wel een van de onze voor,' zei pa Roos. 'Daar laat ik meteen morgen door twee ouwe, vertrouwde knapen achter de gesloten deuren van een pakhuis de nodige tekst op schilderen.'

Bob Evers knipte met de vingers:

‘Om het nou helemáál écht te maken, zou het misschien wel raadzaam zijn, om er achteraan, buiten langs de laaddeuren, een stalen dwarsbalk aan te laten brengen. Met indrukwekkende hangsloten, zodat het geheel een geweldig beveiligde indruk maakt.’

‘Het enige, dat wellicht wantrouwen zou kunnen wekken,’ bromde de kolonel spottend, ‘is het feit dat een dergelijk kostbaar transport wordt gereden door zo’n stel jeugdige apen!’

De drie jeugdige apen deden precies tegelijk hun monden open alsof zij luidkeels wilden gaan protesteren, klaptten daarna die monden weer dicht en zaten de kolonel geruime tijd zwijgend, maar veelbetekenend aan te kijken. Tot die tenslotte zijn keel schraapte, en met een schouderophalen mompelde:

‘Maar ja, wat zou dat ook? De hele wereld is tegenwoordig tóch gek. Je hoeft je eigenlijk nergens meer over te verbazen.’

‘Juist,’ zei pa Roos, en hij stond op: ‘Ik moet zeggen dat we verbazingwekkend vlot een goed plan van actie in elkaar hebben gezet, dat alle kans van slagen heeft, lijkt me. Ik ga nu eerst naar bed, want ik heb morgen in alle vroegte een bespreking. Ik zal meteen om negen uur order geven, aan die lok-combinatie te beginnen. Laten jullie intussen je gedachten er ook nog eens over gaan, en als er nog nieuwe ideeën loskomen, laat me die dan meteen weten. Slapen jullie vannacht hier? Arie’s kamer is natuurlijk altijd beschikbaar en verder hebben we nog een grote logeerkamer.’

Nachtconferentie rond een stapelbed

Pa Roos had zich nu wel kordaat teruggetrokken in zijn eigen slaapvertrek, maar dat wilde nog niet zeggen, dat de drie jonge avonturiers nu meteen ook van kolonel Prins af waren. Ze kenden Jan's vader, na al die jaren, goed genoeg om precies te weten dat elke poging om hem naar huis te sturen (hoe slim ook verpakt) er vast en zeker toe zou leiden, dat de besnorde vechtjas zelfs met zijn eigen stok niet weg zou zijn te krijgen. Zij namen dus ieder een broodje met een fikse mok koffie en gingen er schrap voor zitten om raadgevingen, vermaningen en korte lessen krijgsgeschiedenis aan te horen, waarvan werd verwacht, dat zij die in Noord-Italië zouden gaan toepassen.

'Jullie moeten goed beseffen,' aldus de oude Prins, 'dat de hele krijgskunde kan worden samengevat in de formule van Clausewitz...'

'Overmacht brengen op een beslissend punt!' riepen de drie jongelieden, perfect in koor.

Pa Prins zette een gezicht, alsof hij zojuist een lezing had moeten aanhoren over boldriehoeksmeting. Hij begon zijn keel te schrapen en kuchte:

'Had ik jullie dat al eens verteld?'

Bob Evers sperde een muil open waar een vleermuis in had kunnen rondfladderen, geeuwde uitgebreid en verklaarde:

'Het beslissende punt bij mij is een oermens-achtige slaap. En tegen die macht sta ik machteloos.'

De kolonel keek even of hij machtige zin had om woedend te worden, maar verhief zich dan uit zijn zetel en gromde:

'Ik wens de heren in elk geval nog te zien aleer er naar Noord-Italië wordt vertrokken. Dat is een militair bevel. Is dat duidelijk?'

'Yes, mister Prins.'

'Ja, pa.'

'Dan ga ikzelf nu naar bed.'

De drie jongelieden bleven in zo'n beetje een militaire houding

staan, tot de kolonel het vertrek had verlaten.

‘Daar komen we goed van af,’ zei Arie Roos. ‘Ik had me al voorbereid op een goed half uur college over Frederik de Grote.’

‘Ja. Of Pepijn de Korte.’

‘Wat dacht je van Karel de Kale?’

‘Pak weg: Johanna de Waanzinnige.’

‘Die vocht niet. Die toerde alleen maar Spanje rond met Filips de Schone in een doodkistje bij zich. Staat dat stapelbed nog steeds op die logeerkamer van jou?’

‘Als vanouds,’ verklaarde Arie. ‘En nieuwe, ongebruikte tandenborstels staan in een glas boven de wastafel.’

Bob Evers lag al in het bovenste deel van het stapelbed, op de rug en met de handen onder het hoofd, toen de preciese en secure Jan Prins nog voor de spiegel zijn kakement stond te reinigen. Bob begon zojuist met de woorden:

‘Zeg... ik lig net te bedenken...’ toen de deur openging en de indrukwekkende menselijke schepping Roos Junior binnentrad. Bob Evers kwam op één elleboog overeind en Jan Prins hield op met poetsen, liet de steel van de tandenborstel uit zijn halfopen mond naar buiten steken en hield zich overeind met de handen op de wasbakranden.

‘W... waar heb jij die pyjama gekocht?’ wilde Bob Evers weten. ‘Zoiets wereldschokkends is in de Verenigde Staten niet te koop!’

Arie Roos sloot zacht en waardig de gangdeur achter zich, wendde het front weer naar zijn vrienden, bekeek zichzelf met gebogen hoofd en streek met beide handen over zijn welvende buik.

‘Wat is daarmee? Dat is een cadeautje van mijn moeder.’

‘EEN CADEAUTJE!’ riep Jan Prins, diep geschokt. ‘Beseft ze wel wat ze je daarmee áándoet?’

Bob Evers wierp de dekens van zich af en klom uit het bovenbed naar gelijkvloers, wandelde in een boog om de massa Roos heen, pakte de kraag van het pyjamajasje beet en loerde er binnenin.

‘Alsjeblief!’ zei hij triomfantelijk. ‘MADE IN SJANGHAI! Voor mij is het een geraffineerd stuk ondermijnende Chinese oorlogsvoering.’

‘Zenuwoorlog, bedoel je?’ zei Jan Prins.

‘Wat anders?’ Bob deed enkele passen achterwaarts, schermde zijn ogen af met beide handen en bekeek het textiel dat zijn vriend Roos omhulde. De grondkleur was van een doortrapt gifgroen, rijkelijk bezaaid met gemeen-paarse zonnebloemen, bloedrode slangen die vals hun tongen tot spiralen kronkelden en hier en daar, op overgebleven plekken, wat venijnige zigzag-bliksems.

‘Het is tenminste niet zo’n saai ding,’ vond de heer Roos.

‘Niet sáái!’ bracht Jan Prins uit, en haalde de tandenborstel achter zijn kiezen vandaan. ‘Nee, inderdaad. Een atoomexplosie is ook niet saai, maar toch wel wat te veel van het opwindende.’

Bob Evers begon weer terug te klimmen naar zijn bovenbed en ging daar met het gezicht naar de wand liggen.

‘O.K., Arie, kom maar dichterbij. Intussen kan Jan het licht wat dempen misschien.’

‘Als de heren gereed zijn met hun cabarethumor,’ verklaarde Arie Roos met grote waardigheid, ‘dan krijg ik misschien de kans om iets zinnigs naar voren te brengen. Ik wilde daar zojuist niet over beginnen om geen slapende vaders al te wakker te maken, maarre ... om met een vrachtwagencombinatie te rijden, en dan nog wel door het buitenland, heb je wel een ander rijbewijs nodig dan die dingen van ons. Die zijn geldig voor DAF-jes en ook nog wel voor opgevoerde strandbuggies, maar dan heb je het wel gehad.’

‘O, is dat hier zo?’ zei Bob, ‘bij ons in de United States...’

‘We zitten hier in de United States of Europe,’ sneed Prins hem kortweg af. ‘De dikke heeft helaas weer eens gelijk. Lekker crossen met zware vrachtwagencombinaties kunnen we wel uit onze hoofden zetten.’

Na enig denken opperde Bob, die nu toch maar rechtop was komen zitten:

‘Maar wat dán?’

‘Er is maar één oplossing op korte termijn,’ zei Arie. ‘En die is, dat we een officiële vrachtwagenchauffeur lenen, die wel voor een rauspartijtje te porren is en die dat hele lokgeval ten minste de grenzen over rijdt, naar Noord-Italië. Dáár komen we op zijn minst niet onderuit.’

‘Heee... wacht eens!’ kwam Jan Prins opzetten. ‘Dat is misschien ook nog wel zo goed. We laten hèm ons lokaas rijden, en hij mag op grote schaal overal koffie gaan drinken en desnoods de sleutels in het contact laten zitten... en wij blijven er in een ándere auto voortdurend achteraan hangen. Dan hebben we ons eigen transport bij ons, ook nog.’

‘We kunnen het nog geraffineerder spelen, knapen: we kunnen een van ons binnen in die aanhangwagen verstoppen, terwijl de andere twee in onze eigen auto op een afstand blijven.’

‘Haha. Besef je wel wat je zegt? Die vrachtwagendeuren worden hier in Holland verzegeld. En het hele geval gaat verzegeld de grenzen over. Dan moet je wel een slaapzak bij je hebben, en genoeg te eten en te drinken...’

‘Plus een chemisch toilet je, lijkt me. Of een kattebak, op zijn minst.’

‘Dat niet alleen,’ zei Arie droog. ‘Maar dan is er nog de kwestie van de wapens. Vroeger ging dat allemaal heel gemakkelijk. Maar ik ben nou niet zó kapot van het idee om met een paar automatische pistolen een paar grenzen te passeren. Het kan makkelijk goed gaan, maar ook heel erg fout.’

‘Hebben wij eigenlijk nog wat aan wapentuig hier?’

‘O ja, hoor,’ zei Jan Prins opgewekt. ‘Niet hier in huis, natuurlijk, en zelfs mijn beste vader kan dat beter maar niet weten. Maar we hebben al een tijdje geleden een paar kluisloketten gehuurd. Daar liggen allerlei wonderlijke spullen in, zoals ook wat bizar bankpapier voor snelle noodgevallen, maar ook wat heel handzame pistolen. Overgehouden uit vroegere avonturen.’

‘Ah ... slordige krijgsbuit, zogezegd.’

‘Zoals je zegt. Met wat handjesvol munitie. Dat spul kunnen we er zo uithalen. We huren hier een grote Datsun of een flinke Volvo, en we hebben ons eigen transport.’

‘Dat is dus geen probleem. Maarre... hoe krijgen we dan zonder risico die vuurkracht mee de grenzen over?’

Arie krabde nadenkend over een van de slangen, die zich rondom zijn navel strengelden.

‘We kunnen waarschijnlijk het beste een slimmigheidje uithalen. Er wordt natuurlijk wat oude rommel in dozen en kisten in die lokaas- vrachtwagen gestouwd om aan het juiste laadgewicht te komen. Het moet allemaal wel goed ècht zijn. Ik zal wel dapper meehelpen bij het nep-laden en dan is het een klein kunstje om een paar pistolen met wat patronen in een van die pakken te frommelen. En dan gaat het hele zaakje veilig vergrendeld de grens over.’

‘Ach jé, hoe fraai. En wij krijgen natuurlijk de sleutels van de laaddeur en van de bijzondere hangsloten, die er voor de show extra op worden gelast...’

‘En zo gauw we Italië binnen zijn, halen we dat arsenaal er even uit.’

‘Maar daarmee verbreken we de douane-loodjes toch?’

‘Dat kan toch, uilekop, zodra we het land van bestemming maar eenmaal binnen zijn.’

‘En zien die dieven dan niet dat die loodjes verbroken zijn?’

‘Geen enkel probleem. Ik weet precies hoe dat moet. Het zijn heel dunne metaal draadjes, waarvan de einden met een rondje lood aan elkaar zijn geperst. Met een dunne naald frutsel je één eind eruit, en later friemel je het draadje er zo weer in, dat er op het eerste gezicht niks van te zien is. Alleen een douaneman kan zien, dat er aan geknoeid is.’

‘Nou - dat hebben we dan weer mooi uitgeknobbeld. En doe me nu een enorme lol, Arie, en ga terug naar je eigen kamer, met die monsterlijke kledij aan. Je hebt tóch al een dikke kans, dat ik straks gillend wakker schiet, kronkelend van de nachtmerries.’

Arie keerde zich langzaam om, pakte de deurknop beet, en zei over een ham van een schouder:

‘Gewoon zwakke zenuwen... daar begin jij last van te krijgen. Die jeugd van tegenwoordig kan nergens meer tegen.’

Hij had juist de gangdeur open, toen er van achteren een stevig

hoofdkussen tegen zijn rode haar smakte:

‘Psychedelische gek!’ riep Bob Evers hem na. ‘Verdwijnt met je punkpyjama!’

De deur was bijna dicht, toen de stem van Arie door de handbrede spleet naar binnen klonk:

‘Weet je wat het met jullie is? Pure kif. Platte jaloezie van een paar burgerjongens. Je moet het type zijn om zoiets bijzonders te kunnen dragen. Dat is alles.’

De bijzondere heer Roos, plus de beide burgerjongens, hadden de volgende ochtend hun cultureel geschil bijgelegd en werkten zich in grote saamhorigheid door een ontbijt heen, dat werd opgediend door ma Roos in de woonkeuken. Ze spreidden daarbij hun uiterste behendigheid ten toon bij het ontduiken van nieuwsgierige moederlijke vragen, zoals:

‘Waar hadden jullie het vannacht daarboven dan over? En wat moest kolonel Prins erbij?’

‘O... mijn vader had weer eens wat bedacht,’ verklaarde Jan, een arm uitstrekkend naar de pot marmelade. ‘Zo nu en dan krijgt ‘ie ineens de geest en begint ‘ie de vaders van Arie en Bob op te stoken, over een vaste baan en zo.’

‘O, ging het dáárover,’ zei ma Roos langgerekt. ‘En hebben jullie daar enig resultaat over bereikt?’

‘Dat is het hem nou juist,’ vulde Arie slagvaardig aan. ‘Daar gaan we het straks uitgebreid over hebben.’ Hij keek met groot vertoon van belangrijkheid op zijn kwarts-horloge. ‘We hebben een afspraak met mijn vader in de stad.’

‘Zou het er dan toch eindelijk van gaan komen?’ zei ma Roos wat twijfelachtig.

‘Van wát, lieve mam?’

‘Nou, dat jullie nu eindelijk eens ophouden met dat rondjakkeren en Wild Westje spelen.’

‘Ach,’ zei Bob Evers, zijn mond afvegend aan een keurig servetje, en zijn stoel achteruit schuivend. ‘U moet maar zo denken, mevrouw Roos: we worden vanzelf een dagje ouder en dan gaan de wilde haren er ook vanzelf af.’

‘Of uit,’ voegde Arie eraan toe, haastig naar de deur lopend. ‘Er zijn er vanmorgen alvast drie van mij in mijn kam blijven zitten.’

Dat telt aardig aan, hoor.'

Buiten de deur spatten zij uiteen, om verschillende noodzakelijke bedrijvigheden te gaan vervullen. Daar kwam een hoop getelefoneer aan te pas - van en naar het kantoor van pa Roos, maar het eindresultaat van al die activiteit was toch wel, dat zij, zo tussen twaalf en één uur, kwamen binnendruppelen in een expeditiebedrijf op het industrieterreintje dat te vinden is aan de rand van Amsterdam, waar de bebouwing aan huizen ineens ophoudt, en de oude snelweg naar Den Haag begint. Daar zitten allerlei kleinere en wat grotere bedrijfjes bij elkaar, met als gevolg, dat het binnenrijden van een vrachtwagen meer of minder, met wat voor soort opschriften of firma-namen dan ook, een minimum aan opzien wekt.

Toen Jan Prins te kwart over twaalf arriveerde, met een nette KLM-reistas in de hand, die wel wat zwaar leek, te oordelen naar de manier waarop hij het ding droeg, en na enig zoeken een zijdeur vond, met een elektrische bel, werd hij door een grijnzende Arie binnengelaten in een holle ruimte met een betonvloer, die zo te zien het midden hield tussen een garage en een pakhuis. Helemaal aan de achterkant spetterde het blauwe licht van een lasvlam en aan de zijkant van een vrachtwagen combinatie waren twee jonge knapen bezig met het opschilderen van felrode letters.

'Alles al in vol bedrijf zie ik,' zei Jan en stond even belangstellend stil, opkijkend naar de zijkant van de aanhanger, waarop een gedeelte van de tekst al gereed was:

International Fur Transp

'Aan de andere kant hetzelfde, natuurlijk,' zei Arie. 'En achteraan zijn ze bezig met het overtuigende balkwerk.'

Nou, overtuigend was het wel. De achterdeuren van de aanhanger op zichzelf waren van stevig plaatstaal, met een eigen dubbel slot. Maar nu werden er, schuin dwars eroverheen, nog eens twee U-balken gelast, die aan hun uiteinden waren voorzien van gaten, zo groot als een gulden, die weer pasten over duimdikke stalen pennen die aan weerszijden op de hoekstijlen zaten gelast. Die pennen waren zelf ook weer voorzien van gaten en

daardoorheen moesten natuurlijk de haspels van de extra-hangsloten. Terwijl Jan nog vol bewondering naar het laswerk aan de laatste van de vier pennen stond te kijken, gaf Arie hem een por in de ribben en stak een hand vooruit, waarop een massaal koperen hangslot lag. Jan nam het van hem over en woog het op de hand.

‘Is dat een slot of niet?’

‘Dat ding weegt bijna een kilo, man!’

‘Het is ook om indruk te maken,’ lachte Arie. ‘Ik ben vanmorgen twee uur bezig geweest in negen ijzerwinkels om de meest kolossale hangsloten te pakken te krijgen die ik kon vinden.’

‘Jeminee,’ zei Jan, de haspel van het slot openbuigend en die stekend door het oog van een van de al vastgelaste pennen. Daarna deed hij een pas achteruit om het effect te bewonderen.

‘Als er vier van die knotsen van dingen aan het eind van twee U-balken te pronk hangen, moet iedere dief het dievenwater uit zijn mond beginnen te druipen. Want niemand hangt vier van dergelijke sloten aan een vrachtwagen, als er geen verschrikkelijk duur spul in zit.’

‘Ozo,’ zei Arie en schopte achteloos tegen het KLM-tasje, dat Jan onder een werktafel had weggezet. ‘Zit de boel daarin?’

‘Ja hoor, dikke. Een Llama punt 38 platte automatic en een van die ouwe, Amerikaanse cylinderdingen van Smith and Wesson. Zelfde kaliber.’

‘Dan zorg ik wel, dat ze straks in een van die dozen komen die daarginds langs de kant klaar staan. Die zijn allemaal leeg. Straks komt er een wagen met bakstenen en daar laden we ze mee vol.’

‘Zet je er dan wel een merkteken op, dat we weten in welk van die dozen dat ijzer zit?’

Arie Roos zette de beide vuisten op de plaats, waar bij normale mensen hun heupen zitten, maar waar bij Arie een soort hoepelrok van buik naar buiten welfde. In die houding bleef hij zijn strijdmakker Prins lange tellen staan aankijken. Dan bracht hij uit:

‘Ik geloof, dat jij zo nu en dan nog steeds meent, dat ik niet goed wijs ben, is het niet, Prins?’

‘Ikke eh ... ik neem liever het zekere voor het onzekere’ verklaarde Jan Prins. ‘Je weet hoe secuur ik ben.’

‘ALLES in het leven is onzeker,’ antwoordde Roos. ‘Iemand die altijd alles zeker wil hebben, eindigt in een dolhuis.’

‘Goed, goed,’ zei Prins sussend. ‘Maar je kunt het aantal onzekerheden toch wel beperken, is het niet? Door vooruit te denken, bijvoorbeeld?’

‘Dan komen er weer nieuwe onzekerheden voor in de plaats,’ verklaarde Roos, maar op dat moment ging de telefoon, die boven de werkbank tegen de betonmuur hing.

‘Ik pak hem wel!’ riep Arie met een stem die door de holle ruimte rondgalmde en hij nam de hoorn van het wandtoestel.

‘Met expeditiebedrijf Sanders.’ ‘Ha, bent u het, pa?... Ja - het verloopt hier allemaal vlot. Dat laswerk is een lust voor de ogen. En de letterschilders zijn ook druk bezig... Wat?... o, maar dat is geweldig...’

Arie luisterde nog een tijdje, met nu en dan een knor, belde dan af en gaf meteen Jan Prins een enorme geestdriftige stomp tegen diens schouder:

‘Die ouwe van mij - die kan soms wel lastig zijn, maar hij is niet gek. Zometeen komt er een knaap van een jaar of veertig met een vrachtwagenrijbewijs. Dat wordt onze chauffeur en die gaat meteen helpen al die bakstenen in dozen te stouwen.’

‘Is het een beetje een redelijke snuiter? Niet zo’n zeurpiet?’

‘Vast niet,’ zei Arie. ‘Hij heeft jarenlang op vrachtschepen gevaren onder kapitein Holdert. Weet je nog?’

‘En is ‘ie toen maar op vrachtauto’s overgestapt?’

‘Ja, jô, hij kreeg wat aan zijn been en dat kun je op een vrachtschip met hebben. Toen heeft ‘ie zich laten omscholen tot internationaal chauffeur. Hij heeft alleen één afwijking, zegt mijn vader: als hij achter het stuur zit, heeft ‘ie altijd een ouwe zeemanspet op met zo’n koperen anker voorop. Da’s een vast bijgeloof van hem; als ‘ie die pet niet op heeft, krijgt ‘ie pech aan zijn wagen, beweert ‘ie.’

‘Ah... zijn gelukspet.’

‘Ja. En de ouwe heeft voor ons een Volvo versierd.’

Daar werd Jan Prins ineens wildbegerig van:

‘Een Volvo, zeg je? Oud? Nieuw?’

‘Nou... Eén met een schakelbak in plaats van een automatische.’

Jan kreeg een wild licht in de ogen en greep Arie’s arm met beide handen beet:

‘Vertel me niet dat we een 343 meekrijgen!’

‘Jaja - zo noemde de ouwe dat. Een drie vier drie. Maar er kwamen nog een paar letters achteraan...’

Jan Prins begon een beetje gelukkig te kreunen:.

‘Een 343 DL - met de versnellingsbak achterin? Hoe heeft jouw vader dat machien losgekregen? Toch zeker met speciaal voor ons gekocht?’

‘Ach,’ zei Arie met een handwui. ‘Zal-ie wel met een mooi smoesje voor een week of wat hebben losgekletst van de importeur. Die ouwe van mij heeft overal zakenvrienden zitten. En bij wou ons op die bergwegen niet met rommel op pad sturen, zei hij...’

‘Toch aardig van hem,’ zei Jan Prins zwakjes.

Toen kwam Bob Evers aanzetten met een verhit gezicht. Hij was zo laat, deelde hij mee, omdat hij een heel stel winkels was afgeweest om een compleet Volendammer dameskostuum te kopen in maat 48.

‘WAAAT! Een dames-Volendammerkostuum? Wou je daarmee in vermomming de Italiaanse grens over?’

‘Nee, man. Dat had ik vorige keer ook al vergeten. Het is voor een tante van me in Cincinnati. En als die hoort dat ik weer in Holland ben geweest en dat komediepak wéér vergeten heb, dan schrap ze me geheid uit haar testament.’

‘Heb je er klompen bij? Damesklompen?’

Bob kreeg een glazige blik in zijn Amerikaanse ogen en zijn onderkaak zakte een eindje naar beneden.

‘Oh, holy smoke! I forgot about the wooden shoes...’

‘Nou, die kun je later nog wel kopen. Blijf nou eerst maar hier helpen. Maar... waar heb je nou dat Volendamse disco-pak?’

‘Dat heb ik bij je vader op kantoor gelegd. Wat moet er hier gaan gebeuren?’

‘Zie je al die kartonnen dozen daar langs de muur? Die moeten vol worden gepakt met echte Hollandse bakstenen. Voor export.’

Om zeven uur die avond was iedereen bék-af, maar alles leek ook klaar. Op beide zijanten van de aanhangwagen stond met knalrode letters:

INTERNATIONAL FUR TRANSPORT
Archangel - Amsterdam - Milano

En datzelfde stond in wat kleinere tekst pralerig dwars over de met extra balken verzekerde achterdeuren. Geen dief, die dàt over het hoofd kon zien. De verf plakte nog een beetje, maar tegen de ochtend zou alles best rijdroog zijn. Tweeduizend bakstenen, in dozen verpakt, stonden stevig gestouwd verdeeld over de vloer van de aanhanger. De chauffeur zou om zes uur de volgende ochtend afrijden, zijn achterdeuren bij de douane laten verzegelen (dat was allemaal door pa Roos netjes zo geregeld) en vandaar meteen doorrijden naar Noord-Italië.

‘Ziezo,’ zei Arie Roos tevreden, het stof van zijn handen vegend met een dot poetskatoen. ‘Morgenochtend die Volvo ophalen en dan gaat het er op los. Maar nu éérst uitgebreid ergens eten.’

‘Maar we kunnen toch THUIS eten!’ zei Jan geschrokken. ‘En dat kost ons niks. Zal je moeder nog gezellig vinden, ook!’

‘Klets,’ vond Arie. ‘Ik ga in de stad eten.’

Bijgeloof in Noord-Italië

Omdat je met een personen-Volvo natuurlijk een stuk sneller uit de voeten komt dan met een vrachtauto-combinatie, waren onze drie avontuurlijke banjeraars pas na twaalven in de middag weggereden, nadat er nog ettelijke grillige inkopen waren verricht, zoals enkele cassettes om onderweg van inspirerende muziek te zijn voorzien.

‘Waar heeft dat nou weer voor nodig?’ kon Jan Prins niet nalaten op te merken. ‘In de eerste plaats heb ik thuis dozen vol met cassettes liggen, waar we uit kunnen kiezen. Maar nee, Arie Roos moet zo nodig weer met contant geld smijten en dure cassettes aanschaffen.’

‘MAN!’ riep Arie korzelig uit. ‘Jij kóópt nooit een cassette. Jij leent andermans grammofonplaten en neemt die muziek stiekum over op lege cassettes.’

‘Nou - wat is daartegen? Wat is ertegen? Ik geef netjes die geleende platen terug en ik heb banden vol muziek voor niks.’

‘Daar is niks op tegen,’ verklaarde Arie. ‘Alleen bevalt jouw smaak aan muziek me niet. Dáár gaat het om. En kijk eens, als jij me bij jou thuis zit te pesten met die kwijlmuziek van de BeeGees, kan ik weglopen. Maar rijdend in een Volvo ben ik er reddeloos aan overgeleverd. Nee, ik wil minstens een paar cassettes naar eigen smaak en inzicht bij me hebben.’

Jan Prins sloeg de handen tegen het hoofd en begon zacht te kreunen:

‘Zeker weer Country en Western?’

‘Onder meer,’ zei Arie beheerst. ‘Maar ik zal me democratisch opstellen en af en toe ook een van jouw rampcassettes opzetten.’ En op die culturele basis reden zij weg, richting Utrecht.

Nu zijn er twee hoofdmanieren om vanuit Nederland naar Noord-Italië te rijden: via Duitsland en via Frankrijk. Vast stond in elk geval dat zij hun vrachtwagen zouden treffen in de

stad Como, een plaats aan de zuidpunt van het Como-meer, waar een heel stel hoofdverkeerswegen naar en door Noord-Italië elkaar kruist. Vanaf die stad Como, kun je werkelijk alle kanten uit. Ideale locatie voor vrachtwagendieven.

Zo tegen een uur of één, toen ze eenmaal op de snelweg naar Utrecht zaten, met Jan Prins aan het stuur en de dikke Arie behaaglijk geïnstalleerd op de brede achterbank, was nog niets beslist over de te volgen route.

‘Zeg, lieden,’ begon Jan. ‘Rijden we nu over Duitsland, of door Frankrijk?’

‘Zoeken jullie dat maar uit,’ bromde de Amerikaan Evers. ‘Zo nu en dan, als ik braaf bij mijn vader thuis in Pittsburgh zit en niks om handen heb, haal ik wel eens van die kaarten van Europa te voorschijn en doe ik wat aan zelfstudie. Ik weet intussen wel, dat Zwitserland tussen al die andere landen in ligt en dat Italië ergens onderaan bungelt en zo meer, maar daar blijft het echt wel bij.’

‘Als je de richtingborden maar in de gaten houdt,’ bromde Jan, ‘vindt zelfs een Eskimo hier nog de weg.’ Hij liet zich braaf passeren door een of ander mini, die 140 reed op autopedwieltjes.

Arie had achterin met de muziekcassettes zitten rommelen en reikte er nu een naar voren:

‘Bob, ga jij eens cassette-jockey spelen. Douw deze er maar in.’

Bob nam het bandje over, wierp er een blik op, gaf een knor en drukte op de uitwerpknop van de bandweergever. De houder sprong naar buiten.

‘Verhip! Der zat er nog eentje in!’ Hij bekeek de losse cassette even en zei dan, op langgerekte, ongelovige toon: ‘Neeee... dát kan niet. Mission Impossible. Wat is dit voor een vreemde grap? Zulke muziek bestáát niet!’

‘Wát is onmogelijk, rare Amerikaan?’

‘Ach, man, iemand heeft een grap met ons willen uithalen.’

‘Grappen zijn altijd welkom,’ verklaarde Arie. ‘Vooral op lange tochten. Maar wat bedoel je?’

Bob zat warrig met de cassettes te wuiven:

‘Weet je wat hier op staat?’

‘Gladys Knight met het Urker Mannenkoor,’ opperde Jan Prins.
‘Gekker nog,’ zei Bob, hoofdschuddend. ‘Louis Armstrong zingt
Country en Western.’

Het was enkele tellen lang stil in de Volvo. Dan zei Jan Prins
beslist:

‘Zit jij nou de boel te bes... Zoiets bestaat niet!’

‘Dat ZEI ik toch al!’ Bob mepte de cassette op de rand van het
stuurwiel: ‘Hier! Kijk dan zelf!’

Jan, zijn aandacht verdelend tussen de snelweg en de cassette,
tuurde en begon dan te lachen.

‘Dat staat er met de hand opgeschreven, man. De een of ander
heeft inderdaad een geintje willen uithalen. Dat was een lege
cassette, waar je zelf op kunt nemen wat je wilt.’

‘Maar waarom zou iemand daar nou zo iets idioot onmogelijks
op gaan schrijven?’

‘Dat vond, wie het ook gedaan heeft, net de mop, natuurlijk.
Louis Armstrong is heel zijn leven nog nooit in de buurt van een
Country & Western-band geweest!’

Arie vroeg:

‘Staat er verder niks op? Geen titels van nummers of zo?’

Bob draaide de cassette om.

‘Hee, kijk: op de andere kant staat geschreven: Loretta Lynn,
Billie Jo Spears en Bobby Gentry...’

‘Dat zijn alledrie heel bekende C & W-zangers!’

‘Ja, dat weet ik ook wel, zeg! Zal ik mijn eigen Amerikaanse
muziek niet kennen? Maar dat me die Louis Armstrong... dat is
echt al te gek.’

‘Waarom douw je dat ding er niet gewoon even in? Horen we
vanzelf wat eruit komt.’

Arie boog zich voorwaarts over de zitting van de voorbank en
keek nieuwsgierig toe hoe Bob, wat aarzelend, alsof hij bang was
dat er iets heel griezeligs zou gaan gebeuren, de cassette in de
houder liet zakken, en die vervolgens dichtklapte. Na enkele
seconden gespannen stilte begon de zachte ruis van de band en
dan klonken de eerste akkoorden van pure Country & Western-
gitaren. Enkele hoge, zingende solotonen maakten zich eruit

los en dan kwam de onmiskenbare, schorre stem van Louis Armstrong:

‘Last night, all alone in a barroom
I met a girl with a drink in her hand...’

‘Man, ik kèn dat nummer! Het heet Almost Persuaded en dat is pure C & W!’

‘Nou breekt me de klomp,’ zei Jan Prins paf.

‘Wat zei je?’ vroeg Bob Evers, die bij lange na niet alle rare Nederlandse uitdrukkingen kende.

‘His wooden shoe is falling apart,’ vertaalde Arie en barstte in een waanzinnig gelach uit. ‘Onze Armstrong zingt Country and Western. Da’s net zoiets als Ho Tsji Minh die Yankee Doodle fluit. Als iemand het me had verteld, had ik hem voor leugenaar gezet.’

Armstrong zong héél slow en zuiver verder, met hoog zingende en laag klagende gitaren om zich heen.

‘Waar komt die opname dan vandáán?’ riep Jan, die nog steeds niet geheel over de schok heen was.

‘Nou, die is door iemand op een losse cassetteband overgenomen, vandaar natuurlijk ook die handgeschreven inhoudsopgave.’

‘En waarom vinden uitgerekend wij deze totaal onmogelijke muziekband achtergebleven in deze Volvo?’

‘Het is een modern voorteken,’ meende Arie, op geheimzinnige toon. ‘De oude Grieken waren ervan overtuigd dat er onheil dreigde als zij onweersdonder hoorden aan hun linkerzijde. Zonder twijfel is dit aanwijzing der Goden, dat ons op deze tocht naar Italië hoogvreemde dingen te wachten staan.’

‘Zozo,’ zei Jan Prins sarcastisch. ‘Geeft dat wellicht een aanwijzing of wij de weg door Duitsland of de route via Frankrijk moeten kiezen?’

‘Country & Western,’ zei Arie veelbetekenend. ‘Dat wijst duidelijk op de westelijke route door de landelijke dreven van Noord-Frankrijk, lijkt me.’

‘Of juist NIET, dik monster. Dat we die juist moeten vermij-

den. Omdat die muziek zelf al zo onbestaanbaar en onmogelijk is.'

'We hebben toch ons hele leven nooit anders gedaan, dan onmogelijke en onbestaanbare dingen? De westelijke route, zeg ik.'

'Now shut up, you both!' riep Bob en draaide de volumeknop luider.

'Bestaanbaar of niet, die muziek is steen- en steengoed.'

Daar kwam helemaal geen protest over. De Country & Western-gitaren samen met Armstrong's unieke zangstem, golfdend uit de stereo-speakers die achterin de Volvo waren ingebouwd en de opname, zowel als de weergave, waren zo perfect, dat elke aparte letter van de stem was te verstaan:

'... she had ruby red lips, coal black hair
and eyes that would tempt any man.'

'Dat is toch overgenomen van een plaat, zeker?'

'Dat staat wel vast lijkt me.'

Jan Prins riep:

'Maar van wát voor soort plaat dan? Als die echt bestaat, moet ik die absoluut hebben, man! Daar kan ik weddenschappen mee winnen!'

'Hebben we weer iets om uit te zoeken,' zie Arie, dieptevreden en hij zakte terug in de achterzitting. 'Als deze tocht voorbij is, kunnen ze deze Volvo netjes terug krijgen, maar niemand ter wereld krijgt deze unieke cassette uit onze vingers. Dat staat vast. Voor mij is ze zeldzamer dan de Mona Lisa met haar maffe grijns.'

Arie had gezorgd voor een ruime voorraad belegde broodjes in zakken, plus twee thermoskannen koffie. Daarmee en met de keerzijde van de gevonden, mysterieuze C & W-band, haalden zij zonder stoppen Mulhouse in Oost-Frankrijk. Daar parkeerden ze bij een cafeetje om uitgebreid van het toilet gebruik te maken en hun benen een beetje te strekken.

'Hoe laat schat je dat we in Como aankomen?'

'Nou, als we het kalm aan doen, dan denk ik zo tegen de tijd dat

het alweer licht is. Kort na zonsopgang.'

'Dat kan nauwelijks mooier, lijkt me.'

'Maar die vrachtwagen kan er dan nog lang niet zijn.'

'En wat zou dat? Die rijdt over Chiasso, zoals we hebben afgesproken en we kunnen dat gevaarte langs de autoweg opwachten.'

'Hoe héét die chauffeur ook weer, met die bijgelovige schipperspet op?'

'Piet Bodewes? Die dreunt vannacht met de vlam in zijn pijp door de Brenner Pas.'

'Met zijn kostbaar Internationaal Baksteentransport.'

Arie zei, wat dromerig:

'Als we ooit werkelijk die plaat vinden, waarop Louis Armstrong Country & Western zingt, zou het me niks verbazen als 'ie op de hoes een schipperspet op had. Ik heb een bijzonder voor gevoel dat het op deze tocht allemaal ontzettend gek gaat verlopen.'

Vijf minuten later waren ze op weg naar de Zwitserse grens.

Ruzie om een revolver

Het beroemde Como-meer, helemaal boven in het berglandschap van Noord-Italië, heeft een heel bijzondere vorm. Het is een driepotige inktvis maar zonder centraal lichaam. Het meer bestaat alleen maar uit drie langgerekte poten, die in het midden bij elkaar komen. Maar de twee onderste van die poten liggen nogal dicht langs elkaar, zodat het er op de kaart uit ziet als een mager mannetje zonder armen, dat wijdbeens staat. Aan de punt van een der onderste poten ligt de stad Como en tussen die twee poten loopt natuurlijk een driehoek van rotsig bergland naar boven, steeds smaller wordend, met helemaal op de bovenste punt (waar de drie meerpoten bij elkaar komen) het plaatsje Bellagio. Wie daar de moeite neemt een rots op te klimmen, kan naar de drie kanten in de lengterichting de langgerekte armen van het totale Como-meer overzien: één arm die recht naar het noorden loopt en zo Zwitserland in en de twee armen die schuin Zuidwaarts wijzen naar het Italiaanse industriegebied.

Pas kort na drie uur die middag hadden Jan, Bob en Arie eindelijk beet en dat was werkelijk hoog tijd ook, vonden zij. Al een reeks van uren stond de Volvo op het parkeerterrein van het pasgebouwd snelwegcafé langs de autostrada tussen Chiasso en Como. De felle Italiaanse zon terroriseerde beton en autolak, maar op enkele verre bergtoppen in het noorden lag nog wat late sneeuw te blinken.

Arie Roos zat binnen, aan een tafeltje bij een raam, achter een soort van fruitschaal vol ijs met vruchten. Bob Evers hing landerig op een aangesleepte stoel voor de jukebox en koos voor de vierde keer de enige drie pruimbare platen die dat machien te bieden had.

Jan Prins beende op en neer langs de betonbaan, want hij had dat uur de buitenwacht. Binnen in de Volvo, waar de barre zon op stond te blakeren, was het nog geen minuut te harden.

Jan zowel als Arie zagen de witte combinatie met de felrode

letters vrijwel tegelijk voorbij denderen. Jan stak beide armen recht de lucht in en pompte ze op en neer, Arie begon als een wilde het restant ijs met vruchten naar binnen te spitten. Toen kwam Jan weer binnenstuiven.

‘Bob, Dikke, hij is net voorbij gekomen!’

‘Dat is net op tijd,’ zei Arie, met een driekwart bevroren tong.

‘Bob stond net op het punt die jukebox in mekaar te trappen. Die Italiaanse popmuziek maakt hem helemaal razend.’

Het geheisa begon nog vóór ze kans zagen ergens in de buitenwijken van Como een beetje verlaten plek te vinden, met niet al te veel belangstellende omwonenden, waar het duur uitzierende vrachtcombi kon worden achtergelaten met goede hoop, dat er kapers of af zouden komen.

Het drietal had kort voor Como de combi ingehaald en was die, wuivend en toeterend, gepasseerd. Piet Bodewes, met de schipperspet achteloos achter op zijn hoofd en een shaggie uit een mondhoek hangend, stak vrolijk één duim naar boven. Daarna ging de Volvo voor hem uit rijden en bij de eerstvolgende vluchthaven loodsten zij hem de snelweg af.

‘Alles.vlot gegaan, Piet?’

Piet Bodewes klom traag uit zijn hoge cabine naar beneden, strekte zijn armen en begon een vers shaggie te rollen.

‘Tot dusver alles kits. We zijn veilig Italië binnen. Reder Roos heeft me in Amsterdam gezegd, dat jullie me hier wel zouden vertellen wat er verder moet gebeuren. Jullie weten wat precies de bedoeling is, zei ‘ie.’

‘Het eerste wat er moet gebeuren,’ zei Arie, ‘is dat we dat douane-loodje los priegelen, want we moeten eventjes in de lading scharrelen.’ Piet Bodewes staarde hem wat onzeker aan. Hij was erop getraind geraakt dat douaneloodjes zorgvuldig onaangeroerd moeten blijven.’

‘En hoe wou je dat doen dan?’

‘O, dat fixt Jan wel even. Dat is onze technische specialist voor dat soort akkefietjes.’

Jan Prins wandelde naar de achterkant van de aanhangwagen en haalde uit zijn binnenzak een priem, die hij de dag tevoren

eigenhandig had vervaardigd uit een houten schroevendraaiers-handvat waarin met kit een dikke maat stopnaald was vastgezet. ‘Maken jullie intussen die indrukwekkende hangsloten open?’ Terwijl Bob en Arie in de weer gingen met een bos sleuteltjes, de hengsels van de hangsloten uit de pennen lichtten en daarna de dwarsbalken voor de dubbele achterdeuren wegnamen, friemelde Jan heel omzichtig de naaldpriem vlak langs de dunne metaal draadjes van het geplette douaneloodje naar boven. Het slappe lood gaf geleidelijk-aan mee... de naald gleed stukje bij beetje verder omhoog, tot de opening wijd genoeg was om de losse draadjes erdoor te laten glippen.

‘Alsjeblieft!’ zei Jan voldaan en begon het in elkaar gedraaide eindje draad los te wikkelen. Met zorg haalde hij het losse draadje door de beide ogen die speciaal voor dat soort verzegeling op de randen van de laaddeuren waren aangebracht. De chauffeur haalde de sleutel van het deurslot uit de zak en even later zwaaide de hele achterkant naar buiten open. Een golf van overhitte sloeg hen tegemoet.

‘Grote gloeiende grasparkieten!’ riep Jan, met zijn handen wuivend. ‘We hebben een heel bijzondere lading, geloof ik. Dubbel gebakken bakstenen.’

‘Klinkt heel bijzonder,’ knikte Arie. ‘Valt misschien voor jou wat aan te verdienen, man.’

‘Als daar echte bontvellen in hadden gelegen,’ meende Bob Evers, ‘dan waren die door de hitte al zes maten gekrompen.’ Maar hij liet zich toch niet afschrikken, en was al op de rand van de laadvloer geklommen. ‘Hoe heb je die doos gemerkt, dikke?’ ‘Hij staat helemaal vóórin. Helemaal rechts in de hoek. Makkelijk te herkennen doordat er één hoek van de kartonnen sluitflap is afgescheurd. Je moet de twee bovenste lagen stenen eruit halen. Daar ligt het spul onder.’

Piet Bodewes had aandachtig staan toeluisteren en wilde nu ineens weten:

‘Spul? Wát voor spul zit er in die doos verstopt?’

‘Een grootmoeders koekblik marihuana,’ zei Arie voor de grap.

‘Voor als we last van de zenuwen krijgen.’

En daarmee ontketende hij me toch een herrie! Het tumult werd in een mum van tijd zo groot, dat Bob Evers niet verder kwam dan halverwege de lading dozen met bakstenen en zich daar omdraaide om te vernemen wat er daarbuiten ineens aan de hand was. Piet Bodewes liep in kleine kringen buiten in het rond te stampen, met beide armen door de lucht zwaaiend en luidkeels bewarend dat hij met dat soort van knoeiboel niks te maken wilde hebben.

‘Ik PEINS der niet over om in die rottigheid betrokken te raken!’ tierde hij. ‘Heb ik nooit iets mee te maken willen hebben. Op de schepen al niet, toen ik nog voer. Als ik had geweten, dat ik stiekum een lading van die smerige drugstroep over de grens ging brengen, dan had ik metéén al ‘nee’ gezegd! Bovendien...’

‘Piet, PIET! Wind je nou niet meteen zo op, jô! Het was maar een geintje van die dikke daar, en ...’

‘Een geintje!’ briede Piet, zijn schipperspet woedend heen en weer rukkend op zijn stoere Groningse kop. ‘Niemand heeft ooit van Piet Bodewes gezegd, dattie een heilig boontje was en dat weet reder Roos zelf het beste. We hebben op zijn vrachtboten de gekste zaken gesmokkeld als er maar wat aan te verdienen viel: vanaf Amerikaanse sigaretten uit Boston tot en met goudstaven op Bombay. Maar geen drugsrotzooi. Nooit niet en nergens. En ik weet beestachtig best...’ (zijn rechterarm schoot gestrekt uit naar Arie’s neus) ‘hoe jouw eigen vader daarover denkt! Als ik hem vertel, dat zijn eigen zoon Arie...’

‘Piet, beste Piet! Kalmeer nou eens effe! Er zitten helemáál geen drugs in jouw combi. Het was maar een stom, flauw grapje van me. Geloof me nou. Ik zei het als mopje, zonder er verder bij na te denken. Iets stoms over grootmoeder’s koekblik ... weet ik veel.’

Dat bracht Piet Bodewes heel even tot zwijgen, maar niet langer dan drie tellen. Daarna barstte hij opnieuw los:

‘Ja, allicht dat je nou met het verhaal aan komt zetten dat het allemaal een gebbetje was. Maar waarom moest dat douaneloodje er dan zo nodig af? Je vader heeft me gezegd, dat de bedoeling is om deze wagen in zijn geheel te laten stelen. Daar

hoeft dat loodje toch niet zo zorgvuldig voor te worden losgemaakt? En dan...'

Nu ging ook Jan Prins er zich mee bemoeien.

'Meneer Piet... wees nou eens even kalm en luister naar mij. Die dikke rolmops daar zit altijd vol met allerlei onzinnige geintjes. Het is heus net zoals hij zegt: hij wou alleen maar de grapjas uithangen.'

Bob Evers stond in de wijdgapende opening van de aanhangwagen neer te kijken op het opgewonden geredekavel daar beneden hem. Hij had Arie's verkeerd gevallen mopje gemist en bovendien kon hij dat snelle Hollands niet zo goed volgen; de drie jongens spraken onderling bijna altijd Engels tegen elkaar. Dus hij kon maar niet snappen waar al die herrie nou zo ineens over ging. Maar nu raakte hij er ook in betrokken.

'En HIJ dan!?' riep de chauffeur met een wijde armzwaai op Bob wijzend. 'Waarom moest die Amerikaanse vriend van jullie dan met alle geweld naar binnen? En wat zit er verstopt in die doos helemaal rechts voorin?'

Jan en Arie keken elkaar aan, loosden een kreun en een zucht, en beseften dat er nu niks anders meer op zat dan maar met de waarheid voor de draad te komen:

'Daarin zitten twee pistolen met munitie verborgen,' zei Jan met zijn meest oprechte gezicht.

De Groningse onderkaak van de chauffeur zakte twee vingerbreedtes omlaag, de handen onderaan zijn los afhangende armen gingen een paar keer open en dicht, en dan barstte hij los: 'Vuurwapens óók nog! In wat voor gangsterbende ben ik in vredesnaam terechtgekomen! En ik had het kunnen weten, ook nog, met mijn stomme kop! Die zoontjes uit nette families... die zijn altijd het ergst. En als er dan nog Amerikanen in betrokken zijn, ook nog!...'

Hij stond zo opgewonden met zijn armen te zwaaien en maakte zoveel lawaai, dat sommige voorbij suizende automobilisten wat vaart minderden en nieuwsgierig door hun open portierraampjes opzij keken. Nu begon zelfs Arie zenuwachtig te worden.

'Man, jij maakt alles alleen nog maar erger met je gebrul en

getier. Iedereen denkt dat hier wonderwat aan de hand is, met die wijddopen laaddeuren en wij er met zijn allen omheen. Bob, kom maar buiten en laten we eerst die luidkeels openstaande deuren dicht doen.'

'O, nee!' riep Piet Bodewes en greep de rand van een van de deuren vast. 'Die strafbare smokkelwaar daarbinnen laten zitten zeker!? Die vlieger gaat niet op. Welke doos zei je ook weer dat het was? Helemaal rechts voorin...'

Vlug als een aap ging hij op de rand van de open laadruimte zitten en in die houding zwaaide hij met enige moeite zijn linkerbeen naar binnen. Meteen herinnerde Arie zich dat zijn vader had verteld, dat Bodewes aan boord van een schip iets aan zijn been had opgelopen, waardoor hij moeite had met ladders beklimmen. Intussen was de chauffeur overeind gekomen en hij verdween in het hete, duistere inwendige waaruit nu alleen wat woedend gemompel naar buiten echoede.

Bob stond nog steeds daarboven in de gapende opening en keek wat verbijsterd neer op zijn Hollandse strijdmakkers.

'What is bugging him all of a sudden?'

'Die verhipte Arie moest weer eens zonodig lollig zijn,' sputterde Jan Prins. 'Nou denkt die chauffeur dat hij argeloos slachtoffer is van een jeugdbende, die drugs en vuurwapens smokkelt.'

'Oh, my sweet Aunt Mary...'

Bonkend werden daarbinnen wat losse bakstenen opzij gesmeten. Een boze schreeuw en daar kwam Piet Bodewes weer uit het duister opdoemen. Hij loerde schichtig naar het voorbij razende verkeer, bukte zich, legde beide schietwapens plus het zakje met de munitie op de rand van de laadbak, liet zich zittend ernaast zakken, zwaaide zijn moeilijke been naar buiten en wipte op de begane grond.

Zodra hij stond, grauwde hij: 'Pak die troep weg, leg de boel in je eigen auto. Ik heb dat spul nooit gezien en ik wil er niks meer mee te maken hebben.'

'Okee,' zei Jan Prins gehaast. 'Al goed!'

Watervlug graaide hij het schiettuig naar zich toe en repte zich ermee in de lengte langs de vrachtwagen naar hun ervoor wach-

tende Volvo. Arie loosde een ballon vol lucht en streek met beide handen zijn van zweet vochtige haren naar achteren.

‘Kunnen we nou die laaddeuren weer sluiten? Als we hier nog langer een show blijven staan weggeven, stopt er zo meteen een stel nieuwsgierige helden van de Italiaanse verkeerspolitie en dan...’

‘Ik had kunnen weten dat er gedonder zou gaan komen,’ zei Piet Bodewes duister. ‘Twee keer een zwarte kat op je weg... dan kun je het beste maar meteen omkeren.’

‘Doe jij aan dat onzinnige bijgeloof?’ riep Jan Prins, die net op tijd terug was gekomen om die opmerking te horen. De chauffeur keerde zich met een ruk naar hen toe.

‘Wéér zo’n ongelovige hond. Jullie jonge snuiters denken dat je alles weet, hè? Dat dergelijke voortekenen allemaal flauwekul zijn! Nou, mijn vader Bodewes was kapitein op een Groningse kustvaarder. Daar hebben ze dat een paar keer meegemaakt, dattie rustig in zijn kooi lag en midden in zijn slaap ineens wakker werd met een gevoel van direct dreigend gevaar. Hij zijn kooi uit en aan dek.

‘Stuurman, hoe ligt de koers?’

Hij controleert het kompas, kijkt naar de sterren. De zee is bladstil met een heel lichte deining. Hij ijsbeert wat over de brug heen en weer, luistert naar de machines, controleert weer het kompas en zegt ineens: STOP DE MACHINES! Ze laten het schip zijn vaart uitlopen... en dan zien ze een losse mijn voor de boeg dobberen. Verklaar dat nou maar es.’

‘Da’s zeemansinstinct,’ zei Arie. ‘Dat bestaat, dat is bekend. Maar hij had toch die middag tevoren geen zwarte katten voorbij zien zwemmen, is het wel?’

De chauffeur keek hem aan met opeengeklemd kaken en zei dan, tussen de tanden:

‘Tegen dom ongeloof valt niet te redeneren. Mij best, we zullen die deuren sluiten, naar een rustige, veilige plek rijden en daar kijk ik persoonlijk al die dozen na.’

En al hun gezamenlijke pogingen om Piet Bodewes ervan te overtuigen, dat daarbinnen nog geen simpel aspirientje verstopt zat - laat staan materiaal voor stickies - hielp allemaal

niets. Terwijl ze nog op hem in stonden te praten, smakte de chauffeur de stalen deuren al dicht en er zat niets anders op dan hem te helpen om de sluitbalken en hangsloten weer op hun plaats te brengen. Jan borg het losse metaaldraadje met het douaneloodje zolang in een borstzak van zijn jack en daarna dreunde de zware deur van de stuurcabine dicht. Met een ronk en een snork sloeg de dieselmotor aan en even later voegde de zware combinatie zich tussen het voort jachtende verkeer.

Terwijl de Volvo ook aan zijn invoeg-manoeuvere begon, vroeg Bob Evers, met groot vertoon van kalmte:

‘Wat is er nou eigenlijk aan de hand? Waar rijdt die vent naartoe?’

Prins loerde in de achteruitkijkspiegel en antwoordde knorrig:

‘Die wil eerst de hele lading na gaan snuffelen.’

‘Al die dozen vol bakstenen?’

‘Ja, dat heeft ‘ie nu een keer in zijn harde Groningse kop.’

‘Zoiets meende ik al te snappen. Maar waarom wil ‘ie dat? En waar dan ergens?’

‘Op een verlaten, stille plek, zei hij.’

‘Maar dat is nou net het stomste wat hij kan gaan doen! Als je op een verlaten plek in dit type internationale combi gaat staan rommelen, vraagt meteen iederéén zich af, wat daar wordt uitgespookt.’

‘Kun jij hem dat aan zijn verstand brengen? Hij vertrouwt niks meer van wat wij hem vertellen.’

‘Waar heb je onze wapens ergens gestopt?’

‘Zolang maar los onder deze voorbank gelegd.’

Op dat moment zei Arie lijzig, vanaf de achterbank:

‘Zal ik jullie eens wat vertellen?’

‘Alsjeblieft niet, zeg! Jij hebt vandaag al meer dan genoeg verteld.’

Arie ging door, nog een tikje lijziger:

‘Jullie weten, dat ik niks van die drug-rommel moet hebben. Maar ik kan me toch voorstellen, dat mensen in zo’n toestand als deze wel eens behoefte kunnen gaan voelen aan een stickie.’

‘Ach, stik jij!’ zei Jan Prins en spoot een tankwagen voorbij om

hun combi wat dichter op de hielen te blijven.’

En in deze wat uit de planning gelopen omstandigheden zat er voor de drie vrienden weinig anders op dan braafjes achter het transport van baksteenbont aanrijden en maar afwachten waarheen Piet Bodewes hen zou voeren. Dat was allereerst de stad Como binnen, maar daar bleven ze niet lang; de vrachtwagen draaide al gauw linksaf, passeerde een groot plein en ineens riep Jan Prins:

‘Hee... daar links ligt het Como-meer... Rijden we nou weer terug naar het noorden?’

Arie, achterin, had de autokaart al te pakken en kondigde even later aan:

‘Er is maar één weg die vanuit Como langs het meer naar het noorden loopt. Die loopt door tot aan de punt van het schiereiland. Daar ligt een plaatsje, genaamd Bellagio, en dan loopt de hoofdweg langs de andere kant terug.’

‘Het is dus een rondweg helemaal langs het water?’

‘Ja, dat schiereiland ligt tussen de beide onderste poten van het meer en het wordt naar boven toe steeds smaller.’

‘Nou, deze weg wordt ook steeds smaller,’ gromde Jan Prins.

‘Die is hier en daar gewoon in de bergwand uitgehakt!’

Dat werd alras overduidelijk. De vrachtwagen kroop over de bochtige weg voort met een snelheid, die nergens meer was dan een kilometer of dertig. Als er verkeer van de andere kant kwam, werd het stapvoets manouvreren vlak langs de steile rotswanden, terwijl het tegemoetkomende voertuig zich een weg zocht langs een steile helling, die afdaalde naar het felblauwe water van het meer. Er stonden ook telkens borden met de aankondiging:

CADUTO MASSI of: CADUTO PIERRI

‘Betekenen die borden dat er verderop iets kaduuk is?’

‘Dat kan nooit. Dan moet er CADUCO staan, of iets dergelijks.’

‘Pierri - dat zijn stenen of keien. Net als het Franse pierre. En

‘massi’ , dat zijn natuurlijk massa’s. Wedden dat het waarschu-
wingsborden zijn voor neervallende rotsblokken?’

Dat leek helemaal niet zo onwaarschijnlijk, want zeker langs de
helft van de grillig kronkelende weg rezen de rotswanden soms
loodrecht vanaf de weg naar boven, om pas tientallen meters
boven hen over te gaan in een meer terugwijkende helling. Soms,
geheel onverwacht, week hier en daar de totale rotsmassa ineens
achteruit en op elke plaats waar maar even ruimte was, was
daarvan gebruik gemaakt om er een huis te bouwen of een terras
aan te leggen.

‘Wel een schilderachtige boel hier. Er staan hier geen twee
huizen die maar in de verte op elkaar lijken.’

‘Ja, het is minder saai dan de Bijlmermeer.’

Op dat moment doemde er aan hun rechterzijde een bordje op
met de plaatsnaam TORNO en vrijwel meteen week de rotswand
aan de landzijde een heel stuk naar achteren, zodat er ruimte
vrijkwam voor wat woonhuizen, winkels en iets dat op een
school leek. De vrachtwagen voor hen, minderde nog een stuk
vaart en toen zagen zij dat ook aan de linkerzijde - waar in de
diepte het Comomeer gelegen was - de vlakke rotsbodem zich
een flink stuk verbreedde.

Op deze plek was op natuurlijke wijze, en misschien ook wel
door vlakhakken, een uitgebreide platte rotsvlakte ontstaan en als
vanzelf had zich daar in de loop der tijden een menselijke
samenleving genesteld. Nu riep Jan Prins waarschuwend:

‘Heizeg, Bodewes wappert met een arm naar ons.’

‘Ja, ik dacht al dat hij vaart begon te minderen. Maar wat wil hij
nou weer precies?’

Dat werd duidelijk, toen het linkerknipperlicht van de
vrachtcombi begon te wenken. Het gevaarte vóór hen kwam
geheel tot stilstand, nog steeds met wenkend knipperlicht, en zo
bleven de beide auto’s staan, tot er vanuit de andere richting een
bestelwagen plus een kleine autobus waren gepasseerd. Vlak
daarop kwam de aanhanger in beweging, draaide schuin de weg
over en reed langzaam het soort van plein op dat in de
opengeblijven ruimte tussen de weg en de rand van de helling
naar het Comomeer was overgebleven.

‘Hij wil hier parkeren, denk ik.’

De Volvo wachtte tot er een Fiatje voorbij stoom en zwenkte nu eveneens het plein op. Piet Bodewes was al uitgestapt en begon een shaggie te draaien, met zijn schipperspet achter op zijn bol geschoven. Jan, Bob en Arie klommen eveneens naar buiten en keken rond. De rotsbodem vormde hier ruwweg een halve cirkel, met de ronde kant naar het meer toe, waar wat huizen en bouwsels waren neergezet van de meest uiteenlopende soorten en stijlen: eeuwenoude zo te zien (die waren opgetrokken uit van natuursteen gehakte en opeengestapelde blokken), met daartussen soms ineens een modern huis met een plat dak en zachtgroene of rose wanden. Aan de rechterkant, langs de rand van de afgrond die naar het Comomeer afliep, lag een soortement café-restaurant, waarvan de ramen en de voordeur open stonden. Tussen dat café en de afgrond lag nog een terras, met uitzicht over het meer, dat met een muur vanaf borsthoogte was afgesloten. Die muur liep trouwens als bescherming langs de gehele verdere rand van de helling: soms een eind van de gemetselde keien, dan weer van ijzeren spijlen. In het midden lag een stuk, waarop grote cementen vazen waren aangebracht, waarin hangplanten bloeiden. De drie jongelieden lieten Bodewes aan zijn shaggie werken en slenterden langs de zonkant van het café het terras op, dat bezet was met tafeltjes onder kleurige parasols, maar waar geen mens op was neergestreken. Uit de openstaande ramen die op dit terras uitkwamen, galmde uit een of andere radio een flard van een opera, gemixt met levend woordspektakel van een man en een vrouw, die het, zo te boren, met elkaar hooglopend oneens waren.

‘Drukke klandizie hebben ze niet,’ vond Jan Prins, het lege terras overziende.

‘Kunnen ze ongestoord binnen ruzie maken,’ zei Arie droog.

‘Italiaans is wèl een taal die geschikt is voor bekvechten,’ zei Bob Evers, even aandachtig luisterend. Dan slenterde hij op het muurtje af dat langs de terraswand liep en ging er met de ellebogen op hangen. Ver beneden hen lag de glanzende spiegel van het beroemde Comomeer. Aan de overkant rezen indrukwekkende bergtoppen omhoog: bruinig-grijs, net als de

huid van liggende olifanten. Een heel eind beneden hen koerste een toeristenboot van links naar rechts voorbij.

‘Hoe breed is het meer hier, denk je?’

‘Zo’n anderhalve kilometer, schat ik.’

‘En hoever staan we hier nou boven de waterspiegel?’

‘Honderdvijftig meter, lijkt me.’

Tussen de plek waar zij nu over het terrasmuurtje leunden, en de rand van het meer daalde de rotswand met onregelmatige trappen en uitstulpingen naar het water af. Op elke plek waar de bodem wat vlak was, had zich in de loop der tijden aarde verzameld en daar waren struiken en bomen gaan groeien. Daartussenin verhieven zich piekende of stompe bastions van kale rots, maar op één plaats was er door de grilligheid der natuur weer eens zo’n vlak open terras opengebleven, waarvan iemand lang geleden gretig gebruik had gemaakt om er een huis op te bouwen, een meter of twintig boven het water. Dat leek alleen maar bereikbaar via een slingerend en kronkelend pad, dat alleen geschikt scheen voor klipgeiten en steenbokken.

‘Wie daar beneden woont, krijgt beslist geen kans om dik te worden. Die doet voor elke boodschap vanzelf een nummertje trimmen.’

‘Die is toch zeker niet zo gek om telkens helemaal hier naar boven te sjouwen! Hij woont bijna beneden aan het water. Wedden dat ‘ie daar beneden een boot heeft liggen aan een steiger?’

Achter hen was het levend Italiaans gekrakeel tot een eind gekomen en alleen de radiostem galmde nog door over ‘rimbambare di paluta’ of iets wat daar naar klonk.

‘Zouden we hier nog iets te drinken kunnen krijgen, denk je? Of hebben ze elkaar daarbinnen afgeslacht in de stijl van Italiaanse opera?’

‘Waar is onze Piet de Bijgelovige?’

Ze keken zoekend rond en ontdekten Bijgelovige Piet, die met de pet achter op het hoofd en met de ellebogen op het stenen muurtje geleund, naar beneden stond te kijken. Op dat moment kwam er een dikkige man met een vervaarlijke bandietensnor vanuit het café het terras op wandelen en keek hen

vragend aan.

‘Cafe latte tre?’ zei Arie vragend, drie vingers omhoog stekend. De man knikte en liep weer naar binnen. De radio galmde nog steeds door: nu een mannen- en een vrouwenstem tezamen in hoogdravend geweeklaag.

‘Spreek jij Italiaans, dikke?’

‘Geen kunst,’ verklaarde de dikke, stak een hand in een broekzak en haalde er een miniatuur woordenboekje uit. ‘Handige dingen, deze.’

Bob Evers deed er een begerige greep naar.

‘Heb jij weinig aan, Amerikaan,’ zei Arie. ‘Dit is Italiaans-Nederlands en omgekeerd. Weet je wat ik heb overwogen jou cadeau te geven op onze verjaardag?’

Jan Prins keek van Bob naar dikke Arie en weer terug.

‘ONZE verjaardag? Wat is dat nu weer voor barre kul?’

‘De verjaardag van de dag dat wij elkaar voor het eerst ontmoetten,’ antwoordde de dikke doodkalm. ‘Vind je niet, dat wij dat eindelijk eens officieel zouden moeten gaan vieren?’

Jan maakte een korzelig wegwuivend gebaar:

‘Jij altijd met je onzinnige denkbeelden...’

Maar Bob Evers informeerde nieuwsgierig:

‘Wát voor cadeau wilde jij me dan geven?’

‘Een vertaalcomputer,’ zei de sproetekop. ‘Kun je onder je arm meenemen. Zitten zeven of acht talen in, als ik het wel heb.’ Bob stond daar aandachtig over na te denken, maar Jan Prins barstte in proestend protest uit.

‘De vertalingen die WIJ nodig hebben, zitten er beslist niet in. ‘Handen Omhoog of ik Schiet’, en ‘Wij Willen de Politie erbuiten Houden’, en zo meer.’

‘Daar is vast wel wat op te vinden,’ zei Arie, en wees zijwaarts: ‘Moet onze Piet eigenlijk geen koffie?’

Zij wilden net een brul in de richting van hun bijgelovige chauffeur loslaten, die nog steeds met zijn ellebogen op de rand van het muurtje het Comomeer stond te bewonderen, toen er een onverwacht en onbelangrijk wervelwindje van de berghelling aan de overkant van de weg kwam neerdwarrelen. Het joeg enkele wolken stof op van het plein, liet het doek van de

zonneparasols op het terras eventjes wild klapperen, lichtte dan speels van achteren de schipperspet van het hoofd van Piet Bodewes en tilde het ding een meter of wat in de lucht waarna het in zijdelingse glijvlucht uit het gezicht verdween. Bob Evers begon zich op de knieën te slaan van pret:

‘Look at him! The wind just took off his cap!’

Zij renden alledrie naar het muurtje en volgden vol aandacht de sierlijke bogen en wentelingen, waarmee de zeilpet langs de helling in glijvlucht afdaalde, richting Comomeer. Bodewes, die nu pas beseftte wat voor een streek de wind hem had geleverd, liet een luide brul horen en begon langs het afsluitmuurtje heen en weer te hollen, nu en dan stoppend om er overheen te kijken, kennelijk op zoek naar een plek waar hij er overheen kon klimmen om af te gaan dalen en zo zijn kostbaar hoofddekseel te gaan bergen. Het is nu eenmaal een feit, dat een felle zon, die tegen een berghelling aan schijnt, door de opstijgende verhittende lucht de meest grillige luchtwervelingen teweegbrengt. Zeilvliegers weten daar alles van. Maar ook Piets pet leek er een natuurlijk plezier in te hebben van die luchtstromingen gebruik te maken en zwierde en zwalkte met sierlijke bochten steeds verder naar beneden af, tot zij, me een laatste duik, achter een plukje bomen uit het gezicht verdween.

Een noodgehuil klonk door de vredige lucht en vermengde zich met het dramatische gejammer van de radio-opera:

‘Suffisamente di amore...’ of iets dergelijks.

‘Ik moet me pet terug!’

Op dat moment kwam de caféhouder naar buiten met drie filterkoffies op een blaadje en Arie was even bezig met betalen. Toen dat achter de rug was, ging hij zich weer met de algemene gebeurtenissen bezig houden.

‘Waar is onze Piet nu?’

‘Piet is achter zijn pet aan.’

‘Maar ik zie hem niet. Waar dan?’

‘Hij kreeg al gauw in de gaten, dat hij over dit muurtje heen niet naar beneden kon zonder zijn Groningse nek te breken. En zeker niet met dat gammele been van hem. Dat paadje, dat daar kronkelend naar beneden loopt, naar dat eenzame huis toe, dat

komt natuurlijk eventjes voorbij dit plein op de weg uit, ik denk dat hij dat is gaan opzoeken, om zo naar beneden te komen.'

'Zouden we hem niet een handje gaan helpen, jô? Want dat paadje loopt wel naar dat huis toe, zo te zien, maar die pet van hem is een heel eind daar vandaan neergedwarreld. En om daar te komen is het allemaal klim- en klauterwerk.'

Bob stond nadenkend aan zijn neus te trekken en terwijl hij daar nog mee bezig was, kwam Piet Bodewes, helemaal links, bovenaan het begin van het kronkelpaadje in zicht en begon met een moeilijke, hinkerige pas af te dalen.

'Dat is toch geen doen voor die arme stijfkop... Ga je mee, dikke? Wat klauteren is goed voor je figuur, ook.'

'Ach ja, laten we dan maar,' zei Arie met een zucht. 'Zolang Piet zijn Pet niet terug heeft, is er toch geen huis met 'm te houden.'

'Dan blijf ik zolang wel hier,' zei Jan Prins. 'Drie man is toch wel genoeg voor een ouwe pet. Geef mij zolang dat Italiaans woordenboekje van jou, dikke?'

Arie gaf hem het pocket-woordenboekje (een vèr vooroorlogse uitgave van G. B. van Goor in Gouda) en liep achter Bob aan het hete pleintje over, naar de plek waar het slingerpaadje op de verkeersweg uitkwam.

Het werd toch alles bij elkaar nog een heel gedoe. Van bovenaf was dat onregelmatige rotsterrein vrij aardig te overzien geweest. Maar naarmate Piet, nu ingehaald door Bob en Arie, verder langs het paadje afdaalde, begonnen zij pas goed te beseffen, dat het deksels moeilijk was om zich temidden van rotsbuiten, plukken van bomen en bosjes struiken te oriënteren. Zij stonden alras eventjes stil, en probeerden wat wegwijs te worden. Een meter of zestig boven hen liep het muurtje, dat het terras afsloot, scherp aftekenend langs de hardblauwe hemel en hier en daar konden zij nog een stuk muur of een hoek van een dak zien.

'Waar is die rotpet nou ergens terecht gekomen?'

'Van boven gezien een flink eind rechts van dat alleenliggende huis.'

‘Dan moeten we in elk geval scherp naar rechts. Maar daar loopt helemaal geen pad.’

‘Op de gok dan maar. Kijken waar we uitkomen.’

Ze wrongen zich door struikgewas, klommen zo nu en dan een paar meter omhoog of omlaag langs willekeurig verbrokkelde steenhellingen, kwamen terecht in woeste kluiten brandnetels en eindigden ermee, hijgend en zwetend te moeten bekennen dat er zo geen zoeken áán was.

‘Je hebt helemaal geen terrein-overzicht zo.’

‘Er is maar één manier op: Jan inschakelen.’

Bob zette zijn handen aan de mond en begon tegen de helling op te roepen:

‘Jan! Heidaar! Prins! Lummel! Hoor je me niet?’

Maar er kwam helemaal geen reactie. Zij tuurden nu alledrie met de handen boven hun ogen omhoog tegen de strakblauwe hemel aan, maar het enige wat daar verscheen waren de gezichten van drie Italiaanse kwajongens, die van al dat geroep daar beneden niets verstonden en alleen maar met heldere, donkere ogen naar beneden bleven kijken.

‘Waar zit die Jan nou toch? Hij had nog wel een woordenboek om zich mee zoet te houden.’

‘Hij kan wel even op de wc zitten. Of een reep chocola zijn gaan kopen.’

Arie liet een spottende lach horen:

‘Jan Prins? Een reep chocola kopen? Voor privé-gebruik? Van zijn eigen geld? Hoogst onwaarschijnlijk. En naar de wc is hij alleen maar als het gebruik van het toilet daar gratis is.’

Zij wachtten nog een minuut of wat, het zweet van hun voorhoofden wissend en de muggen van zich af slaand, tot zij wat op adem waren gekomen en begonnen toen met hernieuwde energie te roepen:

‘JAN! Heidaar! Prins! Hóór je ons?’

Maar Jan Prins kwam niet tevoorschijn en Jan Prins hoorde niets, en daar was een heel goede reden voor.

Een vrachtauto verdwijnt

Wie avonturen leest, of naar avonturenfilms op TV kijkt, zal het zeker wel eens zijn opgevallen, dat de helden zowel als de boeven in al die belevenissen nooit op ongelegen momenten naar de WC moeten. En dat het ook nooit voorkomt dat er een telefooncel kapot is en dat zij altijd zomaar ineens, als zij dat plotseling nodig hebben, de juiste losse munten in de zak vinden om in een telefoongleuf te laten vallen. Zij weten ook altijd alle telefoonnummers uit het hoofd en hoeven nooit iets op te zoeken in een telefoonboek.

Arie had wel gelijk gehad toen hij het als uitgesloten had beoordeeld dat Jan Prins voor eigen rekening een reep chocola was gaan aanschaffen.

Maar het was wèl zo, dat Jan met enige nadruk was gaan voelen, dat hij even naar de WC moest. Hij was dus opgestaan en binnen in het café gaan speuren naar de betrokken gelegenheid. Dit bleek een heel zindelijke en rondom betegelde ruimte met kraakheldere wasbakken en, wonderlijk genoeg, op iets boven hoofdhoogte een rijtje van lage, brede ramen om daglicht binnen te laten stromen. Juist toen hij klaar was en zijn rits naar boven haalde, hoorde hij aan de buitenkant van die ramen een zware dieselmotor starten, gevolgd door het bekende geluid van een auto, die wegtrekt in de eerste versnelling.

Jan Prins was van nature behept met een automatisch oriënterend geheugen, zoals sommige mensen dat aangeboren hebben. Als hij in een groot gebouw rondliep, trap-op, trap-af en enkele gangen door, werkte een of ander soort van postduiven-instinct van binnen in hem mee, zodat hij altijd bleef weten welke kant hij uitmoest om bij de ingang terug te komen. Zonder erbij na te denken, vertelde datzelfde instinct hem, dat aan de andere kant van die raampjes het plein lag, waarop zij hun auto's hadden geparkeerd. En terwijl hij al met de knop van de WC-deur in de hand stond, keerde hij zich ineens om, deed enkele snelle stappen naar de buitenmuur, legde zijn vingers gekromd op de

vensterbank van een der lage ramen, gaf een afzetje met zijn tenen en trok zich op zodat hij naar buiten kon kijken.

Nog juist op tijd om de achterkant van hun vrachtwagen-combinatie vanaf het plein waarop het ding geparkeerd had gestaan, de weg op te zien zwenken, terug in de richting waaruit zij kort tevoren waren gekomen. Van stomme verbazing bleef Jan twee seconden lang onbeweeglijk zo hangen. Maar dan liet hij zich vallen, rukte de WC-deur open en stootte het verlaten café door, het terrasje over en het plein op. Hun Volvo stond daar nog te blikkeren in de zon maar de diesel was echt verdwenen.

Computersnel schoten enkele theoretische mogelijkheden door Jans hoofd. Zou mogelijk Piet Bodewes ergens een boodschap zijn gaan doen? Of die gekke Arie soms? Maar meteen veegde hij die onzinnigheden op zij. Wat was er dan aan de hand? Toen borrelde de allergrootste onwaarschijnlijkheid in zijn geest op: HET WAS TOCH NIET MOGELIJK DAT ZIJ NU AL BEET HADDEN? Dat NU AL een stel autobandieten die combi had gekaapt? Jan dacht niet langer meer, maar ging terstond tot handelen over. Met één hand in zijn zak grabbelend naar de autosleuteltjes van de Volvo rende hij naar hun auto toe, opende het portierslot, schoot als een snoek achter het stuur en startte. Met banden die een streep stinkende rubber afschuurden op de plavuizen van het parkeerterrein stootte hij naar de hoek waaromheen hij de combi had zien verdwijnen. Hij remde daar heftig af om een vrachtwagen vol hooi te laten passeren en zwaaide dan scherp de weg op, richting Como. Wat er ook aan de hand was, die combi mocht niet uit het oog verloren worden!

De voorsprong die de combi had op de hem achtervolgende Volvo was alles bij elkaar iets meer dan een minuut, maar een minuut kan lang zijn! En de enige vrees die Jan ertoe noopte, als een dolle te rijden op die smalle, kronkelige weg, was dat de vrachtwagen ergens een zijweggetje zou inslaan, het hooggelegen berggebied in. Die kans bestond natuurlijk altijd, want Jan wist deksels goed dat de hoofdregel bij autodiefstallen hieruit bestaat: zorg dat de gestolen wagen zo snel mogelijk van de

openbare weg verdwijnt. En die regel ging zeker op nu het ding bij klaarlichte dag was gestolen op een zo brutale en zichtbare manier. Dat was eigenlijk alleen maar redelijk verklaarbaar als de dief beschikte over een schuur, of een afgelegen garage of iets dergelijks, waar hij de combi meteen kon binnenrijden, nog vóór de politieauto's over het signalement en de kentekennummers beschikten. Dat ging altijd wel met enige vertraging, zeker in een land als Italië, waar nóóit ergens iets klopte van wat had behoren te kloppen, maar toch bleef die grondregel van kracht.

Een ongelukkiger weg voor een snelle inhaal-achtervolging dan dit onding van een tweebaans-pad, ingeklemd tussen een afgrond aan de ene kant en een berghelling aan de andere kant, was nauwelijks denkbaar, want het was op geen enkel stuk van die weg mogelijk om méér dan een paar honderd meter te overzien, eer er een nieuwe scherpe bocht kwam opdoemen, en tweemaal barstte Jan het zweet op rug en voorhoofd uit, als hij juist nog met een tussenruimte van een millimicron tussen de spatborden aan een daverende aanrijding ontsnapte, in taterend Italiaans nagescholden door een ontstelde bestuurder. En er was toch heel wat voor nodig, wist hij, om een autorijdende Italiaan aan het schrikken te brengen. Wat dat betreft deden ze weinig onder voor de Parijse taxichauffeurs. Hij had natuurlijk wel het voordeel dat het nog enkele malen lastiger was om met een grote combi over die rampzalige weg te koersen. Dáár stond weer tegenover, bekende hij, dat de meeste autorijders voor zulk een bakbeest liever wat uit de weg gaan, maar alles bij elkaar was het voor hem toch een ontzettende opluchting toen hij vlak voor de stad Como in zicht kwam, met helemaal rechts onder de honderden bootjes die in de haven ervan lagen gemeerd, de achterzijde van de gestolen wagen in zicht kreeg. Tussen hen in reed nog een rood Renault bestelwagentje en dat liet Jan maar zo, want hij kon zich daar een beetje achter verscholen houden. Hij kon het nu wat kalmaan gaan doen, sjarde een zakdoek uit een broekzak en veegde zich het natte voorhoofd af.

‘Die heb ik tenminste te pakken,’ mompelde hij in zichzelf. ‘Nu maar zorgen dat ik niet al te veel in de gaten loop.’

Zolang zij, met veel afremmen, wachten en weer een eindje optrekken door de kromme straatjes van Como koersten, leverde dat weinig problemen op. Jan verwachtte niet anders dan dat het gemotoriseerde bakbeest met zijn zware bungelende hangsloten achterop, ergens een achteraf straat zou inzwaaien en dan in een garage of loods verdwijnen... maar dat gebeurde niet. Zij begonnen vrijwel meteen naar het oosten te draaien, nog vóór zij het echter centrum van de stad hadden bereikt. Ze reden wat buitenwijken door met moderne villa's en ook bredere straten en waren geheel onverwacht de echte binnenstad uit en in de buitenwijken... op een soort van tweebaansweg, met nu eens hier en dan eens daar een buitenhuis. Allemaal lekker rommelig op zijn Italiaans. Want men mag zeggen van Italië wat men wil: de Italianen hebben een aangeboren gave om van een armoedige, rommelige troep nog iets schilderachtigs te maken.

Zoals zij ook bij voorkeur al hun gesprekken voeren op een manier of zij op de planken van het operatoneel optreden. Jan begon nu wat meer afstand te houden om via de achteruitkijkspiegel van de combi geen argwaan te wekken en vroeg zich af hoelang dit achtervolgingsspelletje nog goed kon gaan zonder dat de dief die voor hem uit reed hem in de gaten ging krijgen. Dat verliep op TV óók altijd zo prachtig. Maar in de praktijk bleek zoiets toch heel wat meer problemen op te leveren. Het was ook niet voor niets, dat de werkelijke beroepsachtervolgers van de FBI en de geheime recherche plachten te werken met drie of vier verschillende auto's, uitgerust met radiozenders, die periodiek van elkaar zo'n achtervolging overnamen.

Maar aler dat probleem werkelijk nijpend ging worden, werd het opgelost, doordat de combi langzaam vaart minderde, zijn rechter knipperlicht inschakelde en heel traag een bocht naar rechts begon te beschrijven. Jan had al tijdig zelf ook afgeremd en bleef op veilige afstand tot de combi geheel van de weg was verdwenen. Wat nu, voor de droes?

Er zat weinig anders op dan eerst eens voorzichtig te kijken wat voor zijweggetje daar verderop te vinden was. Jan gaf dus wat gas en reed in kalme staatsie verder tot aan de plek waar de vrachtwagen zo ineens van de weg was verdwenen. Daar was

helemaál geen echte zijweg, maar een inrit tussen twee gebeeldhouwde pilaren met een vreemd gebeeldhouwd fabeldier boven op elk ervan, die tussen hun voorpoten een soort wapenschilden rechtop hielden. Tijdens het passeren zag Jan nog juist de combi langzaam voortrollen... langs de zijkant van een ernstig bouwvallig uitzierend buitenhuis. Dat bouwvallige was trouwens al aan de fabeldieren te zien geweest, want een ervan miste zijn kop en de andere van hen hield nog maar een half wapenschild vast... met één klauw, want de andere was samen met de helft van het wapenschild gesneuveld.

‘Zozozo,’ bromde Jan, nu op de uitkijk naar een plek, waar hij de Volvo onzichtbaar kon wegmoffelen. ‘Wedden dat die vent dat ding achter die bouwval uit het zicht zet?’

Deze gang van zaken, bedacht hij, klopte overigens heel aardig met de basisregel van autodiefstal: er waren nauwelijks drie kwartieren verlopen sinds de wagen van het parkeerplein was weggereden... en zelfs al wàs het alarm daarginds meteen gegeven aan het hoofdbureau van politie, dan konden eventuele patrouillewagens daar nauwelijks van op de hoogte zijn. En nu WAS de combi al van de hoofdweg af en uit het gezicht verdwenen. Helemaal geen gekke plaats hier. Nergens een huis in de buurt met nieuwsgierige lieden. Jan rondde een bocht, passeerde een bruggetje over een snelstromende beek en vond het toen welletjes. Verderop links lag een soort fabriekje met stapels terracotta bloempotten en dakpannen ervoor. Hij reed de Volvo helemaal rechts in de berm, haalde de handrem aan en zat toen eventjes stil. Zijn hoofd kolkte van de verhalen die vrienden en kennissen wisten te vertellen over de snelheid en behendigheid, waarmee in Italië verlaten auto’s werden leeggeroofd.

Een auto op slot aangetroffen vinden was voor een vakkundig Italiaan geen enkel bezwaar. Sloten en alarminstallaties deden hem alleen maar fijntjes glimlachten. En per slot van rekening lag al hun bagage netjes opgestapeld daar achter in de kofferbak. De gedachte zoefde Jan door het hoofd:

‘Wat zou die verhipte Arie Roos hebben gedaan in zo’n zelfde geval?’ Die gedachte was nauwelijks door zijn hoofd geschoten

of hij voelde zich kwaad worden. Net of die door de Satan beschermde dikke dinosaurus de wijsheid in pacht had. Hij, Jan Prins, was toch zeker óók niet gek? Maar wàt zou de dikke hebben gedaan?

‘Poeh!’, gromde Jan Prins. ‘Die malloot had natuurlijk met zijn bekende onverantwoorde roekeloosheid de hele mikmak hier onbewaakt laten staan en had het er op aan laten komen. Op hoop van zegen. En dan maar lachen als de hele boel werd gejat...’ Zo iets dergelijks was onverenigbaar met het karakter van Jan Prins. Hij zou werkelijk geen seconde geestelijke rust hebben bij het idee dat er achter zijn rug een dure auto vol met bezittingen kon worden gestolen. En dan die Italianen maar lachen over zo’n stomme Hollander, die een auto te grabbel liet staan langs een verlaten landweg? NOOIT!

Jan zette de handrem los, startte de motor weer en reed met een spurt gas een eindje verder tot aan de fabriek met de bloempotkleurige baksels ervoor. Hij kon zo het met hard opgedroogde klei bekoekte voorterrein opzwenken en stopte tussen een berg dakpannen en een pyramide van rioolbuizen. Een nogal oude man, met een vuile overall aan, kwam een wagentje uit het lage fabriekje duwen. Dat wagentje lag volgepakt met dakpannen, die blijkbaar net waren gebakken en buiten moesten worden opgestapeld. Jan stapte uit, nam Arie’s zakwoordenboekje ter hand en begon er naarstig in te bladeren. De man met het wagentje gaf hem een korte blik en duwde zijn wagentje verder voort. Vermoedelijk menende dat Jan een klant was, voor bloempotten of rioolbuizen.

Hij was juist begonnen de pannen te verplaatsen van zijn wagentje naar de hoofdstapel, toen Jan had gevonden wat hij zocht. Tenminste het eerste woord. Hij liep op de man af en begon:

‘Hallo!’

Nou is hallo een woord, dat in vrijwel elke taal ongeveer het zelfde betekent. Je zou er vermoedelijk zowel in China als in Timboektoe mee terecht kunnen, tenminste om er een gesprek mee te beginnen. De oude man keek even opzij, legde de dakpannen op wat andere en knikte vriendelijk. Vervolgens

bukte hij zich naar een nieuwe armvol.

‘Automobile’, begon Jan zomaar uit het hoofd en wees met groot armgebaar naar het voertuig dat hij zojuist had verlaten.

‘Mi automobile... Volvo.’

Dit was duidelijk Italiaans, leek hem. Het werd ook duidelijk door de man begrepen, die geestdriftig knikte en bevestigde:

‘Volvo! Automobile. Sisi.’

Nu zij het erover eens waren dat die Volvo een automobiël was, leek het eerste ijs in de communicatie gebroken. Jan wees nu op zijn borst en verklaarde:

‘Mi proprietario!’

De oude baas richtte zich nu geheel op en leek, met typisch Italiaanse beleefdheid gaarne te willen bevestigen dat je er recht op had trots te zijn als je eigenaar was van zulk een prachtige auto. Hij breidde dus wijd zijn armen uit en liet een stortvloed van lovend klinkende woorden los. Dat klonk nu wel prachtig, maar het was toch niet zozeer, wat Jan in de zin had. Hij begon weer in zijn boekje te bladeren, vond wat hij zocht, hief de hand op, om de loftuitingen te stuiten, wees weer op zijn auto, en sloeg uit:

‘Automobile... No rubare - No involare!’

Een blik van diepe ontzetting verbreidde zich op het zongebruind en gerimpeld gelaat. Wéér een stortvloed van bloemrijk Italiaans... gepaard met wilde gebaren. En men moest al volkomen geschift zijn, wilde daaruit niet duidelijk worden dat de beste man protesterend naar buiten bracht dat het geen moment in zijn eerlijke hoofd was opgekomen om Jans prachtige Volvo te stelen. Hoe kon iemand zoiets denken!? Nu begon Jan het een beetje benauwd te krijgen. Hij sloeg weer aan het bladeren, vond een nieuw woord en riep:

‘No, no ...! Volvo guardare... custodire... sorvegliare!’ (Meer andere woorden voor bewaken gaf zijn woordenboekje niet.) Maar de bedoeling kwam kristalhelder over. Het gelaat van de man klaarde op, of er een heldere zon door regenwolken brak. Naturelemente! Met de vinger van een hand wees hij zich op de borst en met de andere arm naar de Volvo. Een nieuwe waterval van kleurrijk Italiaans begon zich uit te storten. Het

was zonneklaar dat Jans bedoeling ondubbelzinnig was overgekomen. Samen liepen ze naar de auto toe, waar de oude man enkele malen liefkozend met de hand over de glanzende lak streek en ook enkele geruststellende klapjes gaf op de kap. Dat was dus in orde en Jan liep met voldaan hart de weg op. Dat had die handige Arie Roos, die meende alles beter te kunnen dan iemand anders, hem niet kunnen verbeteren. Honderd meter verder beseftte hij met een schok, dat hij in zijn communicatiegeestdrift totaal vergeten had, een pistool in de zak te steken. Hij zag dat de oude baas weer bezig was met het dakpannen stapelen, liep snel terug, deed het portier open, raapte een van de wapens op van onder de zitbank, keek snel na of er een houder met patronen inzat, sloot de auto weer af en ging opnieuw op pad.

Het was, alles bij elkaar, toch een heel gedoe geweest om de pet van Piet Bodewes te vinden. Zowel Bob als Arie wisten zich nog heel goed te herinneren, dat zij dat hoofddekseel in een sierlijke duikvlucht neer hadden zien komen achter een kluitje bomen. Dus in arre moede gingen zij snuffelen aan de waterzijde van elk plukje bomen dat zij ontdekten en na bijna een vol uur leverde dat eindelijk resultaat op. De pet hing scheef op de takken van een struik vol kleine, gele bloemen... zacht heen en weer wiegend in de wind.

‘M’n pet!’ riep Bodewes met een soort van snik. Het leek even of hij het ding aan zijn boezem wilde klemmen, maar hij beheerste zich nog net op tijd en plantte het stevig op zijn stoere Groningse kop.

‘Nou, da’s dan eindelijk gelukt!’ verklaarde hij, keek omhoog naar waar het terrasmuurtje nog steeds een scherpe lijn trok langs de al langzaam donker wordende hemel en begon moeizaam terug te sjokken naar het kronkelpaadje dat naar boven voerde. Bob en Arie sjouwden wat knorrig achter hem aan, fiks gebeten door horden muggen, deerlijk geschrikt door dorens en terdege geprikt door brandnetels.

‘Ik heb dorst als een nijlpaard,’ verklaarde de dikke.

‘Snap jij nou,’ gromde Bob, ‘waarom we al die tijd niks van Jan

Prins hebben gezien of gehoord?’

Die zit Italiaans te leren uit mijn woordenboekje, man.’

‘Ach, klets. Niks voor Jan om niet telkens ongerust over dat muurtje te koekeloeren om te kijken of we al wat gevonden hebben.’

Dat vond Arie ook wat vaaglijk vreemd, maar hij had het te druk met krabben om zich daar ook nog het hoofd over te breken.

Nee, dat echte hoofdbreken kwam pas, toen ze het parkeerplein op kwamen lopen. De zon hing nu al zo laag boven de bergen in het Westen, dat het hele plein in de schaduw lag. Alleen op de roodpannen daken viel nog wat gloeiend licht.

‘Verhip!’ zei Bob. Hij stond stil en begon om zich heen te kijken.

‘De Volvo is weg!’

Een tel later riep Piet Bodewes met een brul die heen en weer kaatste tussen de huizen: ‘Mijn vrachtwagen is weg!’

De dikke Arie holde op zijn zuilenbenen het café om en het terras op, maar daar zaten alleen wat mensen met kinderen die duidelijk een familie vormden en geen Jan. Dus holde hij maar weer terug, weer het plein op, waar de beide anderen nog verbijsterd stonden te krabben. Bob krabde een elleboog en Bodewes onder zijn pet.

‘Hoe kan nou, in naam van alles wat redelijk is ...’

‘Hij kan toch niet met TWEE auto’s tegelijk weg zijn?’

‘En waarom zou’ie ook!’

‘Ook dàt nog, ja.’

Na een tel of wat opperde Bob:

‘Hij zal ze toch niet één voor één ergens anders geparkeerd hebben?’

‘Maar waaròm, man?’

Daar kwam geen enkel antwoord op.

‘Jamaar... er moet toch een verklaring voor zijn!’

‘Ga eens binnen vragen, dikke. In dat café daar. Hij zal best een boodschap voor ons hebben achtergelaten.’

Dat leek het meest praktische om te doen, maar het leverde bitter weinig op. De eigenaar van het café kon redelijk overweg

met toeristen-engels, althans voldoende om kristalhelder te verklaren dat hij totaal niets had gezien of gehoord. Op een gegeven ogenblik was het hele terras verlaten geweest en op auto's had hij niet gelet. Hij was al die tijd in de keuken bezig geweest en die lag juist aan de andere kant van het gebouw. Met die mededeling kwam Arie terug en toen wees Bob naar een van de gebouwen aan de andere zijde van het plein:

'Daar zit een vrouw te breien, of zoiets, voor het open raam. Misschien heeft die iets gezien.'

Op dat moment zei Piet Bodewes met een grafstem:

'Zie je nou wel dat ik gelijk had?'

Daar keken de beide jongens van op. Ze keken ook Piet aan:

'Gelijk met wàt?'

'Als ik m'n pet kwijt ben, brengt dat ongeluk an.'

'Ach man!' Arie hield zich nog net op tijd in. Maar Bob ging door:

'Wat heeft dàt er nou mee te maken?'

'Da's anders nogal wiedes,' zei Piet, met ijzeren Groningse logica. 'Als m'n pet niet naar beneden was gewaaid, dan hadden we hier nou niet gestaan. Dan hadden we wel geweten, waar mijn vrachtwagen gebleven was. Dan was'ie waarschijnlijk niet eens wèg geweest.'

Dat werd Arie toch te gortig:

'Da's nou toevallig zo gebeurd, maar je kunt de boel niet omdraaien en beweren dat OMDAT jouw pet is weggewaaid... dat dáárdóór jouw vrachtwagen verdwenen is.'

't Is toch maar toevallig,' zei Bodewes koppig. 'Altijd als ik mijn pet kwijt ben, dan loopt er iets mis.'

'Waarom leg je het ding dan niet met een leren bandje om je kin bast?' gromde Arie. 'Net als zo'n beremuts van de gardesoldaten? Ik ga eens vragen of dat ouwe mens niks heeft gezien.'

Daar was'ie tien volle minuten mee bezig. En het leverde pas enig resultaat op toen Bob de eigenaar van het café erbij haalde, die als tolk ging fungeren. Toen wisten ze, dat ze zich misschien wel herinnerde dat ze een auto had zien wegrijden, maar ze had er wel zes zien komen en zien gaan. En aangezien ze geen Volvo kon herkennen, leverde dat ook niet veel bruikbaar op. 'Weet

je wat wij gaan doen?’ zei Arie tenslotte. ‘Op het terras zitten en wat te eten bestellen. Ik rammel van de honger.’

‘Dan ga ik nog even het plein rond,’ zei Bob. ‘Om te kijken of Jan Prins misschien toch ergens een briefje aan vast heeft geprikt. Het is allemaal zó vreemd...’

Terwijl ze met zijn drieën nadenkend de richting van het terras uitslenterden, mompelde Bob, wat brommerig:

‘Ik wou toch, dikke, dat jouw vader ons een chauffeur mee had gegeven die minder last had van waandenkbeelden.’

‘Het hoeven niet allemaal waandenkbeelden te zijn,’ antwoordde Arie opgewekt.

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Nou,’ zei Arie wat lijkig, ‘dat zit, geloof ik, net als met horoscopen, hè? Zo nu en dan zit er ergens wel wat waars in.’

Bob stond verontwaardigd stil:

‘Begin jij nou óók al? Wat voor soort bijgeloof vind jij dan voor een redelijk mens nog wel te pruimen?’

Arie, die kalm was doorgelopen, wendde het hoofd om en zei over zijn schouder: ‘Ik vertik het in elk geval, om op vrijdag met zijn dertienen in één bed te gaan slapen. En vertel jij me nou maar eens, dat daar geen kern van zinnigheid in steekt.’

Jan Prins op de solotoer

Jan Prins vond dat hij al rijkelijk genoeg tijd had verloren met het veilig bewaakt parkeren van de Volvo en haastte zich op een sukkeldrafje terug naar de twee pilaren met beschadigde fabeldieren, die de inrit naar het vervallen landhuis flankeerden. Hij had nu wat meer tijd om de terreingesteldheid op te nemen en nam nu waar, dat de villa vanaf de weg alleen maar héél even kon worden gezien door iemand die de inrit passeerde. Want voor de rest was elk uitzicht er op verborgen achter een dichte begroeiing van bomen waartussen verwilderde struiken dicht ineens waren gegroeid. Op de grens tussen wegberm en het bos op het terrein van de villa had eens een houten hek gestaan als afscheiding, maar dat was vrijwel totaal verrot en vergaan. Slechts hier en daar was nog een stuk stomp overgebleven, met daarachter een droge greppel. Jan liep eerst helemaal door tot aan de inrit, hield daar halt en boog zich voorover om rond de hoek van de ene pilaar de oprit af te kijken.

De vrachtwagen was niet meer in zicht en hoogstwaarschijnlijk inderdaad achter het landhuis een eind doorgereden. Jan luisterde aandachtig een paar tellen, maar behalve het zingen van vogels en het zoemen van een mug of tien bereikte hem geen enkel geluid, ook niet van stemmen. Nou ja, die villa stond een paar honderd meter van de weg af, en ook als daar mensen aanwezig waren, konden ze wel binnen zitten.

Hoewel... Jan begon nu het landhuis zelf met enige aandacht op te nemen en daarbij werd hem al snel duidelijk, dat dit voor menselijke bewoning weinig had te bieden. Er zat werkelijk niet één enkele ruit meer in de ramen. Zelfs geen stuk van een rest scherf viel te bekennen en het leek zelfs wel of lieden uit de buurt de moeite hadden genomen alle glasruiten die intact waren, er zorgvuldig uit te halen. Misschien wel om ze ergens anders te gebruiken. Van het met leistenen bedekte dak was één hoek volledig verdwenen - alleen de kale balken lagen zwart afgetekend tegen de avondhemel. Voor de ramen hadden

eens houten blinden gezeten, maar die waren ook grotendeels verrot. Eén ervan was nog half intact gebleven, maar hing scheef naar beneden, aan een rest van een verroeste scharnier. Het was eigenlijk meer een ruïne dan een bewoonbaar huis.

Jan bemerkte dat het in snel tempo donker begon te worden, wel niet zo snel als in de tropen maar toch heel wat vlugger dan in Noord Europa het geval was, en dat was hem eigenlijk best welkom. De oprijlaan was in de volle lengte overgroeid met lang gras en onkruid en aan weerszijden ingesloten door het bos en het struikgewas.

Jan kwam nu weer in beweging en begon heel dicht langs de bosgroei, in de richting van de oude villa te sluipen, zo nu en dan stilstaande om goed te luisteren.

De vogels waren ineens allemaal stil geworden. Alleen enkele nacht-insecten maakten wat schrille geluidjes. Het duurde niet lang of Jan bereikte de plaats waar de oprijlaan uit de bosbegroeiing tevoorschijn kwam en overging in een open plek, die vermoedelijk eens een grasveld was geweest met fraaie bloemperken of zo, maar die nu weinig meer vertoonde dan een woestenijs van brandnetels en andere wildgroei. Aan de overkant daarvan lag het huis, op een afstand van een meter of vijftig. Het was nu al zo donker, dat de sterren helder zichtbaar waren aan de hemel. Het werd ook al merkbaar kouder. Maar binnen in het huis - achter de lege holle zwarte ramen - was geen enkel lichtschijnsel zichtbaar en dat gaf Jan de moed om voorzichtig gebukt, dwars door brandnetels en varens, op de villa af te sluipen. Nog steeds met de oren gespitt, dat wel. Maar omdat hij zijn oren zo spits hield, lette hij niet bijzonder op tussen wat voor struiken hij zich begaf en eer hij goed besepte waar hij aan bezig was, zat hij met zijn linkermouw stevig vast aan wat stekels of doornen en toen hij probeerde zich daaruit los te maken kwam die mouw alleen maar vaster te zitten.

‘Ach!’ gromde Jan en gaf een ongeduldige ruk. Met een licht scheurend geluid kwam zijn mouw uit de doorns los en toen hij tastend voelde, merkte hij dat er wat kleine, driehoekige scheurtjes in de stof waren gekomen. Nou ja. Dat was dan weer een goed shirt naar de Filistijnen... tenzij hij het verder

gebruikte om onder een trui af te dragen. Wat voorzichtiger geworden werkte Jan zich tussen de struiken en bomen door tot hij voor zich de ingang ontwaarde van het landhuis, maar die ingang was nu niet meer dan een donker gapend gat. De deuren waren er volledig uit, vermoedelijk door gretige slopers buitgemaakt. Ze zaten nu waarschijnlijk als sier in een tot koffiebar omgebouwde schuur of stonden te koop in een tweedehandszaakje.

Onhoorbaar lopen was geen kunst op deze ondergrond van hoog gras en mos. Met lange, verende passen liep Jan zijwaarts de gevel langs en daarna voorbij de zijmuur. Hij hield halt op de plaats waar de zijmuur overging in de achterwand. Daar stond hij nog even te luisteren, bukte zich dan voorover en keek om de hoek. Daar stond de vrachtwagencombinatie! Zo te zien volkomen verlaten.

Jan was inmiddels vrij zeker van zijn zaak geworden, haalde het pistool uit de zak, trok de loop van het wapen naar achteren en liet die terugschieten, om op die manier een patroon schietklaar in de kamer te brengen. Hij controleerde voor alle zekerheid wel, of de pal op 'veilig' stond en sloop dan onhoorbaar op de combi af. Het ding stond met de achterkant naar hem toe en toen hij er vlakbij was, richtte hij zich op de tenen op om aan de hangsloten te voelen. Die waren nog dicht en onbeschadigd!

Hoe zat het ook weer met de sleutels van die sloten? O ja, die zaten aan een aparte ring en niet bij de sleutels van het contact, de dashboardkastjes en de portieren. En had Bob die niet in zijn zak gehouden? Of Arie? In elk geval had nog niemand de moeite genomen, die wagen open te breken... Jan sloop snel langs de wand van de combi naar voren en loerde, het schietwapen knalgereed, door een zijraam de stuurcabine binnen. Er zat geen mens in.

Dus greep Jan de portierkruk, stapte snel de cabine binnen en keek of de sleuteltjes in het contact zaten. Nee, die zaten er niet in. Dat was misschien ook wel te mooi geweest om waar te zijn. Nu hij dat allemaal wist, vond Jan, was de tijd gekomen om eventjes rustig na te denken. Hij verliet dus de cabine, deed het

portier weer netjes dicht en gluurde om zich heen in het duister. Maar dat duurde niet lang. Eén moment overwoog hij, om zich plat op de buik liggend in het hoge gras onder de vrachtwagen te verstoppert, maar vlak daarop schoot hem een beter idee te binnen. Hij schoof het pistool terug in zijn broekzak, zwaaide het portier weer open en gebruikte dat als ladder om daarover eerst op het dak van de motortrekker te klimmen. Met de hak van een afhangende voet duwde hij het portier in het slot, ging overeind staan en met een korte sprong kwam hij terecht op het dak van de aanhanger. Daar ging hij plat op liggen, het pistool grijpgereed voor zijn neus en zijn kin rustend op zijn in elkaar gevouwen armen. En in die tactisch welgekozen positie ging hij liggen afwachten wat de nacht verder aan verrassingen zou gaan opleveren.

Want dat er iets ging gebeuren, dat stond wel vast. Het meest waarschijnlijke was natuurlijk, dat de man die de combi gestolen had, die allereerst zo snel mogelijk naar een veilige schuilplaats had willen rijden en nu zelf er op uit was getrokken om gereedschap te halen om de wagen open te breken... plus een snelle wagen om de inhoud in over te laden. Nou, dan hadden zij een schokkende verrassing voor de boeg. Tenzij de prijs van bakstenen in Italië plotseling tot een enorm bedrag was opgelopen.

De nacht was bladstil, met alleen zo heel nu en dan het vanuit de verte blaffen van een hond en twee keer het geknetter van een opgefokte bromfiets die voorbij raasde. Het meeste lawaai uit Jans directe omgeving werd veroorzaakt door zijn maag, die op verontrustende manier begon te rommelen en te knorren. Hij begon nu te wensen dat hij een of ander broodje of op zijn minst een punt gebak had genomen bij dat kopje koffie op het terras, maar ja... het wrede leven was vol van gemiste kansen en het had weinig zin om daar weklagend op terug te zien. En nauwelijks had Jan zich zelf deze diepe filosofische wijsheid voorgehouden of hij werd teruggehaald in de directe werkelijkheid door het geluid van een auto, die nu wel heel snel dichterbij leek te komen. Jan lichtte het hoofd op en zag nu ook het schijnsel

van koplampen langs de zijkant van de villa door het hoge gras schijnen. Even later kwam de auto zelf om de hoek tevoorschijn... Het ding zwaaide scherp naar de combi toe, terwijl Jan haastig zijn hoofd liet zakken en remde dan af bij de achterkant. Jan bleef goed plat liggen, maar zag uit zijn ooghoeken en hoorde met zijn oren, dat de pas aangekomen auto eventjes achteruit reed en dan weer voorwaarts. Het felle licht van de lampen kwam nu van achteren. De motor werd afgezet... kort achter elkaar de doffe klappen van twee portieren, en dan klonk een heldere meisjesstem, die in het Duits zei:

‘Mensch! Das ist ja etwas!’

Een vrouw? Aan de stem te horen een jonge vrouw of een meisje. En een Duitse ook, naar het accent te oordelen. Want waarom zou een Italiaanse hier Duits gaan praten, tenzij... Een mannenstem mompelde onduidelijk iets terug, eveneens in wat als Duits klonk. Daarna een geluid van sleuteltjes en even later het rammelen en tinkelen van metalen gereedschap. Het leek er wel op of er iets aan gereedschap tevoorschijn werd gehaald uit de kofferbak van die auto. Nu kwam de mannenstem weer, van vlakbij:

‘Mal sehen, wie wir das offen kriegen...’

Even later begon het onmiskenbare geluid van een ijzerzaag en er was nu geen twijfel meer mogelijk, de vent daar achter ging aan het werk om de laaddeuren open te krijgen. Directe haast om in te grijpen leek er niet te bestaan, dus Jan schoof voorzichtig wat meer naar de achterkant van de aanhangwagen en probeerde zoveel mogelijk aan brokstukken van het gesprek daar beneden op te vangen. Brokstukken, want de knaap die daar bezig was, gaf zich merkbaar alle moeite om zo gauw mogelijk die deuren open te krijgen en gaf alleen al zagende en zo nu en dan een verwensing mompelend, korte antwoorden op de opgewonden kreten van zijn vriendin. Als het tenminste zijn vriendin wàs. Wat steeds waarschijnlijker werd, naarmate het gesprek vorderde. Jan kon lang niet alles verstaan, omdat het gezaag vrijwel onafgebroken doorging. Maar er werd wel duidelijk uit, dat het meisje daar beneden in de hoogste staat van opwinding verkeerde over de bontjassen, die zij daarbinnen

meende te zullen aantreffen. Maar behalve dat leek er ook een licht verschil van mening te bestaan tussen die twee. Het scheen er om te gaan of er niet een mogelijkheid bestond om de hele lading ineens mee te nemen. Op een gegeven ogenblik hield de vent op met zagen en riep ongeduldig:

‘Das geht doch ja gar nicht!... Wir können doch unmöglich den ganzen Kram in so ein kleines Auto mitnehmen!’

Waarop zij begon te opperen om dan maar enkele malen heen en weer te rijden. Waarna HIJ ongeduldig terug riep, dat ze eerst maar eens moesten zien dat ze uit handen van de politie bleven. Daar werd toen ook weer over geruzied en alles bij elkaar begon het Jan hoe langer hoe duidelijker te worden dat hier iets gekks aan de hand was. Het leek er bij lange na niet op of er hier een goed georganiseerde bende aan het werk was, terdege op diefstallen van vrachtcambi's voorbereid en erop getraind om snel te stelen en nog sneller de wagens leeg te roven en de buit onvindbaar te verstoppert. Dit klonk veel meer als de geïmproviseerde bezigheid van een stel uit de krachten gegroeide winkeldieven!

Met ratelend lawaai viel een van de sluitstangen naar beneden en meteen begon het gezaag opnieuw... om de tweede los te krijgen. Jan lag daar op dat aanhangerdak in fikse tweestrijd. Wat was nu het beste? Opstaan en die twee daar beneden onder schot nemen en hen de handen in de lucht laten steken? Of afwachten wat zij gingen doen wanneer ze de laaddeuren openhadden? Het was eigenlijk lood om oud ijzer, bedacht Jan, en wachtte af. Naarmate het begeerde doel daar beneden meer in zicht kwam, werd ook het geklets minder en ging het zagen onafgebroken door tot een luid geratel aankondigde dat ook de tweede sluitstang vrij was gekomen. Het slot van de laaddeur zelf, dat herinnerde Jan zich heel precies, was niet meer dichtgedraaid bij hun haastig vertrek vanaf de autoweg. Met spanning lag hij popelend te wachten... hoorde nu het lichte knarsen van de scharnieren toen de achterdeuren openzwaaiden..., en dan stilte.

Wat begrijpelijk was. Wàt die twee daar beneden ook verwacht laadden... denklijk geen grote, holle ruimte met alleen een

laag kartonnen dozen op de bodem. Maar misschien zat het dure bont wel in die dozen verpakt!... Jan voelde de aanhanger heel licht onder zich trillen toen de twee naar binnen klommen. Even later nog wat gestommel... stilte... Dan een kreet. Een tweede, woedende kreet... En dan een Duitse scheldpartij die vanuit de open laadruimte de nacht in galmde. Het was nu duidelijk de vrouwenstem die het meest te vertellen had.

‘Du Lump! Du Idiot! Alles was du machst ist immer wieder dieselbe Scheisse!’

Jan grinnikte even en nu leek hem psychologisch het juiste moment gekomen om in te grijpen. Hij verhief zich op de tenen, liet zich naar beneden zakken in de ruimte tussen trekker en aanhanger, sprong van daar geluidloos in het gras, rende naar de achterkant en stond even later met getrokken pistool in het volle licht van de koplampen, die helder het interieur van de laadbak beschenen.

‘Hände hoch! Und schnell!’

Na enkele tellen van verbijstering hieven de jongen en het meisje hun handen naar het dak van de wagen. Alleen het meisje zei met een toon van berusting:

‘Ach du Lieber... auch dass noch!’

‘Komm ‘raus!’ zei Jan, zo bars mogelijk. ‘Wir gehen gemütlich zur Polizei.’

Samen gezellig naar het politiebureau. Dat scheen het tweetal niet bijzonder te verbazen. Zij klommen de open aanhanger uit en Jan wees naar de auto waarin het stel was gekomen. Dat bleek een Ford Transit bestelwagen, met flink wat deuken en roestige plekken. Zij konden gemakkelijk met zijn drieën voorin, met het Duitse meisje in het midden en haar maat achter het stuur. Het ding startte zonder problemen en kwam in beweging. ‘Hier links,’ beval Jan, zodra zij de oprijlaan uit waren. ‘Zurück nach Como.’

Natuurlijk was het Jans bedoeling niet om naar een politiebureau te rijden en dan terecht te raken in een warnet van onwaarschijnlijke uitleggingen en verklaringen. Er hoefde maar een

van de twee te zeggen dat hij met een pistool had bedreigd en je had de hele Italiaanse poppenkast aan het swingen. Nee, Jans lang niet zo gekke bedoeling was het om in de Transit met zijn onofficiële gevangenen terug te rijden naar de plaats waar de combi was gestolen en waar zonder twijfel Bob en Arie nog zaten te wachten, volgens hun aloude en steeds betrouwbare stelregel: als je elkaar kwijt raakt... blijf dan op of ga terug naar de plaats waar je elkaar het laatst gezien hebt.

Dat is het enige waar je houvast aan hebt. Dan konden ze vandaar wel rustig uitzoeken wat er nu eigenlijk achter zat.

Maar zoals altijd met de plannen die door Jan werden bedacht, zat ook hier weer een ingebouwde moeilijkheid in die hij niet tijdig had voorzien. Of niet handig genoeg kon oplossen. Geen van beide 'arrestanten' deed tijdens de rit naar de stad Como één mond open. Noch de jongen die aan het stuur zat, noch het meisje dat elke keer met een nors gebaar van Jan wegschoof, telkens als het in een bocht tegen hem was aangedrukt. Zoveel ruimte was er wel op de voorbank van de Ford Transit. Een nors zwijgen leek voor Jan ook het beste wat hij kon doen in zijn rol van politieman.. Hij had dan wel niet met zoveel woorden gezegd dat hij van de politie was, maar hij vond het best als zij die conclusie trokken. Per slot van rekening heeft elke recherche in West Europa tegenwoordig jongelieden in dienst, die op het eerste oog niet van school-leerlingen zijn te onderscheiden, dus dat leverde geen probleem op. En als Jan Duits sprak met een Hollands accent kon dat voor het zelfde geld best een Italiaans accent zijn. Nee, het praktische probleem ontstond pas toen zij de stad Como binnenreden en een kruispunt met in de verte stoplichten naderden.

'Und jetzt?' vroeg de chauffeur wat ongeduldig.

Dat was een heel redelijke vraag, want het was een kruispunt met voorsortering. Nu begon Jan pas te beseffen dat hij er geen vage notie van had hoe hij die middag door de stad Como achter die combi aan was gereden. Welke route hij had gevolgd, daar had hij totaal niet op gelet en ook niet op hóéven letten, want hij had alleen maar de achterkant van die combi in het oog hoeven houden. Maar hoe hij nou precies terug moest komen op de

plaats waar dat kronkelende autoweggetje langs het meer begon... dat zat niet zo glad. Hij voelde zich het zweet uitbreken, want er werd natuurlijk van hem verwacht dat hij hier de weg wist. Het licht sprong op groen en de knaap aan het stuur riep ongeduldig:

‘Recht?, links oder geradeaus?’

‘Geradeaus!’ riep Jan, juist toen achter hem een auto ongeduldig begon te toeteren.

Maar dat was niet meer dan uitstel van executie. Rechtdoor rijdend kwamen zij enkele honderden meters verder terecht in het drukke hart van de stad Como en nu begon het geduvel pas goed. Want intussen kreeg Jan in de gaten, dat die twee naast hem stiekum in elkaars oren zaten te smiespelen. Nou was dat wel begrijpelijk, want je kon er wel van uit gaan, dat dat stel graag wilde afspreken wat ze zo straks bij de politie zouden gaan zeggen. Maar Jan werd er verschrikkelijk zenuwachtig van. Dus hij blafte kortweg opzij:

‘Schnauze halten!’

Maar toen daagde er alwéér een stel stoplichten op, met de noodzaak van voorsorteren. Ergens recht vooruit moest het Comomeer liggen en de weg naar de plaats waar uren tevoren de combi was gestolen, moest naar rechts langs het meer lopen. ‘Hier rechts ab,’ beval Jan dus kordaat en de Transit zwenkte netjes naar de plaats voor de rechterfile. Juist toen de wagen stilstond; boog de jongen zich even voorover, strekte zijn rechterarm uit en pakte de knop van het dashboardkastje als wilde hij dat opentrekken. Dat leek een heel onschuldig en normaal gebaar en het meisje naast Jan ging achterover leunen om die arm van haar vriend meer ruimte te geven... en meteen zwaaide die arm in de volle lengte achterwaarts en sloeg de rugzijde van de vuist uit alle macht tegen Jans neus. Op hetzelfde moment zwaaide het linkerportier open en tegelijk daarmee mepte het meisje de buitenzijkant van haar rechterhand tegen Jans strottenhoofd. Terwijl die nog bezig was met tranende ogen en kokhalzend te beseffen wat er gebeurde, was het tweetal naar buiten verdwenen en tussen de files wachtende auto’s door uit het gezicht weggeschoten. En juist nu sprong het licht

op groen. Dat drong niet meteen tot Jan door, maar het werd hem alras door ongeduldig getoeter en Italiaans geschreeuw aan het verstand gebracht.

Woedend of niet, bloedende neus of niet, Jan besepte twee dingen heel duidelijk: een achtervolging van het tweetal was totaal onbegonnen werk en aan het verstrikt raken in moeilijkheden met de Italiaanse verkeerspolitie was ook allerminst behoefte. Terwijl de kakafonie van getoeter en geschreeuw achter hem aanzwol tot een luid misbaar, schoof Jan naar de bestuurdersplaats, trok het openhangende portier dicht en begon te rijden - naar rechts de hoek om. Met de ene hand sturend en met de andere zijn zakdoek tevoorschijn trekkend om ermee de tranen uit zijn ogen te wissen en het bloed te stelpen, dat met vette druppels uit zijn neus droop. Het was een klap geweest, die fiks was aangekomen. De rugzijde van een gebalde vuist is machtig hard en als die met geweld tegen het neusbot terecht komt, wordt er heus wel een en ander beschadigd.

Een paar honderd meter voorbij het kruispunt zette Jan de Transit stil langs de stoeprand en betastte hij voorzichtig zijn strottenhoofd en zijn neusbeen. Dat laatste begon al merkbaar te zwellen en toen hij naar beneden keek zag hij dat er enkele druppels bloed op zijn shirt en windjack terecht waren gekomen. Dat was al gebeurd vóór hij zijn zakdoek tevoorschijn had gehaald. Terwijl hij daar nog achter het Ford-stuur zat, met de nu al half doorweekte zakdoek van onder tegen zijn neus, begon hij langzaam verschrikkelijk nijdig te worden. Gedeeltelijk op dat stel, dat hem bij verrassing die streek had geflikt, maar meer nog op zich zelf, omdat hij geen moment had gedacht dat dit zo onschuldig en onhandig lijkend stelletje hem zoiets zou kunnen leveren. Hij had hun gevaarlijkheid gewoonweg onderschat. En wat nog erger was... véél erger: er zou toch weinig anders opzitten dan de Transit naar het café bij de parkeerplaats te rijden en met bloedende neus opbiechten wat hem was overkomen. Dáár kwam hij niet onderuit.

De eerste die hij zag, toen de Transit-koplampen hun licht over het parkeerterrein langs het Comomeer lieten vallen, was de

figuur van Piet Bodewes, die duidelijk nors en ongeduldig steentjes over het pleintje in het rond stond te schoppen. Jan stuurde de bestelwagen langzaam naar de muur van het café, klom eruit en duwde met één hand het portier dicht, met de andere nog steeds de roodbebloede zakdoek tegen zijn gezicht houdend.

Piet Bodewes wierp een blik zijn kant uit, maar herkende hem niet eens en schopte een nieuw keisteentje het lege plaveisel over. Pas toen Jan naast hem stond en op onduidelijke toon vroeg:

‘Heizeg, waar zijn Bob en Arie?’, pas toen besepte Bodewes wie hem aansprak. Zijn kaak zakte een centimeter of wat open. Zijn blik dwaalde naar de Transit, dan weer terug naar Jan en daarna bracht hij uit:

‘Wa... waar kom jij vandaan? En wat is er met je gebeurd?’

‘Zanik niet, man!’ zei Jan ongeduldig. ‘Waar zijn Bob en Arie?’ Op dat moment klonk er een luide schreeuwen om de hoek van het café kwamen zijn beide vrienden aanhollen. Die hadden blijkbaar binnen aan een tafeltje achter een raam gezeten.

‘Hee, Jan! Waar heb jij al die tijd gezeten?’

Jan gaf een soort van nijldige grom, haalde de zakdoek van onder zijn neus weg, bukte zich voorover en bleef even zo staan, afwachting of er nog bloed uit zijn beschadigde snavel droop. Dat bleek niet meer het geval, zijn neusgaten zaten vrijwel vol met gestold bloed.

‘Ik moet eerst naar het toilet,’ grauwde Jan. ‘Mijn gezicht wassen.’

‘Dat lijkt me wel zinnig, ja,’ zei Arie en in optocht gingen zij, via het terras, het café binnen en recht naar hetzelfde toilet waar Jan eerder die middag de combi had zien weggrijden. Het was een heel gedrang daarbinnen, met zijn vieren. Jan nam schone zakdoeken aan, die Bob en Arie hem gedienschtig aanboden. Terwijl Jan zich, over de wasbak gebukt, het opgedroogde bloed van gezicht en kin wiste, keken Bob en Arie elkaar veelbetekenend aan. Dit leek hen zonneklaar niet een situatie om hun vriend Jan met een stortvloed van stomme vragen aan het hoofd te komen. Er zijn nu eenmaal momenten om grapjes

te tappen... maar ook momenten om tactvol je mond te houden. Dit leek hen één van het laatste soort momenten. Arie vroeg dus, op een toon van medegevoel:

‘Kunnen we wat te eten of te drinken voor je bestellen?’

Jan, nog steeds met water plensend, liet hem enkele lange tellen wachten, eer hij antwoordde:

‘Ik sterf van de dorst.’ Als om dat te demonstreren bukte hij zich nog verder en begon gretig kraanwater te slurpen uit zijn holle hand. Het weglopende water was rose gekleurd door het oplossende bloed.

‘Maar kunnen we iets voor je bestellen?’

‘Een paar glazen melk. Om mee te beginnen.’

Arie gaf een ruk met het hoofd tegen Bob, pakte Piet Bodewes bij een mouw, en trok ze alletwee mee, het toilet uit. Het leek hem beter om Jan even alleen te laten tot zijn humeur wat was bijgetrokken.

Vijf minuten later kwam Jan tevoorschijn, met gewassen handen, dik opgezwollen neus en een gezicht dat op onweer stond..Voor de stoel die nog vrij was, stonden drie glazen melk op een rijtje. Jan plofte neer, nam het eerste glas op en sloeg het in één teug achterover. Terwijl hij het neerzette, zei hij nijdig:

‘Mooie geschiedenis - wat mij is overkomen.’

Niemand van de andere drie zei iets. Het leek één moment of Piet Bodewes zijn mond open wou doen, maar Arie mikte van opzij een welgerichte trap tegen zijn been en gaf hem een woedende blik. Jan staarde naar buiten door het raam, de duisternis in, en begon toen, kortaf en zakelijk, aan een verslag van wat hem die middag en avond was overkomen. Tot hij zijn relaas afrondde met de woorden:

‘En daarbuiten staat dus nu die Ford Transit.’

Piet Bodewes was de eerste, die een mond opendeed:

‘Dus die combi van mij... die staat daarginds bij die ouwe villa. En volkomen onbeheerd?’

‘Ja, dat klopt,’ zei Jan. ‘Wat had je dan gewild? Dat ik er naar toe terug was gereden om dat ding te gaan zitten bewaken? Hoe had ik jullie dan kunnen vertellen wat er was gebeurd intussen?’

Piet rees overeind en begon al aan zijn pet te sjoeren:

‘Maar dan moeten we meteen daar naar toe! Zo meteen wordt mijn combi opnieuw gestolen en dan...’

Arie trok hem van opzij aan een mouwen zei kalmerend:

‘Hou nou effe je gemak, Piet! De kans dat ze er met die combi vandoor gaan is één op tienduizend. Vooral nu ze weten dat er alleen maar bakstenen in liggen. Bovendien ben jij nou wel de chauffeur, maar de verantwoordelijkheid voor de hele operatie hebben wij.’

‘Nou, en een geweldig succes is het tot dusver!’ riep Bodewes spottend. ‘Ik heb het vanaf het begin af aan al een bezopen plan gevonden en nou helemáál!’

Daar ging niemand van de drie jongens op in. Jan begon zijn tweede glas melk leeg te drinken. Dat ging wat kalmer dan bij het eerste. Nu zei Bob op langzame toon:

‘Ik vind het alles bij elkaar een onzinnige gang van zaken. Er klopt volgens mij geen bliksem van. Wij verwachten, te maken te krijgen met een hoogst professioneel georganiseerde bende van ervaren vrachtauto-dieven, en nu stuiten we op een soort van jonge bromfietsenpluk met een hippietante of iets dergelijks. Wat voor indruk had jij van die twee, Jan?’

‘Nou, net wat je daarnet zei,’ antwoordde Jan, kregelig. ‘Volgens mij waren het allebei Duitsers, dat maakt het helemáál zo gek. Weet je wat voor type het leek? Van die zwervers die met een kwartje op zak Europa doortrekken. Alleen de felle manier waarop ze mij buiten gevecht stelden... die klopt niet. Toen ze tegen elkaar vóórin die Ford zaten te smiespelen... toen hebben ze dat afgesproken... maar toen was het al te laat.’

‘Dat slag heeft vaak met de politie en de gevangenis te maken,’ zei Piet Bodewes. ‘Die hadden vast wat op hun kerfstok en wilden met alle geweld benen maken. Nou heb jij het ze ook wel erg gemakkelijk gemaakt...’

Jan vloog meteen woedend uit zijn stoel overeind:

‘DACHT IK HET NIET! Achteraf weten ze het allemaal weer beter. En als je tóch op die toer wil gaan: als jij niet zo’n malloot was geweest om die sleuteltjes in het contactslot van die combi te laten zitten, dan was het hele ding nooit gejat.’

Bob stond op, schoof zijn stoel achteruit en gaf een ruk met het

hoofd tegen Arie:

‘Het enige vaste aanknopingspunt dat we hebben is die Transit. We gaan dat ding eens nader bekijken. Blijven jullie nou rustig zitten en ga geen ruzie zitten maken.’

Maar dat leken ze niet van plan. Jan keek zoekend rond:

‘Ik ben nou wel aan een hap eten toe, zeg.’

‘Moet je spaghetti nemen,’ ried Bodewes. ‘Dat hebben wij hier vroeg op de avond ook gegeten en die was prima.’

Arie en Bob liepen in een kringetje om de Ford Transit heen. ‘Dat ding heeft een Italiaans nummerbord,’ constateerde Bob. ‘Het is dus geen Duitse auto.’

Arie knikte, want die was ongeveer in dezelfde richting aan het denken geweest. Volgens het verhaal van Jan hadden die twee die hij had betrappt, tegen elkaar Duits gesproken. Echt Duits, had Jan gezegd. En ook al had Jan zich op dat punt nog kunnen vergissen, dan was het totaal onaannemelijk dat bijvoorbeeld Italianen onder elkaar de moeite zouden nemen om een vreemde taal te gaan gebruiken. Bovendien is het voor een Italiaan nu eenmaal hels moeilijk om goed Duits aan te leren en die taal dan ook nog goed uit te spreken. Dus deze Duitsers hadden die Transit gestolen, gehuurd of geleend. En zodra Arie in de bestuurderscabine ging neuzen, werd dat bevestigd. Het dashboardkastje lag vrijwel geheel volgepropt met onder meer een internationale gids voor campings, een autokaart van Italië vol met scheuren, olievlekken en ezelsoren. Voorts vond hij nog enkele brieven, gericht aan ene Massimo Tardini met adressen op verschillende campings in Noord-Italië, een nummerbewijs van de Ford Transit en wat kwitanties van tankstations. Er waren ook losse velletjes bij van verschillende maten en kleuren die geheel of gedeeltelijk waren beschreven met wat er uit zag als gedichten.

Bob was achter in de laadruimte aan het rommelen en riep nu: ‘Hier liggen alleen twee slaapzakken en wat vuile dekens.’

Arie zat te schuifelen met het pakje papieren en sorteerde die op volgorde van poststempels.

‘Hé, Bob,’ zei hij. ‘Ik geloof dat we houvast hebben. Deze brief

is van eergisteren. Afgezonden aan ene Massimo Tardini die zich moet bevinden op een camping 'Dolorosa' bij Parigi.'

Bob kwam over de bestuurdersbank leunen.

'Dat zou dus betekenen dat dit Tardini's Transit is.'

'Ik vermoed, dat dit een gehuurde Ford is, waar hij mee rond rijdt. Vandaar ook die slaapzakken achterin. Maar die Tardini bevindt zich hoogst waarschijnlijk op die camping Dolorosa. Bij Parigi.'

'Hoe komen die Duitsers samen aan deze wagen?'

'Als die twee óók op die camping logeerden, en dat past helemaal in de sfeer van het geheel, dan hebben die deze Transit weer van Tardini geleend. Of onderverhuurd, of zoiets.'

Bob zat nadenkend aan een oorlel te trekken.

'We komen hoe langer hoe meer terecht in de sfeer van losgeslagen zwerftoerisme. Maar dat heeft geen haar te maken met een goed georganiseerde dievenbende.'

'Tja,' zei Arie. 'Maar als we dat uit willen zoeken, zullen we toch daar op die camping moeten gaan neuzen.'

'Waar ligt dat plaatsje Parigi?'

'Kan nooit zo ver weg zijn, natuurlijk. Die Duitse knaap is daar deze Transit op gaan halen.'

'Plus die slagvaardige Duitse zus.'

'Laten we binnen maar eens gaan navragen.'

Arie en Bob kwamen juist op tijd bij hun tafeltje terug om Jan bezig te zien met het verwerken van de laatste happen spaghetti. Hij begon de papieren te bekijken die Arie hem gaf, samen met de conclusies die hij er uit had getrokken.

'Dat ziet er heel aannemelijk uit,' moest Jan toegeven. Zijn stem klonk nogal vreemd, doordat zijn neus totaal verstopt zat door de zwelling en het gestolde bloed van binnen. 'Ik voel er alles voor om naar die camping toe te gaan om te kijken of ik die Duitse knaap te pakken kan krijgen.'

'Jan, Jan toch!' zei Arie vermanend. 'Je weet toch wat er staat geschreven? Als iemand u een hengst geeft op de ene wang... keer hem dan de andere wang toe.'

'Er staat niets over neuzen,' zei Jan grimmig.

Maar nu mengde Bodewes zich in het gesprek:

‘Jullie kunnen daar gaan doen wat je niet kunt laten, maar ik wil allereerst zorgen dat ik mijn vrachtwagen weer in eigen beheer heb. Ik stà er op dat we nu eerst naar mijn combi terugrijden en dat ik die daar weghaal.’

Meteen rees hij uit zijn stoel overeind en stond drammerig te wachten.

‘Hou je nou nog effe kalm,’ zei Arie. ‘Ik moet eerst nog navragen waar Parigi ergens ligt.’

‘Je hebt daar toch een kaart, sufkop?’

‘Ach ja, natuurlijk.’

Met de autokaart opgevouwen op Noord-Italië liep Arie naar de achterkant van het café, waar de eigenaar ratelend zat te redekavelen met een stel buurtbewoners achter glazen zijn. Met enig gehaspel en gestoetel kreeg hij zijn bedoeling overgebracht. Men legde de kaart op tafel en gemeenschappelijk werd hem met vingertoppen duidelijk gemaakt, dat hij vanuit de plaats Como naar het oosten moest rijden en na een paar kilometer zijwaarts afslaan naar het zuiden.

‘En meteen betalen,’ zei Arie, op zijn bekende manier een rolletje bankpapier uit zijn broekzak vissend. ‘Pagare,’ zei hij, trots dat hij dat uit het hoofd wist. Met zijn arm wees hij naar hun tafeltje.

‘Tutto pagare.’

Hij rekende de hele mikmak af, keerde naar hun zitplaats terug en verklaarde:

‘Het is allemaal geregeld. We kunnen zo weg. En uit medelijden voor het door jou geleden oorlogsleed heb ik voor jou óók maar afgerekend, Jan.’

Jan Prins reageerde daar helemaal niet op, maar wandelde met een wraakzuchtige blik op de kaken naar de deur.

‘Als ik die rot jongen toch te grazen krijg...’

Piet Bodewes zeurde door:

‘Gaan we nou eerst langs die vrachtwagen van mij?’

‘Ja hoor,’ zei Arie sussend. ‘We gaan eerst met zijn allen gezellig samen die combi ophalen. En dan kun jij een garage op gaan zoeken, waar ze die doorgezaagde sluitbalken weer aan elkaar kunnen lassen.’

Country Wild en Western op een camping

Het begon allemaal veelbelovend. Het was zo ongeveer half tien in de avond toen zij met zijn vieren in de Transit van het pleintje wegreden: Bob en Jan samen voorin en de knorrige Piet Bodewes samen met Arie achterin. Zonder enige strubbeling kwamen zij terecht bij de bouwvallige villa. Aan de achterkant daarvan wachte nog steeds de combi, met wijd openhangende laaddeuren.

Knorrend en mompelend liep Piet Bodewes enkele malen om het ding heen, schopte hier en daar tegen een band, neusde wat rond door de donkere laadruimte, sprong dan weer naar buiten en eindigde ermee de losgezaagde laadstangen naar binnen te gooien en de deuren te sluiten. Terwijl hij daarna de portier van de cabine opendeed, zei hij, nog steeds knorrig:

‘Ik ga ergens een garage opzoeken waar ze die sluitstangen weer aan elkaar kunnen lassen.’ Hij schoof zijn schipperspet wat heen en weer op het hoofd. ‘Als jullie dat Duitse stel te pakken hebben, geef dan die snotneus een paar hengsten van mij. Om hem die streken af te leren.’

‘Heb je nog bijzondere wensen voor het meisje?’ informeerde Bob. Bodewes gromde nog enkele onaangenaamheden, maar die gingen grotendeels verloren in het ongeduldig gegrom van de motor. Door het open portier riep hij hen toe:

‘Waar zien wij elkaar weer? Waar spreken we af?’

‘Waarom niet op datzelfde parkeerterrein?’ opperde Jan met zijn bekende, rechtlijnige denkwijze.

Maar meteen stuitte hij op luidkeelse bezwaren van de Groningse Piet:

‘Ammenooit niet! Ik ga nooit terug naar een plek waar me iets onaangenaams is overkomen. Da’s een vaste regel van me. Als er aan een bepaalde plek pech of ongeluk kleeft, zie je me daar nooit meer terug.’

‘Wa’s dat nou weer voor kul!’ riep Jan verontwaardigd uit. ‘Soldaten in de oorlog piekeren dag en nacht over ongeluk of

pech. Over hoe je het kunt overleven. En die waren het er allemaal over eens dat je het veiligst zit weggedoken in een granaattrechter, want een granaat slaat nóóit twee keer op dezelfde plek in.'

'Ik kén die theorie!' grauwde Bodewes schamper. 'Die is nooit tegengesproken, want de soldaten die het tegendeel meemaakten, hebben het niet na kunnen vertellen. Nee hoor. Ik hou me aan mijn eigen systeem. Niet dat onzalige parkeerterrein. Daar kleeft voor mij ongeluk aan.'

'Waarom spreken we niet hier af?' opperde Arie heel nuchter. 'Gewoon hier op deze zelfde plaats?'

Dit was zo voor de hand liggend dat enkele tellen niemand iets zei.

'Okee,' zei Bodewes dan. Hij schakelde, reed om de villa en ging op zoek naar een reparatieplaats.

'En wij nou eerst die Volvo ophalen,' zei Jan, weer achter het stuur van de Transit klimmend. 'Die staat effetjes verderop langs de hoofdweg.'

Met enig schuiven en persen paste de dikke heer Roos nog als nummer drie op de voorbank en voor dat korte einde konden ze dit ongerief nog wel verdragen, hoewel de draaikruk van het linkerportierraam al een zuivere afdruk in Jan's ribbenkast had bewerkstelligd toen hij begon af te remmen bij het naderen van de aardewerkfabriek aan de linkerzijde van de weg. Hij zwenkte de Transit het fabrieksterrein op, remde af en bleef roerloos zitten, met de handen aan het stuur.

'Is er wat?' vroeg Arie.

Bob boog zich voor hem langs en drukte op de sluitkruk. Het portier barstte aan Arie's kant open en de dikkerd puilden naar buiten.

'De... de Volvo staat er niet meer!' bracht Jan ontsteld uit.

Arie hees nu zijn ganse massa naar buiten, meteen door Bob gevolgd. Zij stonden onderzoekend het terrein rond te kijken. Jan zat nog steeds als verlamd achter het stuur.

'Waar heb je hem neergezet, man?'

Jan wees verwilderd door de voorruit:

‘Daar links. Even voorbij die stapels dakpannen en die rioolbuizen!’

Bob en Arie liepen daarheen. Op de plaats waar volgens Jan de Volvo moest staan was alleen een kruiwagen geparkeerd. Jan kwam nu ook naar buiten en liep hoogst opgewonden in het rond.

‘En ik had die ouwe vent nog wel zo op het hart gebonden om goed op te letten dat die wagen niet gestolen zou worden!’

‘Heb je hem wat geld gegeven?’ vroeg Arie droog.

Jan wendde zich met een ruk naar hem toe en vroeg half verstikt:

‘Geld gegeven? Waarvóór?’

‘Nou, mijn brave, dat helpt wel eens. Dan doen mensen zo nu en dan meer hun best, weet je?’

Jan barstte verontwaardigd los:

‘Wat is dat nou weer voor theorie? Dat je mensen geld moet gaan geven om ze eerlijk te houden? Dan is het eind zoek als je daarmee gaat beginnen!’

‘Nou lijkt me onze Volvo zoek,’ zei Bob droog en die opmerking bracht Jan Prins pas goed tot het uiterste. Hij strekte beide armen steil de lucht in, met gebalde vuisten bovenaan, en brulde in het rond:

‘Dieventuig! Italiaanse gangsters! Roversbende! Nog geen ouwe schoen kun je hier ergens onbewaakt laten staan!’ Hij haalde diep adem en leek van plan om een tweede scheldtirade los te laten toen Bob zei:

‘Daar binnen gaat licht aan.’

De fabriek had van die dubbele deuren, die zijwaarts kunnen worden opzij geschoven. Die deuren hadden in de bovenste helft draadglas en dat was nu ineens van binnen helder verlicht. Even later schoof een van de deuren zijwaarts weg en in de verlichte opening stond een man in werkkleding, die tegen de nog brandende lichten van de Transit stond in te turen. Zij liepen op hem af en van een afstand begon Jan te roepen:

‘Mi automobile! Mi Volvo!’

‘Volvo, si si’, antwoordde de man, schoof nu ook de andere deur opzij en wees naar binnen. Daar stond hun Volvo, blin-

kend en onbeschadigd in het licht van de elektrische lampen. Jan Prins begon wat te wankelen op zijn benen en het leek een ogenblik of hij een hartverlamming zou krijgen van pure opluchting. Dan rende hij op de auto af, opende en sloot alle deuren, voelde naar het wapen dat nog onder de voorbank verborgen had gezeten en neusde zelfs in de laadruimte. Hun koffers lagen daar nog keurig. Intussen begon de Italiaan moeizaam uit te leggen wat er aan de hand was. Van al dat Italiaans verstonden zij niet veel, maar de bedoeling kwam in grote lijnen toch wel over. Deze man was nachtwaker en had van het mannetje van de dagploeg gehoord, dat er goed op die Volvo moest worden gepast. Toen de werkploeg naar huis ging, had het hem het eenvoudigste geleken om de hele auto naar binnen de duwen.

‘Bravo! Bravissimo!’ zei Arie, klopte hem enkele malen op de schouder, wrikte de hand in een broekzak en haalde die tevoorschijn met het bekende rolletje bankpapier. Jan Prins zag dat gebaar, slikte moeizaam iets weg, deed toen maar het voorportier open en verschool zich achter het stuur. Toen wat biljetten van tienduizend lire van eigenaar waren verwisseld begonnen Bob en Arie zich achterwaarts naar de uitgang te bewegen, elke paar passen een diepe en dankbare buiging makend, die telkens door de bewaker met een medebuiging werden beantwoord. Vervolgens kwam de Volvo achterwaarts naar buiten rollen. De fabrieksdeuren gingen weer dicht en Jan reed de hoofdweg op. Bob en Arie begaven zich naar de Transit, klommen voorin, keken elkaar even aan en begonnen op hetzelfde moment te gillen van de lach.

‘Die Jan,’ zei Bob, toen hij weer wat was bijgekomen.

‘Nou ben ik toch benieuwd,’ zei Arie, ‘wat voor gezicht hij trekt als ik hem die lires voor die nachtwaker aan onkosten in rekening breng.’

‘Tekeer gaan als de vrek van Molière natuurlijk,’ zei Bob. ‘Dat kan’ie toch niet laten. Dat is gewoon een deel van zijn natuur.’

De Volvo op de hoofdweg toeterde ongeduldig en Bob zette de Transit in beweging.

‘Nu eerst maar eens zorgen dat we bij die camping terecht

komen,' mompelde Arie. 'Ik zal wel kaartlezen.'

Dat tochtje verliep zonder strubbelingen. Vanuit Como leidde er een tweebaansweg ruwweg naar het zuid-oosten, naar het hart van de Povlakte door een terrein dat hoofdzakelijk vlak lag, met nu en dan een heuvelrug. Na een kilometer of vijftien namen zij een afslag naar rechts, passeerden een soortement van dorp en dan dook er onverwacht een groot bord op met een rode pijl, die naar links wees, samen met de aankondiging van een CAMPING DOLOROSA en daaronder nog de meldingen:

We speak English

Wir sprechen Deutsch

On parle Francais

'Zo moeten we het hebben,' zei Arie goedkeurend. 'Zitten we in de Europese Gemeenschap of niet?'

Op dat moment klonk er getoeter uit de Volvo, die achter hen aan was gereden. Bob stopte en keek om. Jan kwam uit de auto tevoorschijn, stak zijn hoofd door een open portierraam en meldde:

'Zeg, ik heb intussen wat zitten nadenken. Is het nou wel zo verstandig dat we zomaar met deze Transit, die vermoedelijk op deze camping thuishoort, plompverloren dat terrein oprijden? Kunnen we dit ding niet beter eerst ergens achteraf parkeren en alleen met de Volvo poolshoogte nemen?'

Na enkele seconden wachten zei Arie:

'Ik vind het griezelig om je gelijk te geven, jongetje Prins, maar in dit geval heb je het. Okee, we zetten die Transit verderop zolang even neer. Uit het zicht.'

Ze vonden alras een smal bospad een paar honderd meter verderop, reden daar de Transit een eindje in, sloten alles zo goed mogelijk af en reden terug naar de afslag bij het Campingbord. De weg waar ze nu overheen koersten, voerde ook alweer door wat dun geboomte en bestond uit zand dat met steenpuin was verhard, wat tot een hoop gehobbel en gebobbel leidde. Terwijl ze daar in de tweede versnelling aan bezig waren, zei Arie ineens:

'Hoor ik nu muziek of niet?'

Hij stak zijn dikke, sproetige hoofd buiten het portierraam en luisterde even. Berichtte dan:

‘Ja hoor. Ergens verderop... Het lijkt wel Country en Western.’

‘En hier hebben we dan de ingang van Dolorosa’, meldde Bob en remde af. De weg werd hier versperd door een slagboom, geverfd in de Italiaanse kleuren: rood, wit en groen, en de feestelijkheid werd helemaal ten top gedreven door een rij van rood, wit en groene lampjes die op de rug van de houten slagboom waren aangebracht. Nu de auto stilstond, werd de verre muziek wat duidelijker hoorbaar. Zij herkenden de melodie: wat knullig gespeeld, maar zonder twijfel het fameuze oude nummer ‘You Cheating Heart’, in de oertijden gecomponeerd door Hank Williams. Uit een houten hokje aan het ene uiteinde van de slagboom kwam een wat oudere knaap te voorschijn met een cowboyhoed op, die met beide handen de slagboom omhoog tilde en hen toewenkte naar binnen te komen. Maar hij zelf bleef op het midden van de weg staan, zodat zij vanzelf moesten stoppen. De man kwam naar het voorportier lopen, bukte zich en vroeg:

‘Olandese?’

‘Yes, we are Dutch,’ zei Arie. ‘Do you speak English?’

‘Yes, yes, si si. We speak all kinds of languages.’

Nou, dat was dan een probleem minder en Arie vertelde met zijn meest onschuldige en vertrouwenwekkende gezicht, dat er vermoedelijk een kennis van hem op deze camping verbleef, die Tardini heette en er een blauwe Ford Transit op na hield. En dat ze die op wilden zoeken. De man stond even na te denken en mompelde: ‘Tardini? Tardini?’ Dan liep hij terug naar zijn wachthuisje en door het voorraam ervan zagen ze hem iets nakijken op een lijst. Dan kwam hij terug.

‘Yes, that’s right. Massimo Tardini. Hij heeft een Ford Transit, ja. Willen jullie hier ook komen staan?’

‘Dat weten we nog niet,’ verklaarde Arie. ‘Dat weten we pas als we hem gesproken hebben, ziet u?’

De man knikte en zei dan:

‘Er is hier vanavond een Country en Western-feest. Als u zich

ook verkleden wil, kunt u kostuums huren aan het kantoor verderop rechts.'

'Ach, vandaar die muziek. Dank u voor de inlichtingen.'

De man knikte weer en ging terug naar zijn wachthokje. De drie jongens keken elkaar aan en Bob zei:

'Een Country & Western-feest? In Italië? Wat moet daar van terecht komen?'

'Dat kon best eens meevallen,' vond Jan. 'Weet jij dan niet, dat jarenlang de beste Wildwestfilms in Italië zijn opgenomen? Die staan bekend als 'Spaghetti-Westerns'. En dat is rauw werk, hoor!'

'Nou, ik ben benieuwd om te zien wat ze dáárvan terecht brengen,' zei Bob en bracht de Volvo op gang. 'Vertel me niet, dat we straks ook nog een Italiaanse Dolly Parton voorgeschoteld krijgen.'

'Zullen we zo meteen van die cowboycostuums huren of niet?'

'Weet je ...' zei Arie, langzaam en nadenkend. 'Dat zou best eens een goed idee kunnen zijn. Als namelijk dat Duitse stel hier ook op die camping rondzwerft, is het beter dat ze Jan niet meteen herkennen. We kunnen hem het best zo vermommen, dat zijn eigen vader hem zonder meer voorbij zou lopen.'

'Geweldig idee!' zei Bob, met een klap op het stuur. 'Doen we!' Het registratie-kantoor van deze camping bevond zich in een lang, laag houten bouwsel, dat tevens een soort van winkel bevatte. Behalve de muziek, die een stuk luider was, konden zij nu ook verward gelach en gejoel waarnemen. In het kantoortje zaten een meisje in een spijkerbroek en een T-shirt plus twee langharige knapen aan een tafel vol flesjes bier.

'We worden hierheen gestuurd door de man bij de ingang,' meldde Arie.

'Kunnen we hier wat cowboyspullen huren?'

Het meisje nam een fikse teug van een pot bier en kwam moeizaam overeind.

'Kom maar mee naar het magazijn.'

Ze liepen een rommelige gang door en een openstaande deur binnen. Het meisje bleef bij de open deur staan en wuifde met de hand:

‘Je kunt je hier verkleden. Stop je eigen kleren in één van die plastic zakken hier. Die krijg je terug als je onze spullen terugbrengt. Gesnapt?’

Zonder verder op antwoord te wachten verdween zij weer de gang in, kennelijk op terugweg naar die twee slome kerels aan de voorkant. Arie keek in het rond. Dwars door de kale ruimte waren ijzerdraden gespannen, waaraan allerlei kledij was opgehangen.

‘Veel keus is er niet, zo te zien,’ constateerde Jan Prins met opgetrokken neus. ‘Hier zit geen fatsoenlijk cowboypak meer bij.’

‘Als jij je maar vermommen kunt,’ mompelde Arie, wat hangers met goedkope geblokte hemden uit elkaar schuivend. ‘Dit zijn allemaal kindermaatjes, zeg.’ Bob was onder de eerste rij hangende kledij door gedoken en liet nu een kreet horen:

‘Hier liggen nog wat revolverholsters, zeg! Daar moeten we in elk geval mee beginnen, lijkt me.’

Tegen de achterwand was uit ruw hout een reeks brede planken getimmerd waarop een willekeurig allegaartje lag van patroongordels, plastic revolvers en breedgerande hoeden. Op de vloer eronder lag nog een verwarde stapel cowboylaarzen van uiteenlopende soorten. Sommige met hoge hakken en andere met platte zool. Bob begon meteen zijn schoenen uit te trekken en keek daarna de maten van de laarzen na. Arie was intussen verder gaan snuffelen op de planken en liet ineens een kreet horen:

‘Kijk hier eens! Een doos met sheriff- en deputysterren!’

‘Ha! Nou worden we warm!’ riep Jan begerig, graaide meteen de grootste sheriffster uit de doos en woog die op de hand: ‘Verhip, dit ding is van plastic!’

‘Ja, al dit spul is van plastic,’ zei Bob. ‘Het is allemaal kinderspeelgoed, zo te zien, maar toch goed nagemaakt. Hé, deze laarzen passen me.’ Hij beende een paar meter heen en weer over de planken vloer en ging dan op zoek naar een revolverholster met patroongordel.

‘Weet je wat ik doe?’ zei Jan. ‘Ik hou gewoon mijn eigen shirt aan en knoop een halsdoek in mijn open kraag.’ Hij speldde de

sheriffster op zijn linkerborstzakje, greep een stel hoeden van de stapel en begon die op te passen. Het passen en verkleden werd nu algemeen en het duurde niet lang of zij liepen alledrie rond in redelijk passende laarzen, met een meer of minder breedgerande hoed op en met elk een scheefhangende patroongordel om, waaraan een revolverholster langs het rechterbeen naar beneden hing.

‘Ze hebben hier geen enkele revolver meer over,’ zei Bob, nog rondsnuffelend. ‘O, wacht, hier is er zowaar nog eentje... Totaal van plastic. Maar het ziet er heel overtuigend uit.’ Hij schoof het wapen met de kolf omhoog in zijn lege holster en nam een wijdbeense houding aan met zijn open hand vlak boven de kolf zwevend. Van onder zijn breedgerande hoed gromde hij tegen Jan:

‘Sheriff or not, no man is going to tell Wild Bob what to do!’

Sheriff Jan stond eventjes zwijgend naar hem te kijken, zich kennelijk wat ongekleed voelend met dat lege holster op zijn heup. Maar toen kwam hij ineens in beweging, liep de gang in en verdween naar voren.

‘Wat heeft die nou ineens in zijn hoofd?’ vroeg Arie verbaasd. Bob stond met een gescheurd cowboyhemd zijn bestofte laarzen op te poetsen.

‘Die gaat natuurlijk vragen of ze ergens voor hem niet nog een extra pistool hebben liggen. Echt iets voor Jan. Nu hij eenmaal zijn sheriffster op heeft, moet hij er ook helemaal op gekleed zijn, natuurlijk.’

‘Hé, deze hoed past mij als gegoten!’ riep Arie en stapte trots rond in een Texashoed met een extra-brede rand.

Toen kwam Jan weer binnen, met een eigen revolver in het plastic holster op zijn heup.

‘Zei ik het niet!’ riep Bob. ‘Die Jan is niet tevreden voor hij er ook een revolver op na houdt.’

‘Dat heb je dan goed gezien,’ zei Jan lijsig, de revolver wat omhoog halend en dan weer loslatend, zodat het ding terugviel in het holster. ‘Er is nou maar één verschil tussen jouw bewapening en de mijne.’

‘Verskil?’ vroeg Bob dom.

‘Ja’ zei Jan met een duivelse grijns. ‘Want de mijne is toevallig echt.’ Hij begon vreselijk hard te lachen, haalde de Smith & Wesson tevoorschijn en richtte het wapen op Bob’s voeten. ‘Zullen we het eens uitschieten, samen?’

Bob sprong zowat een meter opzij en vroeg dan:

‘H... Heb jij die buiten uit de auto gehaald?’

Jan stond nog steeds gnuivend met zijn vingers om de kolf van zijn pistool:

‘Ja, wat dacht je dan? Mooier kunnen we het toch zeker niet hebben?!’ Arie stond grijnslachend toe te kijken en zei dan:

‘Nou is er nog maar één probleem: we moeten Jan zijn gezicht op een of ander manier camoufleren. Dat die Duitser en zijn vriendin hem niet meteen herkennen.’

‘Ligt hier niet ergens een doos met baarden en snorren?’

Er lag nergens een doos met mannelijke beharing.

‘Ach man, we smeren hem toch gewoon een zware snor onder zijn neus. Van een of ander zwart spul. Dat verandert een gezicht volkomen. En zó goed heeft die vent Jan niet staan bekijken, hoor.’

‘Waar halen we dan zwarte verf vandaan?’

Maar dat werd alras opgelost doordat er in een hoek lege wijnflessen stonden, waarvan bij sommige de kurk er los was opgeduwd. Met behulp van een aansteker werd die kurk aan het ene einde wat afgebrand en met dat zwartverkoelde eind kreeg Jan een werkelijk indrukwekkende snor onder zijn neus getekend waarvan de einden halverwege zijn wangen in bogen omhoog liepen tot op zijn jukbeenderen. Bob en Arie deden een paar passen terug om hun handwerk te bewonderen.

‘Mensenkinderen, wat een griezel!’ zei Arie.

Jan trok een zo gemeen mogelijk gezicht, loerde onder zijn cowboyhoed uit en legde een hand op de kolf van zijn Smith & Wesson:

‘Iemand die hier zin heeft in bonje?’ informeerde hij op grimmige toon.

‘Alsjeblieft, lieve sheriff, ik ben van nature een heel vreedzaam mens!’ jammerde Bob en stak zijn handen in de lucht.

‘Hou het dan zo!’ snauwde Jan, keerde zich op zijn hakken om

en liep door het kantoortje naar buiten. Noch het meisje, noch de twee kerels schonk hen enige aandacht.

Eenmaal buiten stonden de drie cowboys even stil en keken in het rond door de warme nacht. Aan de ene zijde lag het afsluithek waardoor zij binnen waren gekomen, met aan de kant van de zandweg hun Volvo geparkeerd. Aan de andere zijde straalde licht tussen de bomen door en daar kwam ook de muziek vandaan: weer een hun bekende melodie: 'Don't Take Your Gun To Town.'

'Zullen we dan maar?'

'Op naar het Wild West-feest!' riep Arie en kwam in beweging. Bob en Jan deden hetzelfde, maar Jan verklaarde grommerig: 'Dat hele feest interesseert me geen lor, het gaat mij er om dat ik dat Duitse stel te grazen neem dat mij die hengst tegen mijn neus heeft verkocht.'

'Nou, jouw neus is anders twee keer zo dik als normaal,' troostte Bob hem. 'Met die surrealistische snor en die dikke neus herkennen ze je helemaal nooit meer.'

Het duurde een paar minuten eer zij een bocht in de weg omgingen en op honderd meter afstand een open vuur zagen branden, waar omheen zich cowboy-achtige figuren bewogen. Het waren zowel mannen als vrouwen, maar ze droegen allemaal grote hoeden en laarzen. Toen onze drie vrienden wat dichterbij kwamen, werd het algemene beeld wat duidelijker en nu bleek, dat aan weerszijden van het pad de bomen wat waren weggekapt, zodat een soort van open plek was ontstaan waar houten huizen waren neergezet, in Wild West-stijl. Dat hoog opvlammende vuur was in het midden van de open plek en in het dansende licht van de likkende vlamtongen zag het er allemaal heel echt en overtuigend uit. Het enige wat niet zo erg overtuigde was, dat rondom het vuur ettelijke cowboyparen aan het dansen waren, maar dan in een stijl die meer paste bij een disco-bar dan bij het Amerika van 1880. De muziek kwam naar buiten daveren door de open ramen van een saloon - met echte halve klapdeurtjes en een houten veranda ervoor. De jongens bleven een paar meter van het vuur afstaan en keken

rond. Er was bijna niemand die op hen lette want de meeste feestgangers hadden al een aardig stuk in de kraag. Sommige van hen zaten op stronken hout in het vuur te kijken, anderen dansten en weer andere hingen over de balustrade van de saloon... maar ze hadden wel allemaal glazen in de hand.

‘Die Wild West-huizen hier... dat schijnt een permanente bebouwing te zijn.’

‘Waarom niet?’ vroeg Arie. ‘Zo iets hebben zij bij ons in Nederland ook, ergens bij de Belgische grens, en dat is het vaste stekkie van een heel stel Wild West-fans die daar elk weekeinde naar toe gaan. Die kennen elkaar allemaal en iedereen heeft zo zijn vaste rol in het geheel. Ik heb dat eens een keer op TV gezien en het is opvallend echt allemaal, hoor!’

‘Maar dit is toch eigenlijk een camping?’

‘Nou, wat zou dat? Mensen op camping vervelen zich voortdurend een rotje en vinden het prachtig als ze ergens terecht komen waar ze zich in Wild West-stijl kunnen verkleden.’

Op dat ogenblik klonk er luid geschreeuw vanuit de saloon. De halve deurtjes weken met geweld vaneen en ruggelings strompelend kwam er een man naar buiten wankelen, die na een paar achterwaartse stappen de rand van de veranda bereikte en dan ruggelings de paar houten treden afviel en in het stof van de open plek terecht kwam. Hij krabbelde haastig overeind en greep naar de revolver die op zijn heup hing. Maar op hetzelfde moment kwam een tweede man door de heen en weer zwaaiende deurtjes van de saloon naar buiten, met een revolver in de hand, en terwijl de overeind krabbelende knaap nog bezig was zijn revolver te heffen, knalde de man in de saloondeur er op los: twee, drie keer. Zijn tegenstander gaf een kreet, gooide de armen in de lucht en tuimelde achterwaarts tegen de vlakte. Het toneel was zo echt en overtuigend dat de jongens er even paf van stonden.

‘Hoe... hoe knallen ze die knallen zo echt?’

‘Losse revolverpatronen,’ zei Bob kort.

De man die geschoten had, blies even de rook uit de loop van zijn wapen, stak het nonchalant weer terug in de holster en ging terug de saloon in. Zo gauw hij uit het gezicht verdwenen was,

krabbelde het slachtoffer overeind, stak eveneens zijn revolver terug en liep opgewekt de treden van de veranda op en ging eveneens naar binnen, kennelijk op weg om zijn wederopstanding te vieren met een fikse neut. Jan stond nu weer aandachtig om zich heen te kijken en Arie vroeg hem:

‘Heb jij die vriendjes van jou al ergens gezien?’

Jan keek van onder de brede rand van cowboyhoed in het rond maar schudde het hoofd.

‘Misschien zijn ze in de saloon.’

‘Laten we maar eens gaan kijken,’ zei Bob.

Het was een hele drukte daarbinnen en de meeste gasten waren ook aardig aangeschoten, maar helemaal levensecht was deze saloon nu ook weer niet. Wel was er aan het einde een lang buffet, waar twee kerels achter stonden te bedienen, en schonken uit flessen waar echte whisky-etiketten op stonden:

Old Mansion Kentucky Bourbon

Old Jim Crow

maar of er werkelijk whisky in de glazen terecht kwam, of Italiaanse wijn stond nog te bezien. Er had eigenlijk een piano moeten staan: zo’n oude tingeltangel, maar die was er niet. Er klonk wel luide Country-muziek, maar die kwam uit luidsprekers die hoog aan de verschillende wanden waren opgehangen en vermoedelijk geleverd werd door een grammofoon ergens onder het buffet. Maar dat mocht de pret niet drukken, want dat de aanwezigen zich amuseerden, dat stond wel vast. Nu zijn de Italianen van nature toch al een luidruchtig volkje en met wat drank er in en dan op een feest wordt dat nog eens tot de derde of vierde macht verheven. Het was hierbinnen in elk geval een gekwek, gelach met hier en daar een flard woest geschil van mening of brok gezang waar horen en zien je van verging. Er waren daar zeker een man of vijftig binnen, mannen en vrouwen door elkaar. Ook de leeftijden liepen op de wonderlijkste wijze uiteen. Aan een tafel in een hoek zat een stel jongelieden met een massa haar aan alle kanten aan hun hoofd en gek genoeg zag dat er heel Wild West-achtig uit, want uiteindelijk droegen in die tijd de mannen hun haar allemaal tot op de schouders afhangend. Denk maar eens aan de generaals uit de

burgeroorlog of aan Buffalo Bill. Zij droegen allemaal hooggehakte laarzen en die hadden ze allemaal voor zich op de tafel gelegd. Ze hingen diep onderuit in de stoelen met de hoeden voorover hangend tot bijna op hun neus en zo zaten ze maar te kijken met glazen bier in de hand, maar ze deden geen mond open.

‘Dat zijn vast geen Italianen,’ bromde Arie en knikte zijdelings naar dat stel.

‘Ze hebben ook allemaal blond of donkerblond haar,’ stemde Bob in. Maar één tafel verder was het helemaal inheems raak. Dat hier een stel geboren Italianen tekeer ging, daar bestond geen twijfel aan. Ze stoven overeind en sloegen armen om elkaar heen, kusten elkaar, gingen zitten en vlogen weer overeind om met armen en voeten iets wilds te beweren. Daartussen in zaten hun vrouwen heel wat rustiger tegen elkaar te kakelen. Tegen het lange buffet hingen voornamelijk mannen. Zo nu en dan stond er wel een cowgirl tussen, maar nu niet op een manier of ze zich daar helemaal lekker thuis voelde. De meeste van die knapen waren ook al wat ouder en sommige hadden al grijs haar. De drie vrienden bewogen zich tussen de feestgangers door, terwijl Jan naar alle kanten om zich heen keek, en naderden zo een klein tafeltje in een hoek dat nog onbezet was.

‘Ik heb wel zin in wat drinken,’ kondigde Arie aan.

‘Ga dat maar halen aan het buffet, dikke, en neem voor ons ook wat mee.’ Arie knikte en loodste zijn omvangrijke buik in zigzagkoers tussen de lawaaimakers door richting buffet.

‘Heb je ook al een van je intieme kennissen gezien?’ vroeg Bob. Jan schudde het hoofd:

‘Het ziet er niet erg veelbelovend uit.’

‘Hoe komen we nou aan de weet wie die Tardini is en waar hij ergens uithangt?’ Jan zat nadenkend aan zijn wang te krabben.

‘Beschadig je mooie snor niet, man.’

Jan keek op zijn horloge:

‘Nou, het is pas kwart voor negen, de avond is nog vroeg.’

‘En buiten zag je ze ook niet?’

‘Nee hoor.’

‘Misschien houden ze niet van dit soort feesten.’

‘Heb je een dikke kans op,’ zei Jan. ‘Bovendien...’

‘Bovendien wat?’

‘Kijk eens, als zij die Transit van Tardini hebben geleend, dan heb je best kans dat ze er een beetje tegenop zien om bij hem aan te komen met het verhaal dat ze die zijn kwijtgeraakt...’

‘En dat ze dus hun snor drukken en helemaal niet hierheen zijn teruggegaan?’

‘Zoiets ja.’ Jan was zo gaan zitten, dat hij uitkijk had op de klapdeurtjes van de ingang en ineens verstrakte zijn gezicht zo duidelijk, dat Bob zijn blik volgde en twee jongemannen en een meisje naar binnen zag komen. Het meisje kwam als laatste binnen en liet de deurtjes achter zich tegen elkaar zwenken waar ze even na bleven zwaaien eer ze tot rust kwamen.

‘Dat zijn ze!’ siste Jan en op dat moment kwam Arie aanzetten met drie glazen cola die hij met enige zorg op de tafel plaatste. ‘We hebben beet, dikke. Jans kornuiten zijn net binnen gekomen.’ Arie was veel te gis en veel te ervaren om direct als een idioot om te gaan zitten kijken. Hij bleef heel gewoon doen en vroeg:

‘Waar gaan ze naartoe?’

‘Ze staan rond te kijken en zoeken een plaatsje, denk ik. Sodepilaren nog an toe... ze komen hiernaartoe!’

Arie tilde zijn glas op en bracht het naar zijn mond en zei, vlak voor hij dronk:

‘Dat kan nog best gezellig gaan worden.’

Het stel van drie kwam inderdaad naar de hoek toe waar onze drie vrienden zich hadden genesteld en Bob siste uit een mondhoek tegen Jan:

‘Doe heel gewoon man. Je bent prachtig vermomd zo.’

Nu stonden er gelukkig maar drie stoelen aan hun tafeltje en die hadden Bob, Jan en Arie bezet. Maar het eindigde er toch mee, dat de nieuwelingen een staanplaats gingen innemen op nog geen twee meter afstand en met de ruggen naar de wand gekeerd. Jan voelde zich knap benauwd worden, ondanks Bobs verzekering dat zijn vermomming ondoordringbaar zou lijken. Hij hief dus zijn glas en ging daar langzaam uit drinken, om zijn gezicht zoveel mogelijk te camoufleren. Arie zat met zijn rug

naar de Duitsers toe en wachtte op een geschikt ogenblik om veilig te kunnen omkijken. Dus Bob en Jan hadden het volle uitzicht en door het enorme lawaai om hen heen konden zij zonder problemen met elkaar praten.

‘Die oudste, dat zal dan die Tardini zijn. Die andere twee hebben mij dat kunstje geflikt.’

‘Nou Jan, je had slechtere kunnen treffen. Dat is helemaal geen onaardige zus, zo te zien.’

‘Het is een zeer onaardige zus!’ zei Jan nijdig. ‘Ze heeft een mep in haar handen als een Zwarte band-karateheks.’

Bob grinnikte daar wat over en zei dan:

‘Die jonge knaap die ze bij zich heeft, die ziet er uit als een zwerver. Die zou ik voor geen haar vertrouwen.’

‘Luister jij nou eens,’ zei Jan aangebrand. ‘Ik zat daar met een .38 Llama in mijn vingers naast hen en dan verwacht je niet dat je onverwacht door twee man zo wordt aangevallen.’

‘Goed, goed,’ zei Bob en toen vroeg Jan, wat ongerust: ‘Staat dat meisje nou naar mij te kijken of verbeeld ik me dat?’

‘Gewoon doen,’ zei Bob, ‘Heel gewoon doen.’

Jan begon met zijn rechterhand een sigaret te frommelen uit een pakje dat Bob op tafel had gelegd en wilde tegelijk het onderste gedeelte van zijn gezicht camoufleren door van zijn glas te gaan drinken. Hij hief dus zijn linkeronderarm op, met het glas in de hand en nam een lange slok. Het glas nog voor zijn mond houdend vroeg hij uit een mondhoek:

‘Staat ze nog naar mij te kijken?’

‘Ja,’ zei Bob. ‘Maar dat ze jou zomaar ineens herkent, dat bestáát niet!’ Op dat moment kwam het meisje ineens in beweging en zei van opzij snel iets tegen haar metgezellen en liep door de drukte heen weg naar de andere kant van de saloonruimte.

‘Gelukkig!’ zei Jan welgemeend en blies een stoot adem uit.

‘Zijn ze weg?’ vroeg Arie.

‘Man!’ zei Jan Prins. ‘Ik kon natuurlijk niet naar die zus terugkijken, maar ik had heel even het idee dat zij mij in de peiling had, hoor!’

‘Dat lijkt me sterk, hoor.’ zei Arie. ‘Dat ben ik met Bob eens.’

‘Maar die dingen heb je wel vaker, misschien zat ze wel naar Bob te kijken.’

Zij bleven een minuut of wat zitten tot Arie ineens vroeg:

‘Kun jij dat stel nu nog zien, Bob?’

‘Nee,’ zei Bob meteen. ‘Daar zat ik ook al op te letten.’

‘Dan ga ik toch eens even rondneuzen,’ zei Arie en schoof meteen zijn stoel naar achteren en hees zijn dikke buik overeind. Hij verdween tussen de drukte met die zelfde behendigheid die iedereen altijd weer verbaasde die zag hoe snel hij zich kon verplaatsen met die geweldige omvang. Juist op dat moment ontstond er ineens een geweldige ruzie aan het buffet en de mensen die daar in de buurt stonden, weken uiteen en achterwaarts om de beide kemphanen, in beste Wild West-stijl, de ruimte te geven. In een mum van tijd was vrijwel het hele buffet verlaten en bleven daar twee revolverdragers over met tussen hen niets dan wat verlaten barkrukken. De ene was een wat oudere knaap met een versleten leren vest aan en de andere was een jonge snotneus die kennelijk de oudere had uitgedaagd. ‘Ah...’ zei Bob. ‘De klassieke situatie: jonge aap die nog moet gaan bewijzen hoe stoer hij wel is en het denkt te kunnen opnemen tegen die ouwe knar.’

‘En de jonge pier gaat eraan?’

‘Zo loopt het altijd af. In cowboyfilms is het steevast zo dat de witte hoeden aan de goeie kant staan. De zwarte hoeden zijn dan de boeven. Daar houden ze zich hier ook niet aan, zo te zien.’

Het laatste woord kwam precies zijn mond uit toen beide kerels precies tegelijk naar hun revolvers grepen. Een stel knallen en dat wat rookwolkjes... dan greep de jongere zich met beide handen vast aan de barrail, liet zijn revolver op de grond vallen en zakte langzaam, dramatisch en fraai stervend, langs het buffet naar de zandbestrooide vloer, waar hij even met een been lag te trekken en vervolgens de geest gaf. De oudere blies wat rook van de loop van zijn revolver (dat scheen hier vaste prik te zijn na dergelijke gevechten), liet de revolver in zijn holster glijden en wendde zich weer naar de bartender:

‘Gimme another drink.’

Het lijk krabbelde overeind en bestelde eveneens een neut. Alle andere klanten van de bar namen hun oorspronkelijke plaatsen weer in en het feest ging op precies dezelfde voet en met dezelfde hoeveelheid lawaai voort.

‘Zoiets is eigenlijk best gek, hoor,’ zei Bob. ‘Weet je dat Wild West-films de enige zijn die je in het gewone leven, zoals hier, helemaal precies kunt naspelen?’

Jan zat daar eventjes over na te denken:

‘En liefdesfilms dan?’

‘Wat!’ riep Bob. ‘Die zijn zo mallotig dat geen zinnig mens eraan begint om ze na te spelen. Waar is die Arie nu eigenlijk gebleven?’

Jan Prins rees overeind en begon tussen de mensen door te turen. Maar dat duurde niet lang. Dan zei hij, wat geagiteerd: ‘Ik zie hem niet. Maar ik zie ook die drie anderen niet meer.’ Bob keek even naar hem omhoog, kwam dan ook haastig overeind:

‘Er is hier toch niet nog een andere uitgang?’

Jan Prins keek hem een tel of wat geschrokken aan en liep dan, met zijn lege glas in de hand, om zich een onschuldige houding te geven, tussen de feestgangers door naar het andere eind van de saloon. En ja hoor: het buffet reikte niet helemaal over de gehele breedte van de saloonruimte, maar liet een paar meter aan het verre einde open. En juist in die zijwand, achter het einde van het buffet, was een tweede deur, die vast zat met het soort scharnieren dat zowel naar buiten als naar binnen kon zwenken. Jan stond daar even naar te kijken draaide zich dan om en haastte zich naar Bob terug:

‘Er is nog een tweede klapdeur achter het eind van het buffet. En ze moeten daardoor zijn verdwenen, want ik zie ze geen van vieren meer.’

Bob begon op zijn onderlip te bijten:

‘Maar... waarom is Arie achter hen aan zonder ons iets te zeggen?’

‘Ik denk dat hij wilde kijken waar ze heen gingen, of iets dergelijks. Die wilde, denk ik, weten waar ze ergens verblijven.’

In een tent, ofzo.'

Bob zat nog steeds fronsend na te denken:

'Ja, wat doen we nu?'

'Met hier blijven zitten komen we ook geen stap verder.'

'Dat staat wel vast. Maar om nou buiten in het wilde weg rond te gaan zwerven op zoek naar die dikke...'

'Laat een van ons dan gaan kijken of hij die dikke ergens ziet rondhangen en laat de ander hier wachten voor het geval Arie terugkomt.'

'Dat is het beste idee, ja. Kop of kruis?'

'Geef mij die dolende juffrouw maar.'

Jan gooide op en liet het muntstuk op de rug van zijn hand kletsen en mepte het vast met zijn andere hand.

'Jij mag raden.'

Bob strekte behaaglijk zijn benen in de lengte onder de tafel: 'Ik blijf hier wel wachten. Ga jij maar buiten aan het spoorzoeken.'

Jan knikte, snoerde zijn broeksriem een gaatje nauwer en ging op weg naar de klapdeurtjes.

Arie heeft domme pech en Jan heeft wild geluk

Toen Arie opstond en zich door het Wild West-gewoel heendrong om uit te vissen, waar het drietal ergens uithing, deed hij dat zonder zich enige moeite te geven zich gedekt te houden. Hij was er volledig van overtuigd, dat hij voor dat Duitse tweetal een volledig vreemde was en dat was eigenlijk ook zo. Alleen... Maar dat zou hij later pas gaan ontdekken.

Aan het andere einde van de saloon aangekomen en rondkijkend kon de dikke daar geen spoor of teken van het gezochte drietal ontdekken en het duurde niet lang of hij kwam op hetzelfde idee dat al eerder in het hoofd van Bob was opgekomen: ‘Zou hier ergens een tweede in- of uitgang zijn?’ En toen zag hij een smalle deur aan het eind van het buffet opengaan en een meisje in cowboylaarzen binnenkomen. Dus dáárdoor waren ze verdwenen... Arie aarzelde niet lang, duwde de deur open en stond in het duister aan de achterkant van de saloon. Er waren intussen al enkele minuten verstreken sinds de drie door diezelfde deur waren verdwenen... maar er viel niets meer van hen te ontdekken, zoals trouwens te verwachten viel. Maar waar waren ze, voor de duivel, heengelopen? Arie begon met de achterhoek van de saloon om te lopen en langs de zijkant zover naar voren dat hij uitzicht had op het stuk open terrein waar in het midden dat vuur nog steeds vrolijk opvlamde. Alles was daar nog in vol bedrijf, met het legen van glazen, het zingen van kommer-enkwel-liederen en het aanslepen van stukken brandhout. Maar tussen dat menselijk gewriemel viel geen van de door Arie gezochten te herkennen en pas toen schoot het Arie te binnen dat de meest voor-de-hand-liggende manier om te weten te komen waar signor Tardini ergens verbleef, eenvoudigweg was om het even bij de administratie te gaan vragen.

Dus haakte hij beide duimen in de gordel van zijn patroonband en beende achter zijn buik aan op weg naar het kantoortje waar zij hun cowboypullen hadden gehaald. Daarbinnen was nog steeds niets aan het levend interieur veranderd: de twee langha-

rige knapen zaten nog op dezelfde plaatsen en dronken bier en het meisje zat tegenover hen op de rand van de tafel.

'Excuse me,' begon Arie. 'I am looking for a signor Tardini. Can you tell me whether he lives in a tent or in a camper?'

Het meisje bleef onverstoort op de tafel zitten, maar tastte achter zich tot zij een groot, gekartonneerd boek vond. Dat sloeg zij open en liep met haar vinger de kolommen langs. 'Tardini,' zei ze. 'That checks. He has a Ford Transit, right?'

'That's right!' zei Arie opgetogen.

'Nou, dan slaapt hij in die Transit, of anders in een tent. Hij staat aan het eind van Laan 4.'

'En waar is Laan 4?'

Het meisje smeedt het boek achter zich neer en wuifde met een arm: 'Je loopt het vuur voorbij en dan is het de tweede laan aan je linkerkant.'

'Thanks very much,' zei Arie en maakte dat hij wegkwam. Hij wandelde het vuur aan de linkerkant voorbij en zag een bordje met: Laan 3. Dan kwamen er twee kampeerwagens die een meter of twintig van elkaar afstonden en dan weer een ingang met een bordje, Laan 4.

'Helemaal aan het eind,' mompelde Arie en begon het laantje tussen de geparkeerde caravans en tenten in te lopen. Er viel niet veel leven te bekennen, want de meeste kampeersers bevonden zich natuurlijk bij de feestelijkheden. Zo hier en daar brandde in een kampeerwagen een enkel lampje, waarschijnlijk bij slapende kinderen, maar verder zag alles er vreselijk rustig uit. Dus Arie wandelde, nog steeds met de duimen in zijn patroongordel, in het midden van het laantje verder tot hij bemerkte dat hij aan het eind van het laantje begon te raken. Als laatste geheel links stond een donkergroene kampeerwagen met een tentzeil er aan de voorkant aan vast en iets verder daartegenover rechts stond een doodgewone lichtgele tent van het soort dat je bij duizenden op campings kunt aantreffen: met vrijwel rechtopstaande zijwanden en een puntig dak. Door het lichte tentdoek heen kon je zien dat daarbinnen een lamp brandde en toen Arie de pas inhield, kon hij binnen ook muziek horen, met stemgeluiden daar doorheen. Kijk, kijk, zouden de

drie personen die hij zocht rechtstreeks naar hun eigen tent zijn teruggeslopen? Arie raakte vervuld van een brandende nieuwsgierigheid. Hij wilde weten waar men het daarbinnen wel over zou kunnen hebben en bij een tent is dat probleem niet al te moeilijk op te lossen. Hij liep voorzichtig langs de zijkant van de tent naar achteren, keek nog even om zich heen, liet zich dan op handen en knieën zakken en kroop op die manier zo dicht tegen de zeildoeken achterwand aan dat hij zijn ene oor tegen het doek kon leggen.

Maar hij kwam er alras achter dat hij daar niet veel mee opschoot, want wat hij door de muziek van een of andere radiozender aan woorden kon opvangen was allemaal in ratelend Italiaans gesproken en daar viel voor hem werkelijk geen touw aan vast te knopen. Dat was het niet alleen: hij hoorde ook geen enkele maal een vrouwenstem. De dikke werd bekropen dor een vage onrust: was dit wel de goeie tent, waar hij aan lag te luistervinken? Of zat daarbinnen een braaf en onschuldig stel knapen te redekavelen over de beste manier om spaghetti klaar te maken?

Terwijl hij daar nog over zat te piekeren, al zijn aandacht bij de geluiden achter het doek, schrok hij ineens op, door het geluid van naderende stemmen... die van achter hem kwamen, recht op hem af. Arie bleef enkele tellen lang volkomen onbeweeglijk zitten; wat moet je ook anders doen in een dergelijke situatie? Terwijl hij daar als een massaal standbeeld in elkaar gedoken zat, hoorde hij dat een van de naderende stemmen die van een vrouw was en meteen schoot hem de mogelijke oplossing door het hoofd: de lieden die daar in de tent zaten waren kennissen of medekampeerders van Tardini en zijn twee Duitse vrienden, die nu pas, dwars door het bos, kwamen aanzetten. Maar wat onze slimme Arie toch te laat besepte, was dat hij tegen dat tentdoek als een silhouet zat afgetekend en dat had misschien nóg goed kunnen aflopen als hij niet begonnen was, naar één zijde van de achterkant weg te sluipen en een silhouet dat gaat bewegen... De stemmen waren nu vlak achter hem en de dikkerd was juist begonnen op handen en knieën om de hoek van de tent te verdwijnen toen een schreeuw hem waarschuwde

dat hij was gezien.

Nu hielp er geen lieve moeder meer aan. Arie sprong overeind en begon weg te hollen van de tent en de open laan... naar het bos toe.

Achter zich hoorde hij een opgewonden vrouwenstem roepen en met zijn volle geweldige massa daverde hij het bos binnen, intussen hopen dat men hem zou laten lopen. Hij had per slot van rekening niets anders gedaan dan aan een tentdoek zitten luisteren... en dat kwam op campings jandokie wel meer voor. De kampeerders moesten eens weten... Nou ja, een ervaren kampeerder houdt daar ook rekening mee als hij gesprekken voert of geluiden maakt waar een ander niets mee te schaften heeft. Maar men leek in dit geval niet van plan Arie te laten gaan en nu was het toch te laat voor de dikke om maar te doen of er helemaal niets aan de hand was. Hoe brutaal en handig hij anders kans zag zich overal uit te kletsen... als je betrapt werd op het luisteren aan een tent en dan verschrikt op de vlucht slaat, dan valt er weinig meer recht te praten of schoon te wassen.

Maar in het duister door een bos wegvlugten is nog niet zo eenvoudig als het lijkt en dat moest Arie die avond tot zijn diepe smart gewaarworden. Hij holde tussen de boomstammen door met de handen voor zich uit gestrekt om niet onverwacht tegen een boom op te knallen en dat was dan wel handig bedacht, maar het hielp hem niet. Want hij was nauwelijks een paar honderd meter in het bos gevorderd of hij haakte met zijn voeten achter een omgevallen boom die dwars over zijn pad lag en smakte tegen de grond met een dreun die de denne-appels in een straal van zeker honderd meter uit de takken liet regenen. Tja,... toen was het gauw bekeken. Terwijl Arie zich moeizaam oprichtte, met een van pijn vertrokken gezicht omdat hij zijn knie op een hoogst hinderlijke manier ergens aan had gestoten, arriveerden er twee stevige knapen, die hem met een zaklantaarn in het gezicht schenen en hem daarna de armen op de rug bogen, en niet zo zachtjes ook. Terwijl Arie halfvoorovergebogen krom stond, hoorde hij hen in het Duits tegen elkaar praten:

‘Mensch, das ist doch der rothaarige Dicke aus der Saloon!’

‘Ja, bestimmt. Was muss der hier?’

Nu kwam ook het meisje aanlopen, met in haar armen een kartonnen doos vol flesjes bier en ondanks zijn pijnlijke knie en het nog pijnlijker omhoog gebogen houden van zijn armen begreep Arie, waarom deze lieden wat verlaat bij hun tent waren komen aanzetten en uit een ongewone richting: ze waren gewoon ergens een doos vol flesjes bier gaan kopen. Allemaal heel gewoon, menselijk en begrijpelijk, alleen Arie zat er nu goed scheef tussen en dat bleek alras toen zij hem terug begonnen te duwen in de richting van de tent. Ondertussen kwekten zij onderling op volle kracht verder en uit dat gesprek werd Arie een hoop duidelijk. Dat verliep ongeveer zo:

‘Wat moet die dikke eigenlijk van ons?’

‘Dat zullen we hem straks wel vragen, daar kan ‘ie op rekenen.’

De stem van het meisje:

‘Zie je nou wel dat ik gelijk had en dat die ene met die zwarte krulsnor dezelfde jongen was die ons heeft overvallen?’

‘Ja hoor, jij hebt gelijk gehad. Maar waar hebben ze onze Ford Transit gelaten?’

‘Dat zal deze ons wel kunnen vertellen, dacht ik zo.’

Arie werd in haastig tempo en half gebukt tussen de bomen door in de richting van de tent gevoerd.

Het meisje nu, blijkbaar reuzetrots op haar prestatie, zei: ‘Toen ik naast die krulsnor in die Transit zat, had ik het volle uitzicht op de linkermouw van zijn shirt. En daar zaten drie kleine, driehoekige winkelhaakjes in, in één rij onder elkaar. Precies halverwege zijn pols en zijn elleboog. Bovendien droeg hij een donkergroene corduroy broek van een heel ongewone kleur. En toen ik in die saloon naast dat tafeltje stond... zag ik ineens op de mouw van die krulsnor diezelfde drie winkelhaakjes en toen ik naar zijn broek keek, zag ik hetzelfde groen.’

‘Jaja, Uschi,’ zei een van de mannen ongeduldig. ‘Dat was reuzeknap van je. De vraag is wat die snotneuzen hier van ons willen?’

‘Daar zullen we gauw genoeg achter zijn,’ gromde de tweede man. Toen liepen ze al langs de zijwand naar de voorzijde van

de tent en Arie werd door de tentflappen naar binnen geduwd. Aan een haak die aan de nokstang van de tent bevestigd was hing een van die petroleum-druklampen die je op moet pompen en die dan een hels fel licht verspreiden.

‘We hebben een nieuwsgierige walvis gevangen,’ zei een van de mannen die Arie vasthielden. ‘Die zat nota bene achter deze tent met zijn oor aan het doek te luisteren.’

‘Ja,’ zei Uschi opgewonden. ‘En hij is maatjes met dezelfde jongen die onze Transit heeft ingepikt. Als ik niet toevallig gezien had dat er drie winkelhaakjes zaten in...’

De andere knaap viel haar onbeheerst in de rede:

‘Hou nou even op over die winkelhaakjes, Uschi! Laten we die knaap eerst ondervragen.’

Dat gebeurde zonder veel omhaal of plichtplegingen. Dikke Arie werd plat op de grond gelegd, met zijn buik omhoog en gespreide armen, die door de aanwezige mannen werd vastgehouden. De helft van wat er gezegd en gepraat werd, ging in het Italiaans, maar Uschi en haar maat bedienden zich in hoofdzaak van Duits. In die taal kwamen ook de vragen die nu op Arie werden afgevuurd:

‘Waar is onze Transit?’

Arie was er volledig van overtuigd dat eromheen draaien hem in deze situatie geen zier zou helpen. En waarom zou hij ook gaan proberen om slim te gaan liegen? Hij, Jan en Bob hadden toch niets aan die ouwe Transit-Ford.

‘Die staat bij de ingang van dit kamp op een zijweg,’ vertelde hij vlot.

‘Hoe zijn jullie erachter gekomen waar wij verbleven?’

‘Da’s toch niet zo moeilijk,’ zei Arie. ‘We keken alle papieren na die in het dashboardkastje lagen en daar lag ook een kwitantie bij van dit kamp. Op naam van Tardini.’

Nauwelijks was deze naam gevallen of er ontstond een oorverdovend Italiaans gekakel, dat minutenlang aanhield en langzaam bedaarde.

‘Wat heb jij te maken met die jongen die onze Transit inpikte?’

Arie wachtte een tel of wat en antwoordde dan bedaarde:

‘Ik zou wel eens willen weten hoe iemand het in zijn hoofd haalt

om op een parkeerplaats een enorme vrachtwagen vol duur bont te gaan jatten?’

Nauwelijks had hij dat gezegd of er barstte weer een woest geschreeuw los, maar deze keer was het Uschi die de boventoon voerde. Omdat dit vrijwel allemaal in het Duits gebeurde, kon Arie daaruit opmaken, dat haar vriendje die vrachtwagen had gestolen met de bedoeling haar een paar bontjassen te geven. Dat scheen een van haar lievelingswensen te zijn, al sinds jaren. Aan het einde van het gesprek had zij het laatste woord:

‘Verdammt Idiot! Nou jat je eens een keer een vrachtwagen die zogenaamd vol met bont zit en dan zit er niks anders in dan baksteen! Je bent een geboren mislukking, alles wat jij aanpakt of probeert dat loopt mis.’

Tardini kwam kordaat tussenbeide:

‘Vechten jullie dat straks maar uit, gezellig. Ik heb jullie in goed vertrouwen mijn Transit geleend en die wil ik nu eerst terughebben. Kom overeind, jij.’

Hij gaf Arie een schop in de ribben en de twee mannen die hem vasthielden hesen de dikkerd aan zijn armen overeind. Tardini liet hem een blinkend mes zien.

‘Jij loopt tussen ons in en je brengt ons naar de plek waar die Transit staat. En nou maar hopen dat je de waarheid hebt gesproken, anders ben je nog niet met ons klaar.’ Hij keek de tent rond.

‘Jullie blijven hier ondertussen wachten. Jij ook, Uschi. Dit klaren Benno en ik samen wel. Laten we die dikke de armen maar even op de rug binden, dat is toch veiliger, denk ik.’

Daar had niemand iets tegenin te brengen en Arie kreeg de polsen op de rug bijeen gebonden. Daarna gooide men hem een regenjas losjes over de schouders, zodat het bindwerk niet te zien was, en vervolgens loodste men hem de tent uit. Tussen Benno en Tardini in ging hij op weg, Laan 4 weer op.

‘Nou,’ dacht Arie bij zichzelf, terwijl hij het paadje opliep, ‘dat heb ik vanavond meesterlijk gedaan, al zeg ik het zelf. Maar ja, je kunt niet elke dag blijk geven van pure genialiteit. Zelfs Einstein had wel eens dagen dat hij een brandende pijp liet

liggen, of vergat om het gas uit te draaien... Als die Duitse tante die winkelhaakjes in Jans mouw niet zo precies had gezien en onthouden, dan...' Toen pas beseftte hij, dat er dan precies hetzelfde was gebeurd, of misschien toch niet? Want toen Uschi die scheurtjes in Jans hemd had opgemerkt en vervolgens naar zijn groene ribbelbroek had gekeken, had zij natuurlijk meteen haar beide metgezellen gewaarschuwd en dat was ook de reden geweest waarom zij zo haastig uit die saloon waren verdwenen. Omdat zij natuurlijk nattigheid voelde toen Jan zo plotseling op die camping was komen opdagen.

Toen kwamen zij aan de hoek waar Laan 4 uitkwam op de open plek met het vlammeende vuur. Benno kneep Arie eens fiks in zijn arm en siste hem toe:

'Je loopt heel rustig en kalm al die mensen voorbij en probeer geen streken uit te halen want ik por je dat mes in je dikke buik, hoor!'

Arie was helemaal niet van plan om streken uit te halen en dat kwam nog veel minder in zijn hoofd op, toen hij tot zijn verbazing en innerlijk genoegen Jan Prins ontwaarde, die in staat van totale verbijstering helemaal aan de buitenkant van de wriemelende massa feestgangers zijn vriend Arie tussen twee knapen in voorbij zag marcheren. Arie zag heel even Jans onderkaak bewegen als wilde die gaan roepen: 'Hé, dikke!' maar hij hield zich op tijd in en bleef staan waar hij stond. Op dat ogenblik strekte Arie zijn rug en gooide zijn schouders naar achteren, zover hij dat maar kon. Toen hij nog even met een schouder wrikte, gleed de regenjas, die log over die schouders hing, aan een kant naar beneden en verloor vervolgens ook zijn houvast op de andere schouder. Geen van de twee mannen die aan weerskanten van hem liepen, had dat zo gauw in de gaten en terwijl de jas in een hoopje achter hem op de stoffige grond lag, wandelde Arie verder met een hoogst brave uitdrukking op zijn gelaat en met duidelijk achter zijn rug aaneengebonden polsen. Dat had een dubbele uitwerking. In de eerste plaats zag Jan Prins wat Arie's positie was, tussen die twee kerels in. Maar dat niet alleen... de dikke had nog geen vijf passen gedaan na het verlies van zijn regenjas of een luidruchtige cowgirl met een

enorme hoed op en een even enorm stuk in haar kraag zag Arie's gebonden handen. Ze knipperde met haar ogen, keek weer en begon te wijzen, al roepende:

'Hé, kijk eens even, zeg! Ze gaan een paardedief ophangen!'

Twee met de armen om elkaars nek lallende cowboys keken in de richting waarin haar vinger wees en zagen een dikke jongen in een cowboypak die door twee mannen werd afgevoerd. Dat was een nieuwe vorm van jolijt!

'Hang hem op, die vuile paardedief!'

'Hang hem op aan de hoogste boom!'

Tardini en Benno waren helemaal niet zo gelukkig met die algemene aandacht, maar pas toen Tardini opzij naar zijn gevangene keek en merkte dat diens regenjas was verdwenen, besepte hij wat er aan de hand was. Hij bleef staan, loosde enkele knetterende vloeken, keek achter zich, holde terug en haalde de gevallen regenjas op. Toen hij weer bij Arie terug was, stond hij er wat onhandig mee te schutten omdat hij wel besepte dat het een beetje een vreemde indruk zou maken om een zogenaamd gevangen paardedief een regenjas om te hangen.

'Kom mee, man!' zei Benno hoogst ongeduldig en rukte Arie aan een arm. Tardini, met de losse regenjas nog vasthoudend, draafde om hen in te halen. En een meter of vijftig achter hen aan wandelde Jan Prins die zich verbijsterd afvroeg hoe de anders zo behendige Arie Roos kans had gezien in de handen van twee onguere types terecht te komen. Maar goed... dat was van later zorg. Hij was hoogstbenieuwd te zien waarheen dit drietal op weg was.

Het duurde niet lang of dat werd zonneklaar. Het drietal, voorzichtig geschaduw door de figuur Prins, passeerde het kantoortje vlak binnen de slagboom, passeerde met even veel gemak de wachtpost bij de slagboom, die alleen opkeek uit zijn houten huisje en met een hand wuifde, en liep het hobbelige bospad af tot aan het zijpad waarin zij eerder die avond de Ford Transit hadden verborgen.

'Hier hebben we hem ingereden,' zei Arie en knikte naar het

zijweggetje.

Zonder verder een woord te zeggen voerden beide kerels de dikkerd het zijweggetje op en na de eerste bocht doemde de vage schim van de Ford Transit op.

‘Daar staat ‘ie,’ zei Arie.

Tardini dook zonder een woord te zeggen zijn eigen Transit binnen, knipte het licht aan in de stuurcabine en bleef daar even rondsnuffelen. Dan sprong hij weer naar buiten:

‘Alle papieren zijn er nog bij. Maar waar zijn de sleuteltjes?’

‘Die heeft mijn kameraad,’ zei Arie.

‘Welke kameraad?’

‘Ikke,’ zei Jan Prins en kwam uit het duister tevoorschijn, met de Smith and Wesson in zijn hand. ‘Maak mijn vriend hier los.’

Men gaapte hem aan of hij niet goed wijs was.

‘Verhip!’ zei Benno. ‘Die clown met die krulsnor, da’s die knaap die mij uit de combi heeft gehaald! Met die winkelhaakjes in zijn mouw.’

Tardini verloor nu goed zijn geduld en barstte los:

‘Heb jij de sleuteltjes van deze Transit?’

‘Ja, en wat zou dat?’ zei Jan.

Tardini deed een paar snelle en dreigende passen naar hen toe, maar Jan duwde de Smith and Wesson een halve meter naar voren.

‘Blijf waar je bent, man! Maak mijn vriend los!’

Zowel Benno als Tardini moesten daar werkelijk om lachen.

‘Die knaap is niet goed wijs,’ zei Benno. ‘Wou je ons bedreigen met die plastic speelgoedrevolver?’

In een flits van een seconde beseftte Jan wat voor afschuwelijk misverstand hier aan de hand was.

‘Het is een ECHTE revolver!’ riep hij. ‘Ik waarschuw jullie!’

‘Ja hoor!’ zei Tardini. ‘En die knal die jij voor je kop gaat krijgen, die is nog veel echter!’ Hij stoof op Jan af en die mikte een handbreedte naast zijn hoofd en trok af. Een enorme knal en een vuurstraal, maar dat hielp ook al niet veel, want al die revolvers gaven knallen. Toen riep Arie:

‘Schiet hem in zijn voet, Jan!’

Er zat weinig anders op, Jan mikte even zuiver en trok af. Een

geweldige gil klonk door het bos en Tardini hopte rond op één been, zijn voet in beide handen klemmend.

‘En nou jij,’ zei Jan tegen Benno. ‘Maak mijn vriend los.’ Het duurde een paar tellen eer Benno de schok had verwerkt dat hij te maken had met een echt schietende revolver. Daarna haastte hij zich Arie’s polsen los te maken.

‘Ga met je rug daar tegen die boom zitten,’ beval Jan. ‘Jij ook, Tardini, en jammer niet zo.’

Hij ging voor hen staan met het schietwapen losjes in de hand en zei toen tegen Arie:

‘We moeten maken dat we hier wegkomen. Weet jij hoe het in elkaar zit?’

‘Helemaal,’ zei Arie.

‘Dus we kunnen hier zonder meer vandaan?’

‘Tenzij jij nog zin hebt in feestgedruis,’ zei de dikke.

Jan wiste zich met een hand wat zweet van een voorhoofd.

‘Het is weer mooi geweest, vind ik. Ga als de bliksem Bob ophalen en kom terug in onze eigen auto. Maar laat die op de bosweg staan en fluit als je er bent. Ik blijf hier op jullie wachten.’

‘Komt voor mekaar,’ zei Arie en wandelde in snel tempo terug naar de camping, met de handen op de rug, alleen nu niet vastgebonden. Toen hij in diezelfde houding het nog steeds brandende vuur passeerde, werd hij opgemerkt door de aangeschoten cowgirl die hem met ietwat benevelde blik bekeek en dan riep:

‘Hebben ze jou niet opgehangen?’

‘Ik heb die andere twee opgehangen,’ antwoordde Arie en wuifde haar opgewekt toe.

Bob Evers zat nog steeds aan het verlaten tafeltje en zag met grote opluchting zijn vriend Arie binnenkomen, die naar hem toeliep en hem opgewekt aangrijnsde.

‘Kom mee, Bob, we zijn klaar.’

Bob kwam langzaam overeind.

‘Kláár?’

‘We weten alles wat we weten moeten. Nou moeten we zien dat we hier wegkomen. Kom mee. Ik vertel je onderweg alles wel.’

Terwijl ze het kantoortje bij de slagboom passeerden hield Bob de pas in:

‘Zeg, moeten we onze eigen windjacks niet terug ruilen?’

‘Hebben we geen tijd voor,’ zei Arie. ‘Trouwens: die hoeden staan ons helemaal niet gek. Heb jij de sleuteltjes van de Volvo?’ Bob haalde ze uit zijn broekzak.

‘Effe onze Jan ophalen,’ zei Arie. ‘Die heeft zich weer reusachtig geweed. Jammer dat niemand wilde geloven dat hij met een levensechte Smith and Wesson aan het werk was.’

Bob hield even de pas in:

‘Ze... ze geloofden niet dat het géén nepwapen was?’

‘Dat geloofden ze pas toen hij een van die knapen in zijn voet schoot. Daarom moeten we hier weg, snappie?’

‘Ik snap,’ zei Bob en schoof achter het stuur van de Volvo.

Toen onze drie vrienden de hoek van het landhuis omzwenkten, hoogst benieuwd of zij daar de heer Bodewes met zijn vrachtwagen zouden aantreffen... wie schetste toen hun verbazing en verrassing toen deze heer Bodewes in het licht van hun koplampen opdook... met de vuisten in de heupen en zijn schipperspet een fiks eind naar achteren op zijn Groningse hoofd geschoven. Bob remde af tot zij langs zij van de grote vrachtwagen stonden afgemeerd. Van achter de open raampjes keken de drie jongelieden zwijgend naar de wachtende gestalte van Piet Bodewes, met achter zich de felrood blikkende letters: INTERNATIONAL FUR TRANSPORT...

‘Dat heb je vlot geleverd, Piet,’ zei Jan pijnlijk.

‘Ze willen wel werken hier,’ gromde Bodewes. ‘Als je tenminste met een pak lires wappert. Ik ben hier anders ook maar nèt, hoor. En wat hebben jullie intussen uitgevoerd?’

De portieren van de Volvo zwaaiden open en het drietal strekte armen en benen naar buiten. Bodewes stond hen eventjes aan te gapen en barstte dan los:

‘Wat hebben jullie nou voor kleren aan! Wat moet dat met al die wilde hoeden op?’

‘Da’s een heel verhaal,’ zei Arie. ‘Maar kort gezegd zit het eigenlijk heel eenvoudig in elkaar.’

Hij vertelde beknopt, maar wel duidelijk, wat de achtergronden waren van het onverwachte kapen van hun dure bonttransport. Piet Bodewes hoorde dat relaas aan zonder hem ook maar ergens in de rede te vallen, en toen Arie ophield met een verklarend handgebaar, barstte hij los:

‘Dus... die Duitse vlegel was toevallig daar bij dat restaurant toen wij daar aan kwamen rijden en parkeerden?’

‘Ja,’ zei Arie. ‘Zoiets kan altijd gebeuren natuurlijk.’

‘En toen hij zag dat mijn pet afwoei en wij daar achteraan gingen...’

‘En jij de sleuteltjes in het contact had laten zitten...’

‘Toen schoot hem te binnen, dat die vriendin helemaal wild was van bontjassen en ging hij er kort en goed met de hele lading vandoor. Zo simpel zat dat.’

‘En als Jan er niet meteen achteraan was gegaan...’

‘Dan hadden we er mooi naast gezeten.’

Piet Bodewes schoof zijn pet heen en weer en stond binnensmonds te grommen.

‘Dus alles bij elkaar zijn we niets opgeschoten en kunnen we opnieuw beginnen met in deze wagen rond te rijden tot iemand anders hem wil stelen.’

‘Maar dan wel iemand die tot een echte bende hoort,’ zei Jan kortaf. ‘Want aan die toevallige kruimeldieven hebben we niks.’

Bob Evers was neergezakt op de treeplank van de vrachtwagen-truck en zei nu, met een geeuw:

‘Nu het allemaal achter de rug is, die hele paniek bedoel ik, nu komt de terugslag. Hebben jullie daar geen last van? We hebben gisteren de hele afgelopen nacht doorgereden met af en toe een uurtje slaap achterin de Volvo en we hebben een doodvermoeiende dag achter de rug. Ik zou eerst wel eens in een bad willen liggen en uitslapen. Of klinkt dat te normaal voor mijn medestrijders?’

‘Da’s nou het eerste verstandige voorstel waar ik jullie mee aan hoor komen dragen,’ zei Bodewes heftig. ‘Morgen is er wéér

een dag.'

'Nou...' zei Jan Prins, langgerekt. 'Eerlijk gezegd zou ik best een broodje zus of zo kunnen eten en een bed en bad klinken helemaal niet zo onwelkom.'

'Waar wachten we dan nog op?' zei Arie. Hij keerde zich om en klom achterin de Volvo. 'Weet iemand hier een bruikbaar hotel?'

'Dat weet ik,' zei Bodewes. 'Daar heb ik al eerder gelogeed als ik op doortocht was. Rij maar achter mij aan.'

Op jacht naar beroepsdieven

Arie Roos hing half over de vensterbank van een hotelkamer in Milaan. Het was de enige vensterbank die de kamer rijk was en het raam erboven was klein. Zijn imposante achterwerk en zijn schouders dekten de ruimte vrijwel af en zorgden ervoor dat de kamer bijna donker was. Bob keek door het kleine spleetje dat vrij bleef tussen Arie's linkerschouder en de raamspanning en zag dat het stralend weer was. In de verte hoorde hij een torenklok. Hij hield het hoofd scheef en telde mee.

'Vijf, zes, zeven. Is het pas zeven uur?'

Er klonk enig gekreun bij het raam en Bob zag een rond achterwerk via wrikkende bewegingen op zich af komen. Snel ging het niet, want Arie had knel gezeten.

'Tien over acht,' zei Roos, wiens hoofd door de krachtsinspanning even rood was geworden als zijn haar. 'Het is dik acht uur. Die torenklok deugt niet.'

Schuin achter hem klonk een vreemdsortig geknor. Het was een geluid dat het midden hield tussen dat van een lekke stoomfluit en een radio-omroeper die zich verslikt. Het werd voortgebracht door Jan Prins die doende was de restanten van een ontbijt weg te werken, daarbij gehandicapt door een neus die tot drie keer de normale dikte was opgezwollen en die van binnen was opgevuld met stof en restanten geronnen bloed. Hij moest ademen door een mond die was gevuld met kruimels en een taaie broodkorst en die combinatie zorgde ervoor dat elk woord als een soort gefluit naar buiten kwam. Bob knikte vriendelijk naar zijn vriend. 'Rustig aan Jan. Eerst ademen.'

Maar Jan was niet in de stemming voor goede raad. Hij slikte de kruimels door, bewoog de kaken alsof hij zijn neus in een goede stand wilde schuiven en zei nijdig: 'De klok deugt niet, deze kamer deugt niet, die chauffeur Piet Bodewes deugt niet en het avontuur waar we mee bezig zijn lijkt helemaal nergens op.'

Arie loosde een zucht die stof deed opdwarrelen vanonder een

krakkemikkige wandkast die geklemd stond tussen het tweepersoons bed en het tafeltje waar de ontbijtresten op lagen.

‘Vriend Prins,’ zei hij, ‘je bent wat zwartgallig door gebrek aan slaap, maar je hebt gelijk. De vrachtauto is, geheel volgens plan, gestolen en we zijn erachter gekomen wie de dieven waren. Dat lijkt heel knap, maar we zijn er niets mee opgeschoten. En als we niet bliksemgoed uitkijken dan kunnen we zo maanden doorgaan. We kunnen die wagen met bakstenenbont 86 keer laten jatten, maar zolang dat niet gebeurt door de beroepsdieven waar we achteraan zitten, komen we er geen draad verder mee. Overleg is nodig en zorgvuldig overleg ook. En liefst zonder dat die pettingek Bodewes zich ermee bemoeit.’

Bob keek hem aan. ‘Dus daarom stond je erop dat hij een aparte kamer zou nemen.’

‘Precies. En daarom wilde ik op zo’n onzalig uur gewekt worden. Piet ligt nog te pitten en dat moeten we even zo houden.’

‘Een pittende Piet is goud waard,’ gaf Bob toe.

‘Een goede Piet is een pittende Piet,’ vulde Arie aan. Hij keek naar Jan. ‘Ben jij een beetje in orde?’

Jan maakte een kregelig gebaar en hij keek of hij een nijdige opmerking wilde maken, maar hij hield zich in, want voor Arie’s vraag was wel degelijk enige reden.

Ze waren diep in de nacht door Piet Bodewes een hotel ingeloodst dat precies stevig genoeg was om rechtop te kunnen staan.

‘Het is beter dan de cabine van een vrachtwagen,’ vond de chauffeur die twee kamers wilde bestellen. Maar daar stak Arie snel een stokje voor. Bodewes had zich niet ontpopt als een metgezel waar de humor vanaf droop en het leek hem raadzaam niet het risico te lopen een kamer met hem te moeten delen. Een kort, maar krachtig bekgevecht was erop uitgelopen dat ze enkele minuten later twee tweepersoons- en een eenpersoonskamer tot hun beschikking hadden. Piet dook snel de eenpersoonskamer binnen en Arie ging automatisch in z’n eentje naar een tweepersoonskamer in de redelijke overtuiging dat daardoor de hoeveelheid kilo’s gelijkmatig over de bedden verdeeld

zouden worden. Dat zat hem niet glad, want nog geen uur later schoof Bob zijn kamer in.

‘Jan snuift als een aardvarken,’ zei de Amerikaan, ‘en van wat hij zegt versta je geen woord.’

Arie was halfwakker. ‘Slaap hier dan, maar hou je waffel. We moeten vroeg op. Ik vertel morgen wel waarom.’

Enkele uren later waren ze grommerig, grauwerig en half slaapwandeland Jans kamer binnengesukkeld, op de voet gevolgd door een dikke Italiaanse dame die kans zag op een arm drie bladen te torsen met evenzovele ontbijten.

Arie en Bob schrokken hun ontbijt naar binnen, maar bij Jan ging dat zo vlot niet. De hengst op zijn neus was veel harder aangekomen dan hij al had gevreesd. Het was een geluk dat het neusbeen niet was gebroken, maar dat was ook alles om blij over te zijn. Terwijl zijn vrienden belangstellend toekeken bevoelde Jan voorzichtig zijn reukorgaan. Als hij scheel keek kon hij een aanzienlijk deel ervan zien.

‘Als ik buiten ben trekt het wel bij,’ zei hij. ‘Dat is altijd zo. Als ik door een dreun op mijn neus al uitgeschakeld raak dan is het tijd om mijn aow aan te vragen.’ Hij keek schuin naar boven. ‘Wat wil je nu precies dikke?’

Arie liet zich met een zucht op het matras zakken dat piepend tot twee centimeter dikte werd samengeperst. ‘Kijk eens hier,’ zei hij langzaam. ‘Vlak voor ik in slaap viel heb ik liggen overdenken dat we in Nederland een paar kleinigheden over het hoofd hebben gezien.’

Jan haalde de schouders op. ‘We hebben over het hoofd gezien dat die Piet een zeur is. Dat had je vader wel een beetje beter kunnen bekijken.’

Arie knikte. ‘Die Piet is een zeurpiet, maar we zitten met hem opgescheept. Ons probleem ligt een beetje anders.’ Hij keek rond en zijn slimme ogen fonkelden. ‘Ons probleem is dat we geen seconde hebben nagedacht over de vraag wie er precies vrachtwagens jatten. Ik bedoel...’

Bob gaf met de vlakke hand een klap op het tafeltje dat de kruimels over de rand sprongen. ‘Je bedoelt: er kan een heel grote bende zijn met vertakkingen, maar er kunnen ook vijf of

zes kleine bendes zijn.'

Jan gaf een knor. 'Plus dan nog de gelegheidsdieven, zoals die Duitsers gisteren. Maar jongens, als we daar lang over doordenken dan worden we stierstarnakel gek. Dan bestaat er kans dat we ons bontransport tien keer moeten laten stelen voor we een bende hebben die iets betekent.'

'En dat,' zei Arie, 'is het probleem waar ik op doelde. Begrijpen de heren nu wat een warboel dit avontuur kan worden?'

De heren keken elkaar aan. Ze begrepen het volkomen. Ze hadden geen schijn van een idee van de omvang van de diefstallen in Noord-Italië en nog veel minder van de manier waarop de bendes waren georganiseerd.

Jan wreef voorzichtig langs een neusvleugel. Hij had er een hekel aan om een plan waar hij zich met ziel en zaligheid voor had ingezet zomaar te laten varen. Niet zonder het nog eens van alle kanten te hebben bekeken.

'Ik zie niet in hoe we iets over bendes te weten kunnen komen zonder dat we de combi als lokaas gebruiken.'

'Ik evenmin,' zei Bob. 'We moeten er gewoon op gokken dat we een keer tegen een bende oplopen. Wat kunnen we anders.'

'Een advertentie zetten,' zei Jan met galgehumor. 'Te jat aangeboden: vrachtwagen vol bont. Alleen voor beroepsdieven.'

Arie knikte minzaam. 'Leuk. Het is een idee. Nu nog een goed idee en we zijn er.'

Bob staarde door het rechthoekige raam waardoor stralen helder licht naar binnen kwamen naar het rode pannen dak van een lager gelegen woonhuis. Op een klein balkon stond een vrouw was op te hangen en tegelijkertijd naar beneden te schreeuwen.

'Ik zie niet in wat we anders kunnen doen dan wachten op een nieuwe diefstal, maar we kunnen er wel voor zorgen dat die diefstal plaats vindt in een gebied waar je beroepsjatters kunt verwachten,' zei hij langzaam.

Arie keek hem gespannen aan. 'Wat bedoel je precies?'

'Wel,' zei Bob, nog steeds op een toon alsof hij in zichzelf dacht en de woorden automatisch achter zijn gedachten aan naar buiten liet komen. 'Wel, gisteren werd de auto gestolen in een gebied waar je geen vrachtauto's verwacht. Het was natuurlijk

stom om daar naartoe te gaan. Wie beroepsdieven zoekt moet naar het gebied gaan waar ze te vinden zijn.'

'De beurs voor geschoolde kleptomanen,' zei Jan cynisch. 'Het café De Profdief.'

'Nee,' zei Bob. 'De autostrada natuurlijk. Waar denk je dat mensen die vrachtwagens stelen zich ophouden? Op het aardappelveld van boer Biet? Op een zandweg? Bij autowegen natuurlijk. In café's waar veel chauffeurs komen. Op de grote parkeerplaatsen bij de snelweg. Zeer beslist niet in een onooglijk dorp bij het Comomeer of op een cowboycamping.'

Arie was opgestaan en verplaatste zijn gewicht van het ene op het andere been. Hij voelde een vloerplank doorbuigen.

'Zo komen we ergens,' zei hij. 'We moeten met die combi naar de autoweg en wel naar de autoweg die voert naar onze eindbestemming. Wat was die bestemming ook weer?'

Dat wist Jan Prins natuurlijk op een prik. 'Frankrijk,' zei hij. 'In de vrachtbrieven staan Milaan en Turijn als tussenplaatsen. Daarna moet de wagen naar het zuidwesten om via Menton door Frankrijk terug te rijden. De route is gekozen om veel grote wegen in Noord-Italië te kunnen nemen waardoor er veel jatmogelijkheden behoren te zijn.'

'We moeten dus met die auto naar de weg Milaan - Turijn en wel zo snel mogelijk. Vergeet niet dat er kans bestaat dat de bestemming via de douane naar de dieven wordt doorgegeven en het staat wat vreemd als de auto te veel op het tijdschema achter raakt.'

Bob strekte zijn rug. 'Je hebt gelijk, dikke, we moeten de dieven niet laten wachten. Het zou ze nerveus kunnen maken. Op pad met die kar. We moeten dieven lokken.'

Jan strekte een hand uit. 'Ho wat. Niet zo overhaast en overijld. Die wagen moet de weg op, dat ben ik met jullie eens, maar daar zijn toch geen vier man voor nodig?'

Bob keek verbaasd. 'Wij rijden er weer achteraan en dan zien we wel.'

'Tijdverspilling,' snauwde Jan. Hij zat met een vinger in een neusgat en probeerde tevergeefs een stukje geronnen bloed te pakken te krijgen. 'Als we achter elkaar over een autoweg gaan

racen dan zijn we over een paar uur in Turijn en vanmiddag in Frankrijk en als er niets gebeurt wat doen we dan? Terugrijden?’ ‘Oei,’ fluisterde Arie en hij keek naar een lampekop vol vliegespikkels.

‘Raak,’ zei Bob. ‘Wat doen we dan.’

Jan haalde diep adem. ‘We moeten ons splitsen. Een van ons gaat met Bodewes mee in de vrachtwagen. Bij elk routierscafé stoppen en veel koffie drinken. De andere twee gaan naar het industriegebied in Milaan. Daar zullen ook wel café’s zijn met lieden die interesse hebben voor gesprekken over bont, diefstal en auto’s. We moeten gewoon proberen. Aas uitgooien en hopen dat iemand bijt.’

‘We lopen wel kans dat we elkaar kwijtraken, natuurlijk.’

Maar Jan schudde het hoofd. Als hij eenmaal op stoot was dan liet hij zich niet door kleinigheden weerhouden.

‘De vrachtwagen rijdt tot in de buurt van Turijn en gaat dan terug naar Milaan. Heen en weer rijden is het devies. Dat moet iemand opvallen. Als die dieven ons dan nog missen dan kennen ze hun vak niet. Degene die in een wegcafé is geeft een briefje af bij de bar voor de andere ploeg en zo houden we contact.’

Bob keek hem vol bewondering aan. ‘Jan,’ zei hij, ‘ik zeg het niet gauw, maar je bent op dreef vanmorgen. Prima plan.’

‘Zijn hersens zitten in zijn neus,’ verklaarde Arie, ‘en hij heeft veel neus vandaag. Wie gaat met Bodewes mee?’

Niemand voelde ervoor om een dag op stap te gaan met de pettingek en dus pakte Arie drie korstjes brood. Bob trok het kortste en kreunde. Arie knipoogde naar Jan en stak beide andere stukken in zijn muil.

‘Nu eerst die Bodewes wakker schudden en dan op pad. Het is negen uur en tegen de tijd dat we op de autoweg zijn zal de eerste bandiet zijn roes wel hebben uitgeslapen.’

Vroeg in de ochtend ging de telefoon in een groot, wit, Italiaans huis dat was gebouwd op de afgeplatte top van een heuvel die uitzicht gaf op meer dan vijftien kilometer Po-vlakte. Een man

draaide zich langzaam om in bed, kreunde en stak vervolgens een harige arm uit. Een hand bleef twee centimeter boven het telefoontoestel zweven, maakte een beweging of ze het toestel met een klap van het fraai gebeeldhouwde bijzettafeltje wilde slaan en daalde toen neer. Terwijl de hand de hoorn omklemde schoven twee voeten onder een laken vandaan, gevolgd door zeer behaarde benen. Zuchtend kwam ook de rest van het lijf mee en even later zat een man van even in de veertig piepend en steunend op de rand van het bed, met de telefoonhoorn op meer dan twee decimeter van zijn hoofd.

Even zat hij bewegingloos alsof hij nog niet wist of hij wel echt wakker wilde worden. Zijn bovenlichaam was even behaard als zijn armen en benen en zelfs op zijn schouderbladen groeiden plukken haar. Gek genoeg was een deel van zijn hoofd kaal. Al meer dan vijftien jaar leed de heer Lino Borrini aan toenemende kaalheid, hetgeen hij probeerde te verhullen door steeds groter wordende haarstukjes aan te schaffen. Het laatstverworven toupetje lag op een wit kastje met bolpoten. Het lag naast een dure gouden vulpen en het leek op een soort ruwe inktlap. Ook als Borrini het haarstukje droeg leek het daar op, maar niemand had hem dat ooit verteld. Borrini was een zeer belangrijk heer met meestal een humeur als dat van een aangeschoten beer en tegen een dergelijk heerschap sprak je niet over kleinigheden als toupetjes en inktlappen.

Borrini zat zeker vijf seconden roerloos stil en kwam toen plotseling in beweging. Hij hield de hoorn op de plaats, maar draaide het hoofd dertig graden en gaf een grauw.

‘Ja.’

Heel zwak klonk in de verte gesputter en Borrini was gedwongen de hoorn tegen een harige oorlel te schuiven.

‘... u weet wel, van de douane in Chiasso.’

‘Ja,’ zei Borrini weer, maar nu met een stem die zachter klonk en aanzienlijk geïnteresseerder.

De man aan de andere kant van de lijn schepte adem. ‘Er is gisteren een vrachtauto vol bont over de grens gekomen. Plus een wagen geladen met videorecorders.’

Borrini trok met een hand een la open en begon een sigaret uit

een koker te wurmen.

‘Waarom vertel je dat nu pas?’

‘Ik was gisteren vrij. Ik ben vanmorgen om zes uur begonnen en heb eerst alle papieren van de afgelopen dagen nagekeken. Alleen deze twee auto’s zijn interessant. De bontwagen komt uit Nederland en gaat via Milaan en Turijn naar Frankrijk. De auto met video’s is uit Duitsland. De bestemming is Rome.’

Borrini stak de sigaret aan en dacht na. Het zou lastig kunnen zijn een auto te achterhalen die met een voorsprong van bijna een dag richting Rome koerste, maar met dat bont lag het anders. De Po-vlakte was het werkterrein van Borrini en met een beetje geluk was de auto daar nog.

‘Vertel me alles over het bont,’ zei hij kortaf.

Hij luisterde aandachtig naar de douaneman zonder iets op te schrijven. Borrini had een hekel aan aantekeningen. Hij had een hekel aan alles wat op papier stond en dat was maar goed ook, want hij was dagelijks betrokken bij gemiddeld 37 zaken en daarvan konden er hooguit drie door de beugel. Borrini had een diep vertrouwen in zijn eigen geheugen en dat had hem geen windeieren gelegd. Hij behoorde tot de rijkste mensen van Noord-Italië en dat is een gebied waar, tussen duizenden mensen die leven op de rand van armoede, vele tientallen miljonairs wonen. Terwijl hij luisterde rekende hij in stilte uit wat hij aan dit telefoontje zou verdienen. Een kleine driehonderdduizend gulden zou het al snel zijn, dacht hij. Van dat bedrag zou drie procent, ofwel negenduizend gulden, naar de douaneman gaan. Een fooi voor Borrini, maar voor een ambtenaar een leuke zakcent.

Nadat hij had opgelegd keek Borrini op zijn horloge. Kwart over acht. Veel te vroeg om wakker gemaakt te worden natuurlijk, maar niet te vroeg om een klap geld te verdienen. Elke dag behoorde zo glorieus te beginnen, dacht de harige man en hij opende zijn kakement om tevreden te gapen. Deze dag bood mogelijkheden voorzag hij. Hij pakte zijn haarstukje en liep naar de badkamer.

Het was toch nog dik elf uur voor Jan en Arie in hun Volvo bij

het krakkemikkige hotel wegreden. Het had geruime tijd geduurd voor ze, samen met Bob, Piet Bodewes uit zijn bed hadden weten te krijgen en het had nog veel langer geduurd voor ze hem zover hadden dat hij met hun plan instemde.

Het had er zelfs even naar uitgezien dat de stijfkoppige chauffeur zou weigeren om als een lokeend van wegrestaurant naar routierscafé te rijden, maar toen een nijldige Arie dreigde dat hij in dat geval ter plekke een andere chauffeur uit Nederland zou laten komen had de man toegegeven.

Hij moest zich nog wel even wassen, en kammen, en zijn pet rechtzetten. En hij wilde eten en koffie drinken en...

De drie vrienden werden lichtgestoord van hun pettenpiet, maar toen Arie de gebakken eieren rook die de chauffeur had laten aanrukken begon zijn maag te knorren en bestelde hij meteen ook maar een dubbele uitsmijter met veel van die heerlijke espresso-koffie waar de Italianen beroemd om zijn.

Met dat al was het diep in de ochtend toen Jan met een lang gezicht achter het stuur van de Volvo schoof.

‘Meteen naar de autoweg?’

Arie krabde zijn kruin. ‘Ik weet het niet,’ zei hij aarzelend. ‘Onder het eten heb ik zitten nadenken. We kunnen wel stoer over die Autostrada heen en weer gaan rijden, maar ik betwijfel of we daar veel mee opschieten.’

Jan wreef voor de zoveelste keer langs zijn pijnlijk gezwollen neus.

‘Is het weer zo?’ zei hij nijldig. ‘Elke keer als jij die bolle buik van je hebt volgeplempt komen er ideeën uit. Het kan niet anders of een deel van je hersens moet tegen je middenrif geplakt zitten.’

Arie keek tevreden. ‘Had jij ze daar maar, zuinige Prins, dan hoefde je de hersens in je hoofd helemaal niet te gebruiken. Lekker economisch.’ Hij boog zich voorover. ‘Is dat daar een supermarkt?’

Jan zuchtte en remde af. ‘Schiets je wel even op, Als we zo doorgaan zijn we tot de avond bezig. Dan kunnen we net zo goed meteen teruggaan naar dat hotel.’

‘Lekker goedkoop daar,’ spotte Arie en wrong zich naar buiten.

‘Ik ben zo terug.’

De tijd die Arie benutte om een kartonnen doos tot de rand te vullen met limonades, chocola en ander tandbederf gebruikte Jan om voor zich uit te staren. Heel vaag had hij het gevoel dat het niet veel zin had om wild over de autobaan te gaan rijden, maar een beter idee wilde maar niet komen.

Toen Arie zich samen met de lekkernijen op de achterbank had geïnstalleerd zag hij dat het tijd werd het humeur van zijn vriend op te vrolijken.

‘Jij weet natuurlijk precies wat er in de inkларingspapieren van de vrachtauto staat,’ zei hij.

Jan draaide zich om. ‘Wat bedoel je precies?’

‘In die papieren staat toch wat de inhoud van de vrachtwagen is en waar de spullen uitgeladen moeten worden?’

‘Natuurlijk. Om het zo echt mogelijk te laten lijken zijn de papieren zo gemaakt dat het ook werkelijk om een prachtlading bont lijkt te gaan.’

‘Precies,’ zei Arie tevreden. ‘En jij weet uit je hoofd welke adressen als bestemming zijn opgegeven. Ik ken jou, vriend Prins. Wat jij in je hoofd hebt krijgt niemand eruit.’

Jan keek tevreden. ‘Lading honderd bontjassen, eerste kwaliteit en enkele honderden vellen, ook eerste kwaliteit,’ zei hij.

‘Bestemming: Milaan en Turijn. In Milaan is het adres: Frigorifero Milano, hetgeen zoiets betekent als Milaans Koelhuis. Ik heb het in Nederland al nagevraagd: het koelhuis is te vinden op het noordelijk industriegebied.’

Arie grijnsde. ‘Zie je wel. Als het om feiten gaat ben je niet te verslaan. Waarom gaan we niet eens bij dat koelhuis kijken?’

‘Waarom zouden we. De bontjassen zijn daar niet en komen daar ook niet.’

‘Maar misschien zijn daar wel Italiaanse bontjassenjatters, weet jij veel. Stel dat bekend is dat er een vrachtwagen vol bont op komst is. Wat zou jij dan doen. De auto opzoeken op weg naar het koelhuis of het koelhuis zelf in de gaten houden.’

Jan trommelde met twee vingers op het stuur. ‘Allebei, denk ik,’ zei hij langzaam.

Arie knikte. ‘Dat zou ik ook doen. Laten we dat industriege-

bied maar eens opzoeken. Als daar niets te beleven is gaan we naar de autoweg. Met deze prachtvolvo halen we onze combi binnen de kortste keren in dus veel kan ons niet gebeuren. Kom op, Jan, rijden.'

Jan maakte een vaag gebaar, knikte toen en startte de motor. Rijden kon hij als de beste en zonder een schokje mengde hij zich in het zenuwslopende Italiaanse verkeer.

Terwijl Jan en Arie nog stonden te confereren reden Piet Bodewes en Bob over de autoweg van Milaan naar Turijn. De zon hing hoog aan een wolkenloze hemel en er stond een matig windje dat dwars door de cabine woei. Vogels namen duikvluchten over de betonnen rijbanen en Italianen in kleine Fiats sneden elkaar met een roekeloosheid die grensde aan zelfmoord. Het was, kortom, een mooie dag, maar je moest er wel oog voor hebben. Bob miste dat oog volkomen. Het industriegebied met zijn overdaad aan sloperijen, leerfabrieken en chemische bedrijven interesseerde hem minder dan niets en de warme zon kon hem worden gestolen. Hij had het vreselijke gevoel dat hij een zware dag tegemoet ging met de meest ongezellige partner die hij ooit had ontmoet. Bodewes naast hem zei geen woord. De man had gevaren en zoals alle zeelieden enig Engels opgedaan en Bob kende enkele honderden woorden Nederlands, maar het liep die ochtend gewoon niet tussen hem en de chauffeur die hij was gaan beschouwen als een ongelooflijke zeurkous. Dus zwegen ze en reden langzaam voort, ingehaald door wildclaxonnerende Italianen die vonden dat die Hollandse auto niet zo tergend traag over hun beton moest schuiven.

Bob gaapte en keek naar een auto die was volgeladen met afval dat bij elke oneffenheid zo hoog opveerde dat een deel over de achterklep dreigde te vallen.

Saai, dacht hij. Dit wordt een lange, saaie dag. Hij liet zich schuin tegen het portier vallen en sloot de ogen.

In een garage, nog geen halve kilometer verwijderd van de autoweg waarover Piet Bodewes en Bob in hun bontauto reden

schreeuwde een kleine Italiaan twee mannen toe dat ze op moesten schieten. Hij had orders van de hoogste baas en die orders dienden onverwijld te worden uitgevoerd. De bevelen waren overduidelijk geweest en hadden elk mogelijk misverstand uitgesloten.

Hem wachtte een klus waarbij geen fouten mochten worden gemaakt. Ivo Livi maakte toch al zelden een fout, maar als er directe opdrachten kwamen van de baas persoonlijk dan wilde hij aan tegenvallers zelfs niet denken. Dat was beter voor zijn zenuwen.

Ivo had een opdracht en hij zou die uitvoeren. Het bracht bovendien weer wat leven in de brouwerij. Ivo had drie dagen weinig te doen gehad en hij was het leven vervelend gaan vinden. Het telefoontje van die ochtend had hem een opgewonden gevoel gegeven. Ivo Livi en zijn twee makkers wachtte een spannende dag.

Bliksemoverval op Jan en Arie

Om precies vijf minuten over twaalf stond de Volvo met daarin Jan Prins en Arie Roos tegenover een groot, langwerpige gebouw. Op de bijna kale voorgevel stond met zwarte letters Frigorifero Milano geschilderd boven twee zware, metalen roldeuren. De deuren zagen er onaantastbaar uit. Het hele bakbeest van een gebouw zag er onaantastbaar uit.

‘Sakkerloot,’ zei Arie vol bewondering, terwijl hij het zweet uit zijn wenkbrauwen veegde. ‘Het lijkt wel een fort daar. Die deuren zien eruit of je er met een koppel olifanten nog geen deuk in krijgt. Weet je zeker dat dit een koelhuis is en niet de extra-beveiligde Italiaanse munt?’

‘Klets niet,’ zei Jan korzelig. ‘Frigorifero staat daar. Dat lijkt erg op frigidaire en dat betekent ijskast voor zover ik weet.’

‘Koelkast,’ zei Arie afwezig, ‘niet ijskast. Waarom is het hier zo dodelijk stil?’

Met deze opmerking raakte hij een punt waar Jan zich het hoofd ook over zat te breken. Milaan is een miljoenenstad en het wordt zelfs beschouwd als de stad die in economisch opzicht de belangrijkste van het land is. Het barst er werkelijk van de industrie, vooral van chemische, grafische, textiel, leer en metaalindustrie. In die bedrijven werken honderdduizenden mensen en een belangrijk deel ervan leek op pad te zijn in de tijd waarin Jan en Arie op zoek waren naar de Zona Industriale dichtbij de autoweg aan de noordkant van Milaan. Ze raakten drie keer verdwaald in een warrel van wegen die leidden naar de meest uiteenlopende bedrijven en fabrieken en belandden langzaam maar zeker in een uithoek van het industrieterrein. Het verkeer was minder geworden, maar dat was hier te verwachten. Naast het koelhuis stonden twee kleine loodsen en daarachter was alleen bouwland te zien. Ze verwachtten op deze plek geen horden arbeiders, maar een paar behoorden er toch wel rond te lopen.

‘Zouden ze hier siësta houden?’ vroeg Jan.

Arie schurkte een schouder tegen het portier.

‘Zoiets moet het wel zijn. Siësta op zijn Italiaans. Hoelang zou dat duren?’

‘Zeker tot twee uur. Misschien tot drie uur. Misschien half vier, weet ik veel, weet jij veel.’

Arie keek geschrokken. ‘Tegen die tijd zijn we gesmolten, man. Het is hier bar en boos heet.’

Dat had Jan al enige tijd eerder beseft. Tien meter voor zich zag hij het stalen hek dat toegang gaf tot de parkeerplaats voor het koelhuis. Dat hek zat dicht en het bezat spijlen die dik genoeg waren om tien vijfduims vijlen op te verslijten. De parkeerplaats was volkomen leeg en bood niets anders dan opstijgende hete lucht die de witte voorgevel van het koelhuis enigszins leek te vervormen. Aan de voorgevel was niets anders te zien dan de naam, de zware roldeuren en, linksvoor, een klein gebouwtje dat een portiersloge zou kunnen zijn. Geen mens was te zien, zelfs geen vogel. In de verte was het geluid van auto’s te horen en op de achtergrond klonken de doffe dreunen van een stanserij elders op het grote industrieterrein, maar dat was alles wat er te beleven viel.

Jan keek de weg af. Links en rechts was alleen kaal beton afgewisseld met hekken, maar schuin achter zag hij een plukje bomen.

‘Eens kijken of ik onder die bomen kan parkeren,’ zei hij tegen zichzelf. Met een rustig gangetje reed hij de Volvo achterwaarts tot vlak bij de bomen, maar helemaal tot de schaduwpartijen kwam hij niet. Op zes meter van de stammen bevond zich een ondiepe greppel, blijkbaar bedoeld om in de regentijd het water af te voeren.

Arie zag de greppel ook. ‘Laten we alsjeblieft uitstappen en onder die bomen gaan zitten,’ zei hij. ‘Ik voel mijn vet al smelten.’

‘Reuzel, zul je bedoelen. Maar je hebt gelijk. Hier in deze Volvo leggen we het af. Het zijn mooie wagens, maar een goede koeling hebben ze niet ingebouwd.’

Jan stapte uit en keek over zijn schouder naar het koelhuis.

‘Hé, zie je dat? Een vent.’

Arie bleef stilstaan. ‘Waarachtig. Een vent. Er is dus toch leven hier. Zullen we zwaaien?’

Jan trok hem mee. ‘Haal nu geen grappen uit, dikke, hoe minder we opvallen hoe beter. Ik voel me hier toch al als een vlo op een kaal hoofd.’

Puffend zegen ze neer op een boomwortel.

‘Ik zou wel eens in dat gebouw willen kijken,’ zei Arie, nadat hij zijn shirt uit zijn broek had getrokken. Het moet binnen aangenamer zijn dan hier.’

Jan schudde het hoofd. ‘Je komt er niet in. Nooit. Moet je die zijwand zien. Geen deur, geen raam, niks.’

‘Eigenlijk is dat wel logisch, hè.’

‘En waarom dan wel.’

‘Omdat het de bedoeling is om de zon buiten te houden. In dat gebouw zullen wel verschillende ruimtes zijn waar goederen in opgeslagen kunnen worden. Vlees moet kouder gehouden worden dan boter en dat waarschijnlijk weer kouder dan bontvellen. Dat kost natuurlijk machtig veel energie. Maar als de zon onbekommerd naar binnen schijnt dan is er helemaal geen koelen aan.’

Jan gaf zijn vriend een mep tegen het bovenbeen. ‘Dat is het natuurlijk. En waarschijnlijk zijn die muren een meter dik. Hoe dikker hoe beter ze de warmte buiten houden. En daarom zijn ze ook spierwit. Wit weerkaatst de zonnestralen.’

Arie rechtte zijn rug. ‘Dus we kunnen plannen om binnen te dringen wel vergeten.’

‘Beslist wel,’ verzekerde Jan, ‘tenzij je met pneumatische boren een dag of twee aan de slag wilt.’

‘En het dak?’

‘Dat is gegarandeerd lichtdicht. Ik durf te wedden dat er geen raam inzit. Daar kom je echt niet door. Bovendien...’ Jan zweeg en keek gespannen naar het koelhuis. ‘Bovendien schat ik de hoogte op zo’n vijftien meter. Meer misschien. Die zijwand daar is helemaal vlak en het zal aan de achterkant niet anders zijn.’

‘Dus...’ vroeg Arie.

Jan maakte een nijdige beweging. ‘Dus kunnen we evengoed

opstappen. Hier valt voor ons niets te beleven.’ Hij wilde over-eind komen toen hij een auto hoorde. ‘Komt die wagen hier naartoe?’

Arie luisterde gespannen. ‘Het lijkt er op. Laten we maar even blijven zitten.’

Ze leunden achterover tegen de stam en keken toe hoe een sportwagen tot vlak voor het hek reed. De auto was klein en de inzittende zo te zien nog kleiner. Het mannetje wachtte drie seconden en begon toen op zijn claxon te hameren. Het geluid scheurde door de straat en over de parkeerplaats. Een gekners weerklonk en langzaam begon het getraliede hek weg te schuiven.

‘Dat gebeurt natuurlijk vanuit dat gebouw daar. Door de portier of zo,’ fluisterde Jan.

Gespannen keken de jongens naar de automobilist. De man keek geen moment hun kant op, maar allebei hadden ze het gevoel dat hij precies wist dat ze er waren. Hoe het kwam, konden ze niet verklaren, maar er leek iets dreigends uit te gaan van de kleine man die onbeweeglijk bleef zitten en, toen het hek open was, met een geweldige spurt de parkeerplaats opstootte. Hij liep snel naar de portiersloge en even later zagen ze hem voor het enige raam in het gebouwtje.

Ondanks de hitte voelde Jan een trilling langs zijn rug lopen. ‘Ik voel me safer met die Llama in mijn zak,’ zei hij. Hij liep snel naar de Volvo en pakte het wapen dat hij meteen onder zijn shirt stopte. Terug bij de bommen aarzelde hij. Toen pakte hij het pistool en gaf het Arie.

‘Hier, stop dat ding onder je broeksband zodat het klem blijft zitten tegen je spekrug.’

Arie wist precies hoe zijn vriend zich voelde. Ook hij had de dreigende uitstraling van de kleine man ervaren.

‘Kunnen we niet beter maken dat we weggkomen?’

Het antwoord bestierf Jan op de lippen. Knerpend schoof het hek weer opzij en bij het koelhuis zagen ze de kleine man in de sportwagen springen. Hij nam niet de moeite het portier te openen, maar wipte er eenvoudig overheen. Een seconde later spoot de auto weg. Hij leek op twee wielen een bocht te maken

en scheurde door het hek dat nog niet helemaal open was en een speling gaf van anderhalve centimeter aan elke kant.

Die vent heeft lef, dacht Jan toen de auto de weg opdraaide. Een tel later dacht hij dat hij gek werd. Hij verwachtte dat de chauffeur gas zou geven en weg zou schieten in de richting van het centrum, maar in plaats daarvan maakte de sportauto op gierende banden een bocht van ruim 180 graden en kwam recht op hem af. Vlak voor de greppel trapte de chauffeur hard op de rem. Het leek alsof hij door een katapult uit de auto werd geschoten zo snel kwam hij op de jongens af. Hij was nog steeds klein, maar het wapen in zijn linkerhand leek levensgroot.

De overval was uitgevoerd met zoveel lef en brutaliteit dat de jongens geen moment de kans kregen om zich te verweren.

'Hands up,' zei de kleine man in allerakeligst Engels en even later wees hij met zijn pistool in de richting van het koelhuis.

Het wapen sprak duidelijke taal waaraan niets toegevoegd behoefde te worden en mak als schapen begonnen Jan en Arie in de richting van de grote stalen roldeuren te lopen, die, zagen ze nu, alweer aan het opengaan waren.

Ivo Livi was klein. Zijn lengte, zijn naam, zijn familie, zijn bezit en zijn schoolopleiding, het was allemaal klein en hij was eraan gewend. Hij had zich in zijn jeugd door de sloppenwijken van Milaan geknokt. Hij had in opvoedingstehuizen gezeten en, eenmaal, in een jeugdgevangenis. Hij had daar een spoedopleiding in inbreken en oplichten gekregen en hij had zijn kennis als solist in de praktijk gebracht tot hij opliep tegen Lino Borrini. Een kleine slordigheid in de voorbereiding had Livi het gevoel gegeven dat hij de machtige Borrini zou kunnen tillen voor een paar miljoen lire, maar dat zat hem niet glad. Borrini had hem in de houdgreep voor hij tot tien kon tellen en dat had het einde kunnen zijn van de korte, maar hevige carrière van Ivo Livi als beroepsbandiet, want Borrini hield er niet van bij het been te worden genomen. Hij kende dat vak zelf veel te goed en hij beschouwde zichzelf als een grootmeester die niet door kruimeldieven lastig gevallen moest worden. Het had ernaar uitgezien dat Livi zijn loopbaan zou eindigen als een in beton gevat

baken in de rivier de Po ware het niet dat Borrini in de man eigenschappen had herkend die hem aanspraken. De meeste bandieten die hem onder ogen kwamen stonden te trillen van de zenuwen en transpireerden tot er een plas vocht onder hun voeten kwam, maar Livi keek eerder geïnteresseerd dan bang. Hij liet de stortvloed aan scheldwoorden rustig over zijn kleine hoofd komen en vroeg vervolgens wat nu precies de bedoeling was. Beliefde het de heer Borrini hem om zeep te helpen of niet. Zo ja, dan graag zonder veel omhaal van woorden, zo nee, wat kon hij, Ivo Livi, dan voor baas Borrini doen om zijn kleine foutje goed te maken.

Toen Borrini van zijn verbazing was bekomen besloot hij Livi in dienst te nemen als klusjesman. Niet voor verstopte afvoeren en lekke daken, maar meer voor reparaties op het financiële vlak. Hij gaf Livi een klein, maar bruikbaar huis en een mooie, blinkende sportwagen en hij stuurde hem af op iedereen die onaardig had gedaan tegen hem, Borrini, makelaar in alle onrechtmatige zaken. Livi stortte zich met hart en ziel op het werk en omdat hij een snelle denker was die nooit of te nimmer last had van zenuwen verrichtte hij voor zijn baas prachtig werk. Toen hij vroeg in de ochtend door Borrini werd gebeld voor het uitvoeren van een nieuwe opdracht had hij een zucht van verlichting geslaakt. Hij had enkele dagen niets omhanden gehad en dat was niets voor hem. Lezen deed hij niet, televisie kijken evenmin en aan gokken en drank had hij een hekel. Het liefst was hij bezig met klusjes waarbij wat te rijden viel, eventueel afgewisseld met een licht vuistgevecht of een korte schietpartij. De nieuwe opdracht leek eenvoudig, maar het was beter dan niets. Borrini meldde dat er een Nederlandse vrachtauto op komst was die bont moest afleveren in Milaan en Turijn.

Livi kende de naam van de douaneman die tipgever van Borrini was en het kostte hem precies acht minuten om uit te zoeken dat het adres in Milaan het koelhuis in het noordelijk industriegebied was. Die wetenschap ontlokte hem een vrolijk gelach. Mooier kon het niet. Hij had vaker met dat koelhuis te maken gehad en hij wist dat Borrini een van de aandeelhouders was. Sterker nog, zijn baas was huurder van enkele van de koelruim-

tes. Dat was al vaker heel prettig gebleken, want met regelmaat moesten er spullen achter slot en grendel en in de praktijk was een koelcel even weinig toegankelijk als een solide gevangenis. Livi belde dus met opgewekt gemoed naar de Frigorifero Milano en verwachtte half en half te zullen horen dat de Nederlandse auto daar de vorige dag al was aangekomen. Dat was helaas niet liet geval, wist men hem te vertellen.

Livi lachte nu iets minder gul, maar hij wanhoopte niet. Hij reed naar een garage en gaf orders aan twee mannen, bandieten die hij vaker voor het eenvoudige loop- en sjouwwerk inschakelde. Hij stuurde de ene de autoweg op in de richting Como met de opdracht uit te kijken naar een witte vrachtwagencombinatie met het opschrift International Fur Transport. De ander kreeg de boodschap om als de bliksem naar Turijn te rijden en vandaar via het industrieterrein stapvoets terug te sukkelen naar Milaan. Livi redeneerde daarbij als volgt: a. de vrachtauto had pech en was in dat geval waarschijnlijk te vinden ergens op of bij de autostrada naar Como; b. de chauffeur had een nieuwe opdracht gekregen en was doorgegaan naar Turijn. In dat geval was hij of onderweg of in die plaats bij het koelhuis waar bontvellen werden opgeslagen tot ze verwerkt zouden worden. Voor mogelijkheid c. stelde Livi zichzelf beschikbaar. Hij had vaker meegemaakt dat hij verkeerde informatie had gekregen en dat een auto waarvan werd beweerd dat hij niet op de plaats van bestemming was daar ter plekke al uren rustig stond te laden of te lossen.

Slordige mensen zijn overal en Livi vertrouwde niemand. Hij sprong in zijn sportwagen en reed naar de Frigorifero Milano. Hij wist natuurlijk dat na het middaguur absolute rust behoorde te heersen bij het koelhuis en toen hij dan ook uit een ooghoek een auto met een Nederlands nummerbord dicht bij het hek zag staan begon zijn interne alarm ogenblikkelijk te werken. Hij verwachtte een Nederlandse vrachtauto en hij zag een Nederlandse personenauto. Wie in de wereld zoekt een verlaten stuk industrieterrein uit om op een hondsheets uur te gaan parkeren? Zeker geen toerist en ook beslist geen liefhebber van bevroren vlees, koele kaas of jassen van beverbont.

Hij dook het gebouwtje van de portier binnen en wees met een duim over zijn schouder.

‘Die auto daar, hoe lang staat ‘ie daar al.’

De portier, die tevens overdag de bewaker was, haalde de schouders op. ‘Nog niet zo lang. Het zijn twee knullen.’

‘Hebben ze gebeld, geroepen, tegen het hek geschopt?’

‘Ze hebben gekeken en hun auto daarna achteruit gereden tot bij die bomen.’

Livi dacht na over toevalligheden. Het zouden toeristen kunnen zijn, het zouden... Hij schudde nijdig het hoofd. Onzin. Niemand belandt toevallig in zo’n uithoek en mocht zoiets onverhoopt toch het geval zijn blijft ‘ie daar zeker niet langer dan nodig is.

Hij greep de portier bij de bovenste knoop van diens overhemd.

‘Luister en luister goed. Ik spring straks in mijn auto en rij naar die twee knapen. Op het ogenblik dat ik uitstap open jij de grote roldeuren. Je blijft in je hok en je houdt je gedekt tot ik zeg dat je te voorschijn kunt komen. Capito?’

De portier begreep het volkomen. Bovendien kende hij Livi en hij piekerde er niet over om de kleine, venijnige opdonder tegen te gaan spreken.

Het plan van Livi was geniaal in al zijn eenvoud en het bestond uit het overdonderen van de twee geheimzinnige bezoekers buiten en uit het hen onverwijld opsluiten in het koelhuis.

Zoals de meeste plannen van de kleine bandiet slaagde het perfect. Hij dreef de twee bezoekers, die aanmerkelijk jonger bleken te zijn dan hij had verwacht, het koelhuis binnen en liet hen meteen doorlopen tot ze voor een deur stonden waarvan hij een sleutel bij zich had. Na precies drie minuten en achttien seconden - de portier had het geklokt op zijn chronometerhorloge - had hij de jongens opgesloten in een van de koelcellen. Woorden waren daarbij nauwelijks gesproken. Livi kende vijftien woorden Engels en daarvan had hij er twee opgebruikt. Dat vond hij genoeg. Gevangennemingen waren zijn terrein, ondervragingen behoorden tot het gebied waar Borrini heerste. Enig overleg leek Livi op dit moment noodzakelijk en tot dat overleg er was geweest zaten zijn gevangenen veilig.

Het was binnen lekker koel, vond hij. Een stuk beter dan buiten.

Dat vonden Arie en Jan aanvankelijk ook. Met ogen glazig van verbazing over de brutaliteit waarmee de bliksemoverval was uitgevoerd, stonden ze geruime tijd rond te kijken in het vertrek waarin ze waren opgesloten. Ze waren nog steeds verhit door de laaiende zon en minutenlang teek het heerlijk koel in het vertrek. Jan die minder beschermend spek had dan zijn vriend, begon het eerst een vermoeden te krijgen van de bibberuren die hen te wachten stonden. Zonder dat hij het echt fris had voelde hij een rilling van zijn schouders naar zijn bovenbenen lopen. Hij keek van de wanden naar het plafond en een heel akelig vermoeden begon hem te besluipen.

‘Zeg dikke, dit is een echte koelcel, hè.’

Arie knikte. Hij liep met de handen op de rug heen en weer door een pad dat langs metalen stellingen voerde.

‘Dit is inderdaad een koelcel. Deze ruimte heeft niet voor niets geen ramen. Maar wat ik me afvraag is waarom hier geen spullen liggen die gekoeld moeten worden.’

Deze opmerking was raak. Zeer raak. Op de stellingen lagen tientallen voorwerpen die tesamen de indruk wekten alsof iemand restanten van een rommelmarkt aan het verzamelen was. Een paar radio’s stonden naast stenen kruiken, bundels kralenkettingen lagen naast koperen potjes en een heiligenbeeld dat was gemaakt van gips lag schuin op een stapeltje boeken die er gloednieuw uitzagen. Een plank lag vol met lappen stof en ernaast waren enkele stapels gymschoenen. Arie pakte er een paar op. Ze waren van hetzelfde merk en hadden allemaal dezelfde maat.

‘Deze dingen zijn gloednieuw,’ zei hij.

Jan keek de stellingen langs. ‘Alles ziet er nieuw uit. Op het eerste gezicht lijkt het hier een rommeltje zoals je dat op de eerste de beste zolder aantreft. De zolder van iemand die allang in hetzelfde huis woont, om precies te zijn. Maar toch is dat maar schijn. Het lijkt er erg op of hier resten liggen van goede-

ren waarvan het grootste deel al is verkocht. Van elk partijtje is gewoon een klein deel achtergebleven.'

'Gestolen goederen?' opperde Arie.

'Zou kunnen. Iemand die met partijtjes spul op de markt staat zal niet de moeite nemen een koelcel te huren. Die heeft wel een oude schuur waarin hij de restjes mikt. Er ligt hier niets dat beslist koel moet blijven.'

'Misschien is dat wel de reden waarom we juist in dit hok zijn gestopt,' zei Arie droog.

'Wat bedoel je precies?'

Arie die was blijven rondlopen ontdekte een poef. Hij trok het ding van de stelling en ging er voorzichtig op zitten; er kwam een wolkje koele Italiaanse lucht uit.

'Kijk eens om je heen. Zie je hier iets wat echt de moeite waard is?'

Jan schudde het hoofd. 'Niets. Die poef die jij zit te pletten is het meest waardevolle, lijkt me zo.'

Arie knikte. 'Precies, en dat ding is nog niet eens van echt leer ook. We kunnen hier niets vernielen. Dit hok is even goed als een gevangenis.'

Jan stond een ogenblik roerloos en barstte toen los. 'Maar waarom, dikke. Waarom in naam van alles wat redelijk is zitten wij hier. Ik kan niet aannemen dat die Italianen zo trots zijn op hun koelhuizen dat ze alle buitenlanders die in de buurt komen erin opsluiten.'

Arie grinnikte. 'Misschien doen ze dat juist wel. Om ze te laten wennen in de kwaliteit van de gebouwen.'

'Koele kwaliteit dan nog altijd. Ik begin het koud te krijgen.'

Jan stak zijn handen onder zijn oksels en begon te stampvoeten. De eerste rilling was gevolgd door een tweede. En een derde. Daarna kwamen ze om de vijf seconden.

'Hoe koud zou het hier zijn?'

'Vast niet veel graden onder nul. Het heeft geen zin energie te verspillen aan het koelen van een stel gymschoenen en enkele rollen stof. Maar fris is het wel. Zelfs ik krijg het koud.' Arie kwam overeind en drukte zijn arm tegen zijn lichaam.

Beide jongens waren gekleed in een broek en een shirt. Dat was

kort tevoren in de buitenlucht nog bijna te veel geweest, maar hier was het bij lange na niet voldoende.

‘Dagenlang praten we over bontjassen en bontvellen,’ zei Jan cynisch. ‘Al dat bont moest naar koelhuizen. Dit hier is een koelhuis. Dit is beslist het koelste huis waar ik ooit in ben geweest, maar geen bont te zien.’

‘Dit is geen koelhuis, maar een kouhuis,’ gaf Arie toe, ‘maar ik heb hier wel een aansteker.’

‘En wat wil je daar dan wel mee doen.’

‘Die lappen stof daar aansteken. Daar krijg je het warm van.’

Jan keek zijn vriend vol ongeloof aan. ‘Aansteken? Hier?’

Arie bewoog zich ongemakkelijk. Hij voelde dat hij iets stoms had gezegd, maar hij had er geen idee van wat er dan wel stom was.

‘Waarom niet?’

‘Waarom niet? Dat zal ik je loepzuiver uitleggen, dikke vriend. Dit is een vertrek met één deur. Een koelcel. Klopt dat?’

Arie knikte.

‘Fijn, prettig dat we het eens zijn. En denkt de dikke heer Roos dat de Italianen hun koelcellen voorzien van speciale deuren met extra grote tochtgaten om de warme lucht van buiten door te laten?’

Arie kreunde en sloeg de handen voor het hoofd. ‘Laat maar,’ kreunde hij. ‘Zeg niets meer zuinige vriend. Je hebt natuurlijk gelijk. Koelcellen zijn luchtdicht afgesloten, vandaar die dikke rubberen strippen bij de deurlijst.’

‘Precies,’ zei Jan voldaan. ‘En als we brand stichten zijn we over een kwartier dood door gebrek aan zuurstof.’ Hij zoog met een scherp geluid lucht naar binnen via getuite lippen. ‘Ik ben benieuwd hoe lang we hier kunnen verblijven voor we op de gewone wijze de hoeveelheid zuurstof hebben verbruikt.’

Arie keek benauwd. ‘Het ruikt nu al anders dan net,’ zei hij.

Jan streek weer eens langs zijn neus. Hij had minder pijn dan een kwartier geleden.

Dat is het voordeel van koelte, dacht hij, het lijkt wel of de kou verdovend werkt.

‘Ik denk dat het verbeelding is,’ zei hij, terwijl hij schattend

langs de wanden keek. ‘Deze ruimte is vrij hoog. Dat is natuurlijk met opzet zo gedaan. Warme lucht stijgt op en ook al komt de temperatuur bij het plafond iets boven nul dan is het bij de vloer nog steeds ijskoud. Deze ruimte is minstens vijf meter diep en een meter of vier breed. Nee, maak je over de zuurstof maar geen zorgen, daar is genoeg van voor de eerstkomende uren. Het is de kou waar we last van gaan krijgen, let maar op. Ik heb nu al het gevoel dat mijn voeten stijf als een plank aan het worden zijn.’

‘Mijn maag is leeg en koud,’ zei Arie.

‘Zorg dan maar dat het je niet ook nog koud om het hart wordt,’ bitste Jan. ‘Kom op, dik nijlpaard. Springen. Als we hier stil blijven staan dan kunnen ze ons over een uur of wat als stokvis wegdragen.’ Hij begon bewegingen te maken alsof hij touwtje aan het springen was.

Arie was praktischer. Hij liep naar de rollen stof, wikkelde er enkele af en begon zich in te spinnen. Binnen een minuut zag hij eruit als een cocon.

Jan keek het even aan en pakte toen ook een rol.

‘Goed idee, dikke. Maar wind de stof niet te strak. Er moet lucht blijven zitten tussen je lichaam en de stof, dat schijnt beter te zijn. Bovendien kunnen we dan nog bewegen, want ik vrees dat we ondanks al deze kleurige doeken toch in beweging zullen moeten blijven.’

Ze wikkelden zich in als mummies en begonnen daarna een soort ritmische slangedans die op elke feestavond een overdonderend succes zou zijn geweest.

‘Als Bob ons zo zag dan zou hij ter plekke in zwijm vallen van het lachen,’ zei Arie.

‘Als Bob ons zag en zou lachen dan zou ik hem drie weken in een vrieskist opsluiten,’ verklaarde Jan. ‘Ik hoop wel dat hij het slimmer aan de steel steekt dan wij hebben gedaan. Het ziet er niet naar uit dat dit een dag vol grote successen voor ons gaat worden.’

‘Ik hoop niet dat Bob in zijn eentje een stel vrachtwagendieven opspoort. We zouden het tot onze dood moeten horen,’ zei Arie met een stem vol afkeer. ‘Hij lekker knokken met bandieten en

wij verpakt als soepkippen springend in een fantasieloze koelcel. Compleet met prachtig schietwapen waar we niets aan hebben.’ Jan kreunde. ‘Lichtbeschadigd, maar verder intact brachten ze gewapend de dag door in een koele stemming.’ ‘Tot de oorlog uitbreekt,’ zei Arie dreigend. ‘En dan wordt het beslist geen koude oorlog, maar een heel hete.’ ‘Praat me niet van hitte,’ hijgde Jan. ‘Vooruit, springen, tot je tong op je knieën hangt.’

Bonje met Bodewes

Bob Evers zat slaperig in de vrachtwagen met bakstenenbont die veel te langzaam over de autoweg Milaan-Turijn voortsukkelde en hij had beslist niet het gevoel dat hij de dag van zijn leven aan het doormaken was.

Het was de bedoeling dat we zouden opvallen, dacht hij, en ik moet zeggen dat dat ook wel lukt. Bij deze snelheid vallen we zelfs kolossaal op. Als we niet oppassen dan valt bovendien straks een koppel getergde motoragenten op ons en dan laten ze dit hele gevaarte achter elkaar van hun mooie autoweg slepen. Hij keek naar Piet die strak voor zich uit zat te kijken, zijn pet schuin achter op het hoofd. De man leek niet van plan meer te zeggen dan hoognodig was.

Bob haalde de schouders op en hing een arm over het naar beneden gedraaide portierraam. De zon stond bijna loodrecht boven de vrachtauto en deed zijn best om op alles wat metaal was te weerkaatsen. Het meeste metaal bevond zich overigens op de weg, want aan weerszijden was er weinig van voorhanden. Milaan ligt in de Povlakte en grote delen van die vlakte hebben wel iets van het platte Hollandse landschap. Vlak buiten Milaan was weinig anders te zien dan industrie en voorsteden, maar na een paar kilometer veranderde dat. Landbouw en veeteelt werden hier belangrijker en de streek werd een lappendeken van akkers en weiland, afgewisseld met dorpen en plukken boerenbedrijven met hele rissen schuren en bijgebouwen. Opvallend was dat elk dorp, hoe klein ook, een knots van een kerk bezat die hoog boven de huizen uittorende. Veel spanning boden akkers en bebouwing niet en het kostte Bob moeite om wakker te blijven. Hij kneep een oog dicht en zag met het andere een bord waarop een mes en een vork geschilderd waren.

Hij schrok op. 'Hé, zeg. Komt er een restaurant aan?'

Piet keek schuin opzij. 'Verderop is zo'n groot wegding van Pavese, helemaal over de weg gebouwd zodat de toeristen goed

kunnen zien hoe al die auto's waar ze onderweg zo'n last van hebben er van bovenaf uit zien. Die dingen zijn stinkduur.'

Bob schuifelde ongeduldig op zijn stoel. 'Moeten we er toch niet eens uit? Als we zo doorgaan, zijn we over een uur in Turijn.'

Die opmerking was zeer juist. De afstand Milaan-Turijn is om en nabij de honderd kilometer en ze reden toch al een dik kwartier over de snelweg.

Maar Piet schudde het hoofd. 'We moeten iets verderop zijn. In die dure toeristenzaken van Pavesi komt geen chauffeur.'

'Waar komen ze dan wel?'

'In de wegrestaurants natuurlijk. Routierscafé's en zo.'

Piet keek naar Bob en gaf een snork. 'Je snapt het niet, zie ik al. Routiers is een Frans woord. Het betekent zoiets als chauffeurs, maar dan wel chauffeurs in vrachtwagens op lange afstanden. Die chauffeurs krijgen van hun baas een vaste vergoeding voor eten en slapen. Dat geld gaan ze echt niet uitgeven in dure tenten, waar een taaie karbonade van twintig vierkante centimeter al een tientje kost. Ze gaan naar café's en restaurants die zich vooral op die chauffeurs richten.'

'Routierscafé's dus,' zei Bob, zijn tong brekend over het Franse woord.

'Precies,' knikte Piet. 'En die dingen liggen meestal niet al te ver van een stad, maar ook niet te dicht bij. Als je de hele dag achter het stuur van een vrachtauto hebt gezeten dan heb je er niet zo'n behoefte aan om je uitsmijter te eten in de walm van fabriekspijpen.'

Hij wees schuin vooruit. 'Daar is dat dure Pavesi-geval.'

Vijfhonderd meter verder heb je een ordentelijk restaurant. Het ligt honderd meter van de weg, maar het heeft een schitterende parkeerplaats. Dat hebben ze overigens allemaal.'

Drie minuten later stond Bob op die parkeerplaats en hij moest toegeven, Piet had er geen woord van gelogen. De man was een chagrijn, maar overdrijven deed hij niet. Deze parkeerplaats was beslist de mooiste van Noord-Italië en wijde omgeving. Ze zag eruit alsof de grassprietten elke ochtend werden gestreken en de bomen wekelijks moesten beloven geen bladeren de

verkeerde kant op te laten wijzen. Op het asfalt lag hier en daar een plasje olie, maar die leken zich daar diep voor te schamen. Ik hoop wel dat ik hier mag lopen, dacht Bob. Sodepier, wat een parkeerplaats. De strepen van de parkeervakken zijn vast vanmorgen nog gepoetst.

Piet had minder oog voor de schoonheid van het macadam. Hij smakte het portier dicht en banjerde naar een gebouw dat oogde als een uit z'n krachten gegroeide paddestoel. Bob zag dat de chauffeur de weg kende. Zonder een ogenblik te aarzelen liep Piet naar een ingang die verscholen lag achter een taxushaag. Hij stoomde door naar binnen, keek rond en ging meteen naar een formica tafel die zover mogelijk van de mensen stond die aan een lange tap zaten of aan tafeltjes die bijna tegen die tap waren aangeschoven.

Bob krabde zijn kin. Hij zag dat een paar van de mannen een groetende beweging maakten, maar dat ze halverwege inhielden. Die lui hier kennen elkaar, schoot het door hem heen.

Hij liep naar Piet toe en wees in het rond. 'Ken je hier mensen?' Bodewes keek verbaasd. 'Natuurlijk ken ik hier mensen. Ik rijd al jaren op Italië. Waarom denk je dat de oude Roos mij heeft uitgekozen?'

En dat was precies het antwoord op de vraag die Bob zich al verschillende malen had gesteld. Waarom in de naam van alles wat redelijk was had pa Roos zo'n fantasieloze, kortaangebonden, bijgelovige chauffeur meegestuurd? Waarom geen vlotte vent, of iemand die zich tenminste bescheiden op de achtergrond hield? Omdat deze man bekend was in Noord-Italië natuurlijk.

Hij keek Bodewes aan. 'Waarom ga je dan niet aan de bar zitten? Kun je wat kletsen.'

Bodewes trok een gezicht vol afkeer. 'Doe me een lol. Kletsen? Met die lui daar, ik pieker er niet over.'

Bob zeeg onderuit. Hij voelde aan wat er aan de hand was. Bodewes had gevaren en waarschijnlijk met plezier gevaren. Na zijn ongeluk was hij vrachtwagenchauffeur geworden. Dat deed hij nu al een tijd en hij kende het land en een beetje van de

taal, maar hij was door de tegenslag die hij had gehad een van die humorloze, troosteloze types geworden die elke dag lopen te denken aan wat ze hadden kunnen zijn, als... Als dit maar niet was gebeurd en als dat maar niet was gebeurd, dan...

Dan zouden we nu weten wie zich bezighoudt met het jatten van bont, dacht Bob. Terzake Bobbie, je zult iets moeten doen om die chauffeur in beweging te krijgen, want hij is in staat om in twintig tenten koffie te gaan drinken zonder een mond open te doen.

‘Het is wel de bedoeling dat we een beetje inlichtingen over onze bontlading gaan rondstrooien,’ zei hij voorzichtig. Piet peuterde met een vinger aan een kies. ‘Dat vond ik meteen al een stom plan,’ zei hij onduidelijk. ‘Geen enkele chauffeur loopt met zijn lading te koop.’

Bob zuchtte diep. ‘Had je dat niet eerder kunnen zeggen?’

Piet haalde zijn vinger uit zijn mond en keek ernaar of hij er honing uit had gepeurd. ‘Jullie weten toch alles zo goed. Ik doe maar gewoon mee.’

Bob telde langzaam tot drie, maakte enkele klauwende bewegingen met zijn vingers en overwoog dat hij deze chauffeur met plezier een kwartiertje zou willen wurgen. Rustig Bobbie, vermaande hij zichzelf. Rustig. Als je hier bonje maakt, word je door vijftien chauffeurs naar buiten gezwiept. Bodewes is misschien niet populair, maar chauffeurs helpen elkaar, zeker als het gaat om een jonge jongen met een grote waffel.

Hij haalde diep adem en zei in langzaam, duidelijk Engels: ‘Beste Piet. Heel beste Piet. We zijn op zoek naar dieven van vrachtauto’s. Als je een beter idee hebt zeg het dan. Hoe beter hoe mooier. Maar ga niet zitten zeuren, want dan verpesten we onze dag.’

Piet staarde naar het glanzende parkeerterrein en keek plotseling op. ‘Je hebt nog gelijk ook. Ik ben gewoon chagrijnig. Dit avontuur bevalt me niet en ik heb tekort geslapen. Gisteren was ik de combi kwijt en ik moet er niet aan denken dat ik de oude Roos moet gaan vertellen dat hij in het vervolg een dertigtonner minder heeft.’

Bob rilde. ‘Ik evenmin. We moeten dat ding ook helemaal niet

echt kwijtraken, we moeten het alleen gebruiken als lokaas. Dat lukt niet als we hier blijven zitten en stoer de andere kant op kijken als we een collega van je zien.'

Piet legde zijn handen op tafel met de palmen naar boven alsof hij een gebaar maakte dat zoiets betekende als: zand over het gezeur en laten we aan het werk gaan.

'We kunnen ongeveer alles doen wat we willen, maar we kunnen hier niet gaan rondbazuinen dat we bontvellen aan boord hebben. Dat kan echt niet. Geen enkele chauffeur doet zoiets. Ze zouden denken dat we stapelgek zijn geworden.'

'Goed,' knikte Bob. 'Prima. Maar we zullen iets moeten doen jandorie. We kunnen op een laaiendmooie dag niet urenlang naar elkaar gaan zitten staren.'

Hij keek half afwezig naar een serveerster die bij hun tafel was komen staan en in half-Italiaans, kwart-Frans en kwart koeterwaals met Bodewes aan het converseren was.

Hij dacht na over wat de chauffeur had gezegd over zijn opdracht en zijn baas. Het was hem zonneklaar dat Piet alleen met de vrachtwagen de weg was opgegaan omdat pa Roos hem dat met klem had gevraagd en hij had min of meer meegewerkt omdat de zoon van de grote baas in de buurt was. De zoon van de baas, daar moest Bob steeds weer aan denken. Ineens zag hij het verhaal voor zich, alsof het met een zonnestraal was meegevoerd en panklaar op het formica was gelegd. Het was een verhaal, de genialiteit van bolle Arie Roos waardig.

Bob werd er opgewonden van. Hij wachtte vol ongeduld tot de serveerster weg was en greep toen een pols van Piet.

'Luister,' zei hij. 'Ik weet hoe we over bont kunnen praten zonder dat we opvallen.'

Bodewes keek hem ongelovig aan. 'Lijkt me onwaarschijnlijk,' zei hij.

Bob schudde het hoofd. 'Het is hartstikke waarschijnlijk. Luister. Jij rijdt in opdracht van de baas. Klopt dat?'

'Als een dieselmotor,' zei Piet.

'Ik ben een vriendje van de zoon van de baas. Klopt dat ook?'

'Als een motor met een ontregelde ontsteking.'

'Precies. En ik als vriend van het zoontje van de baas was

nieuwsgierig naar de lading. Toen jij ergens in een café zat heb ik het douanezegel verbroken en ben gaan kijken naar al die mooie bontjassen. Dat klinkt aannemelijk, daar loopt iedereen in.'

Bodewes keek of hij een opmerking wilde maken, maar knikte dan. 'Kan,' zei hij kort.

'Natuurlijk kan dat. En het klopt nog mooi ook, want het douanezegel is verbroken, dat is controleerbaar. Als ik een lifter was dan zou je me op straat hebben gezwiept.'

'Met een blauw oog toe,' zei Piet grimmig. 'Man, zo'n verbroken zegel is een ellende hoor. Daar kan een hoop gedonder van komen.'

Bob grijnsde. 'Maar nu ben ik helaas het vriendje van de zoon van jouw baas. Je kunt me niet de auto uitschoppen en je kunt me niet te hard op mijn gezicht slaan zonder dat je daar later, thuis, gezeur over krijgt. Jij kunt alleen...' Piet zuchtte en begon toen te grinniken. 'Ik snap het. Ik kan alleen flink met je bekvechten en in elk café gaan brullen dat je met je grijpvingers van mijn dure bontlading had moeten afblijven.' Hij keek om zich heen. 'Ik heb koffie besteld met een soort cake. 'Laten we dat spul eten en drinken en maken dat we hier weggkomen. Het gaat wat vreemd als we nu in deze tent ineens bonje gaan maken.'

Het plan van Bob had de schoonheid van de eenvoud, maar ook mooie plannen kunnen mislukken en op die hete namiddag zag het er naar uit dat door allerlei kleinigheden schitterende ideeën gedoemd waren om te sneuvelen.

Ivo Livi, de kleine helper van Borrini, had weliswaar heel dapper twee jongens opgesloten in het koelhuis, maar hij had er geen schim of schijn van een vermoeden van dat diezelfde jongens behoorden bij de combi waar hij naar op zoek was.

Jan en Arie zaten te kleumen in een soort luxueuze vrieskist zonder dat ze zelfs maar vermoedden waaróm ze daar zaten.

Bob en Piet wilden uitermate graag in contact komen met serieuze gangsters in plaats van met doldrieste amateurs, maar zij wisten niet dat die gangsters al geruime tijd bezig waren om

in opdracht van Livi, op geheel verkeerde plaatsen een Nederlandse vrachtwagen op te sporen.

Wat de gebeurtenissen van die middag zo lachwekkend maakten was dat de twee mannen die door Livi op pad waren gestuurd flink ver van Milaan reden en daardoor steeds verder verwijderd raakten van de auto waar ze jacht op maakten. Tomaro Falconetti was degene die de meeste schokken beleefde. Hij was door Livi richting Como gestuurd met de mededeling dat hij speciaal moest letten op vrachtwagens die met pech langs de kant van de weg stonden. Tomaro was met een bloedgang naar Como gescheurd en hij was vandaar naar de grensplaats Chiasso gegaan. Hij had op het laatste traject gestopt bij elke vrachtwagen die op een ongebruikelijke plaats stil had gestaan, maar helaas, een Nederlandse was daar niet bij geweest.

In Chiasso was Tomaro op zijn gemak een sigaret gaan roken. Daarna had hij een van de vele teentjes knoflook waarvan hij er altijd een partij bij zich droeg, in zijn mond gestoken en was hij welgemoed teruggegaan naar Como. Daar was hij bij restaurants, benzinepomstations en garages gaan vragen of iemand een auto met het opschrift International Fur Transport had gezien. Het kon natuurlijk niet uitblijven of hij schoot raak. De vrachtwagen had de vorige dag verschillende malen door Como gereden en het ding was groot genoeg om opgemerkt te worden. Een pomphouder vertelde Tomaso dat hij de auto had gezien. De Italiaan raakte daar niet erg opgewonden van, want hij had niet anders verwacht. Hij begon wel enigszins op dreef te geraken toen hij hoorde dat de vrachtwagen in de richting van Bellagio was gereden, want dat is een plaats waar een auto die als bestemmingen Milaan en Turijn heeft absoluut niet behoort te komen. Hij reed blij van zin in de richting van Bellagio en werd daar puur enthousiast toen hij hoorde dat de vrachtwagen er meerdere malen was geweest.

Dit is nieuws voor Livi, dacht hij en hij liep welgemoed naar een telefooncel. Livi was een fel mannetje, maar hij wist een goed uitgevoerde opdracht naar behoren te waarderen.

Tomaso belde met tussenpozen vijf keer, maar kreeg geen

gehoor. Vervolgens probeerde hij erachter te komen waar de vrachtwagen was gebleven, maar dat liep uit op dolle scherts. Er was heel wat afgereden met de auto en hij was door vele mensen gezien. De een had hem van Como naar Bellagio zien gaan, de ander van Bellagio naar Como. De derde verzekerde dat er twee inzittenden waren geweest, de vierde bezwoer dat het er drie of meer waren. Na anderhalf uur was Tomaso het spoor volkomen bijster en na twee uur had hij het gevoel dat hij een lichte zonnesteek had opgelopen. De vrachtwagen was overal geweest op alle tijden, dat was de enige conclusie.

Tomaso zuchtte diep. Hij stak drie teentjes knoflook tussen de kaken en ging weemoedig over het Comomeer zitten staren. Naar Livi belde hij niet meer. Hij was blij dat de man eerder die middag niet had opgenomen.

Gangster nummer twee was Ferdinand Contandin, een man van Franse afkomst met helblond gebleekte haren. Hij had een tijdlang op nog geen honderd meter afstand van Bob en Piet op dezelfde autoweg in dezelfde richting gereden, maar omdat hij eerder was begonnen en de opdracht had snel naar Turijn te gaan had hij zich alleen maar van zijn doel verwijderd. Voor Ferdinand was de zaak snel duidelijk. Waar het bonttransport ook was, niet in Turijn en niet bij Turijn. Niemand had de vrachtwagen gezien en niemand was in het voertuig geïnteresseerd. Na een paar uur had Ferdinand genoeg van het zoeken in Turijn. Hij ging een stukje eten en nam zich voor daarna in rustig tempo naar Milaan terug te rijden.

En zo kwam het dat Bob en Piet met hun komische ruzie-act wel veel belangstelling trokken, maar dat niemand van het publiek enige band had met Borrini, Livi of een van zijn assistenten. Maar de twee brachten hun nummer vol overtuiging, dat wel. Nog geen kwartier na het eerste restaurant stoven ze luid kakelend een klein, somber café in dat barstensvol chauffeurs en bijrijders zat. Piet schreeuwde vol overtuiging in het Nederlands dat het een schande was dat snotneuzen die toevallig de grote baas kenden, gingen rommelen in de lading bont. De lading bot, herhaalde hij voor alle zekerheid. Bont, BONT,

riep hij er nog eens achteraan om helemaal duidelijk te maken wat hij bedoelde. Bob sputterde in het Engels tegen dat het toch helemaal zo erg niet was en dat hij niets had willen stelen.

Het was net echt en volkomen zinloos, want het café zat vol Italianen, twee Spanjaarden en een Yoegoslaaf en ze begrepen geen woord van de ruzie. Toen duidelijk was dat het zou blijven bij woorden en dat er niet gezellig enig bloed zou vloeien verloren ze hun belangstelling en gingen ze door met eten, praten en kaarten.

Bij het volgende café ging het niet veel anders en ook in het derde boekten de twee ruziemakers geen succes.

Piet en Bob schreeuwden zich de blaren op de huid en ze kregen koppen die door de warmte en de inspanningen tot het dubbele volume toenamen. Toen ging de aardigheid er wat af. Het was heter en heter geworden en ze raakten veel te snel naar hun zin op flinke afstand van Milaan. Om te voorkomen dat ze te vlug in Turijn zouden zijn hadden ze besloten om ook de café's die aan de andere kant van de autobaan lagen te bezoeken. Dat kon natuurlijk door gebruik te maken van de afslagen, maar ondanks de kurketrekkerachtige beweging die ze over de snelweg maakten schoten ze veel te hard op.

Bob had na een tijdje het gevoel dat hij een marathon had gelopen en Piet begon terug te vallen tot zijn oude graad van chagrijnigheid.

Dat in café nummer zes toch een opzienbarende scène plaats had was een toeval en het kwam als een volslagen verrassing voor alle partijen. Maar goed raak was het wel.

Enkele kilometers voorbij het plaatsje Cornaredo reed Piet naar een vrij groot restaurant aan de kant van de snelweg die van Turijn naar Milaan leidde. Het was opgetrokken uit hout en het bevatte een voorgevel die voor een groot deel uit glas bestond. Het dak was zo gemaakt dat het bijna anderhalve meter overhing waardoor de zon niet door de ramen kon schijnen. Binnen was het niet bepaald duister, maar evenmin daghelder.

Piet ging als eerste naar binnen, op de voet gevolgd door Bob

die aanzienlijk minder enthousiast was dan een uur tevoren. Piet beperkte zich tot een vuile blik en enig handgewapper. Hij wapperde nog toen hij langs de duistere bar liep waaraan zeker vijftien mannen zaten die allemaal de ellebogen stevig op het blad van de tap hadden geplaatst. Piet raakte een van hen in de zij. De man draaide zich langzaam om, haalde hoorbaar zijn neus op en begon in duidelijk verstaanbaar Nederlands een zeer krachtige zin. Halverwege hield hij ermee op. Hij keek naar de man die schuin achter hem stond en loeide toen: 'Piet. Het is Piet Pet, dat stuk chagrijn.'

Twee van de mannen naast hem draaiden zich nu ook om en stelden vast dat het inderdaad Piet was die zijn handen niet thuis had kunnen houden. Ze stelden tevens vast dat Piet al een tamelijk vervelend stuk verdriet was als hij bescheiden op de achtergrond bleef, maar dat hij zeer beslist een ernstig lastpak genoemd mocht worden als hij nog ging slaan ook.

Het was Bob klaar als een klont dat Piet enkele collega's had ontmoet met wie hij eerder ruzie had gemaakt. Hij begreep maar een deel van de zinnen, maar het was voldoende om bescheiden een paar stappen achteruit te gaan. Daarvoor moest hij zich even half omdraaien en dat was net lang genoeg om de inleidende schermutseling te missen. Dat gebrek aan informatie werd echter ruimschoots goed gemaakt door de volgende handelingen.

Bob hoorde gekraak en hij zag dat de middelste van de drie chauffeurs aan de tap, een man met een blauw hemd, van zijn kruk werd getrokken en met een klap op de grond kwam. Zijn maat nam dat niet en pakte een kopje waarvan hij de inhoud naar Piet gooide. Bodewes bukte en een straal koffie spoot over een groepje mannen dat aan een tafeltje zat te kaarten. De kaarten waren op slag onbruikbaar en de vier kwamen precies op tijd overeind om de koffiegooier op te kunnen vangen die door Piet van zijn kruk was gelicht en ongeveer vrij door de lucht zweefde. Bob klakte met de tong. Die Piet, dacht hij. Geen vrolijke vent, maar als hij kwaad was sterk als een beer. De Amerikaan besloot zich voorlopig niet met het gevecht te bemoeien en trok

zich verder terug.

Dat was een heel goede gedachte, zo bleek al snel, want het was toch onbegonnen werk geweest om Piet te ontzetten. Er waren nu naar schatting twaalf mannen aan het vechten en zij riepen in drie talen aanwijzingen en scheldwoorden. Hoe het mogelijk was kon Bob later niet meer vaststellen, maar zelfs in een hoek van het lokaal waar niemand enige last van de vechtpartij had behoeven te hebben werd nu geknokt.

Het leek of er een algemeen sein was gegeven dat er neuzen geplet en oren gedraaid kon worden, want bijna iedereen stortte zich met enthousiasme op de kluwen vechtenden. Het was een kwestie van tijd of het eerste glaswerk ging eraan, gevolgd door brekende stoelpoten, ontzette tafels en door de lucht geworpen potplanten. Een man werd door drie tegenstanders bij kop en kont gepakt en over de bar gezeild. Die bar was zeven meter lang en had tientallen kopjes, glazen, flessen en asbakken bevat. Toen de man was uitgegleden stond er nog een schotel, precies op de rand, in wankel evenwicht. Dat schoteltje stortte ter aarde toen iemand een stoel tegen de spiegel achter de bar kwakte waardoor een regen van scherven over de aanwezigen sproeide. Piet was in al het gedoe onzichtbaar geworden. Er waren nu ook geen partijen meer te ontdekken die elkaar te lijf gingen, maar iedereen vocht tegen iedereen. Hier werd een bos haar uitgerukt, daar werd een bens tegen een maag gegeven. De een voelde zijn benen onder zich weg getrokken, de ander die dacht een vuistgevecht te voeren met één tegenstander merkte ineens dat vijf man zich op hem stortten. Het was, kortom, een van die gezellige gevechten waarvan niemand later meer weet hoe ze waren ontstaan en waarom hij eigenlijk had staan knokken. De strijd had ook lange tijd door kunnen gaan, want door het gebrek aan goed licht was het aantal rake klappen beperkt, waardoor de hoeveelheid verbruikte energie weliswaar groot was, maar de toegebrachte schade vrij gering.

Maar wat heel plotseling was begonnen, was even snel afgelopen. Het gevecht eindigde toen de baas van het café zijn jachtgeweer had gevonden en een schot grove hagel in het plafond joeg. Het was even heel stil en daardoor was in de verte het

geluid van een politiesirene goed te horen. Alle aanwezigen kregen ineens bijzonder veel haast, zoveel zelfs dat drie chauffeurs niet de moeite namen via de deur het pand te verlaten. Ze wierpen het restant van een stoel door een van de vele ruiten, drukten de scherven uit de sponning en schoten de parkeerplaats op.

De meest getroffenen bleven achter. Bob was daar niet bij. Hij keek ook niet of Piet er wel bij was, want het geluid van de sirene begon snel te naderen. Hij duwde zich tegen de wand tot het grootste gedrang voorbij was en liep toen rustig naar buiten. Hij was niet beschadigd en nauwelijks verhit en tussen al het geren en gedraag viel een rustig lopende jongen niet op.

Bob keek niet op of om. Hij toonde zijn nuchtere en praktische aard, door op zijn gemak naar de snelweg te lopen onderwijl een pakje lires uit zijn achterzak halend.

Toen een politieauto met piepende remmen tot stilstand kwam voor het restaurant café stond Bob al te liften. De lires bleken een probaat lokmiddel en nog geen tien minuten later was hij in Cornaredo waar hij met grote hardnekkigheid net zo lang Engels sprak tot hij iemand vond die bereid was hem naar een garage te brengen waar auto's werden verhuurd. Nog geen half uur later stond Bob met een Fiat op het parkeerterrein bij het getroffen wegcafé.

De vrachtwagen was er nog, dus Piet zou nog wel doende zijn de Italiaanse politie enkele kleinigheden uit te leggen, verwachtte hij. Hij had een beetje dorst, maar het leek hem niet raadzaam om het café binnen te gaan.

Kalm maar aan, Bobbie, zei hij tegen zichzelf. Rustig blijven wachten. Er zal vanzelf wel iets gebeuren. In elk geval moet die Piet een keer naar buiten komen. Ik betwijfel of nog iemand weet wie de knokpartij is begonnen en ik kan me niet voorstellen dat de politie hem in het cachot gaat slingeren. Bodewes heeft geld en cheques bij zich en als hij slim is betaalt hij een deel van de schade en gaat hij daarna mooi rustig in zijn vrachtauto zitten.

Het duurde aanzienlijk langer dan Bob had verwacht.

Gedurende het eerstvolgende uur druppelden meer of minder

beschadigde lieden het café uit om vervolgens snel weg te rijden. Na vijf kwartier kwam Piet naar buiten, op de voet gevolgd door een agent. De zeer somber kijkende chauffeur werd begeleid tot hij in zijn vrachtauto zat en daarna via armzwaaien de autoweg opgebonjourd. Er was geen schijn van kans dat Bob hem zonder problemen aan kon spreken.

Dan maar volgen, dacht Bob. Ik ben benieuwd waar we terecht komen. Vast niet bij autodieven.

Maar dat was een misverstand.

De vechtpartij had geen onderdeel uitgemaakt van Bobs mooie plan, maar ze bleek wel de sleutel te zijn tot een nieuwe reeks toevalligheden en misverstanden die bij elkaar precies leidden tot het doel dat Bob zich had gesteld: een ontmoeting met de autogangsters.

Een koeler dan koel-cel

De stemming in het koelhuis was gedaald tot ver beneden het nulpunt. Jan en Arie hadden staan springen tot ze er bij neervielen, maar het enige dat ze ermee bereikten was dat ze bek-af raakten en gingen hijgen als karrepaarden. Na een tijdje zonken ze met dikke koppen neer op de onderste plank van de stellage. Hun adem gierde door hun keel en Jan begon weer pijn aan zijn neus te krijgen. Echt warm waren ze niet geworden. Hun voeten, vingers en neuspunten waren koud en de rest had een temperatuur die net tegen rillen aanzat, zo'n halfkou die je wel eens voelt als je op een mooi lijkende lentedag met net te weinig kleren aan op pad gaat.

Toen hij was uitgehijgd probeerde Jan de sterkte van de hoger gelegen planken van de stellage die de restantgoederen bevatte. Hij wist dat warme lucht opstijgt en hij overwoog dat zijn tenen iets minder kou zouden lijden als hij een paar planken hoger ging zitten. Hij schoof een stel dozen en stenen beeldjes van de stellage en ging met opgetrokken knieën op een meter van de vloer een nummertje zitten bibberen. Voelbaar warmer was het hier niet, vond hij.

Het spekpantser van Arie was evenmin ondoordringbaar gebleken en hoe langer hij zat hoe kouder hij werd.

'Hoe laat is het,' vroeg hij met een bibberstem.

'Twee uur. Hoezo, heb je een afspraak?'

Aries stem klonk bitter. 'Twee uur. Het heetste uur van de dag. Zou die vent ons hier laten zitten?'

Jan verschoof zijn gewicht van zijn ene op zijn andere bil. Dat viel niet mee. Hij was stijf aan het worden en hij werd in zijn bewegingen belemmerd door een overdaad aan kleurige lappen stof.

'Ik vraag me nog steeds af waarom we hier zitten,' zei hij met stijve kaken.

'En ik vraag me af of we ons nog wel kunnen bewegen tegen de tijd dat die vent terugkomt. Wat hij ook wil, ik heb liever dat hij

het ons uitlegt, terwijl hij als panklare haas ligt vastgebonden, maar ik ben bang dat ik het over een paar uur zelfs tegen een kleuter afleg. Er is geen kans dat we uit dit hok kunnen komen, vrees ik?’

Jan keek somber voor zich uit. ‘Geen schijn van een kans. Er is een deur, maar die is zonder twijfel dubbeldik en drie keer geïsoleerd. Aan de buitenkant zitten er, behalve een slot, nog grendels op ook.’

Arie bewoog zich ongemakkelijk. ‘Ik heb het pistool nog.’

‘Fijn,’ gromde Jan. ‘Schiet je naam in de muur, dan kunnen die Italianen als ze over drie weken terugkomen tenminste zien hoe je heette.’

Maar Arie had zich in het onderwerp vastgebeten en als dat gebeurde dan liet hij niet gauw los.

‘Zou het toch niet handiger zijn als het pistool wat meer binnen handbereik kwam? Het zit nu tegen mijn rug geperst met acht meter doek er omheen. Ik zou me geruster voelen als jij het in je zak had. Jij schiet beter dan ik.’

Jan bewoog zijn vingers. ‘Man, mijn hand is zo stijf dat ik geen pistool kan vasthouden. Bovendien bibber ik zo dat van richten toch niets komt. Laat dat pistool nou maar waar het is. Als je die stofrollen van je gaat afpellen dan word je nog kouder dan je al bent.’

‘Mijn vet is harder dan ijs,’ gaf Arie toe. Hij stond traag op en maakte bewegingen met zijn benen of hij steentjes wegschopte. ‘Er moet nu toch echt snel iemand komen. Ik kan het me verbeelden, maar erg lekker is die lucht hier niet meer.’

Jan had daar ook aan zitten denken. De koelcel was luchtdicht en ze hadden een hele tijd staan springen waardoor ze veel vaker adem hadden moeten halen dan ze in een periode van rust zouden hebben gedaan. De ruimte waarin ze opgesloten waren was weliswaar vrij groot, maar de hoeveelheid zuurstof was natuurlijk beperkt. Ook Jan had gemerkt dat de lucht dikker was geworden, net of er ineens meer vuil in zat. Hij voelde zich er niet door op zijn gemak. Hij had vele avonturen beleefd en daar waren heel wilde bij geweest, maar zo machteloos als nu had hij zich zelden gevoeld. Nijdig schudde hij het hoofd.

‘Klets, dikke. Aanstellerij. Deze lucht kan nog uren mee. In deze koude lucht zit een hele smak zuurstof en ik kan me niet voorstellen dat die kleine Italiaan erop uit is om straks met twee gekoelde lijken te zitten.’

Arie blies zijn wangen bol. ‘Fijn, zuinige vriend. Jij kunt het je niet voorstellen. Ik hoop dat die Italiaan het zich evenmin kan voorstellen. Ik hoop ook dat de man niet vergeetachtig is en dat hij niet op dit ogenblik een potje zit te klaverjassen met vrienden. En dat hij geen aanrijding heeft gehad met die sportauto van hem. En dat hij niet is verdwaald. En dat hij niet een van de 27 andere dingen heeft gedaan waardoor mensen altijd te laat komen. Denk daar eens over na met je zuinige hoofd, dan heb je wat te doen, het kost nog niets ook.’

De kleine Ivo Livi had Jan en Arie in het geheel niet vergeten. Hij was niet gaan klaverjassen, hij had geen aanrijding gehad en hij was niet verdwaald. Hij was alleen alles en iedereen kwijt en daar was hij heel nerveus van geworden. Zijn baas Lino Borrini was niet te bereiken en zijn twee helpers die op jacht waren naar de Nederlandse vrachtauto waren volledig zoek. Livi besepte pas dat hij geen deugdelijk informatiepunt had vastgesteld toen het al veel te laat was. De enige manier om er ooit achter te komen waar iedereen uithing was door domweg in huis te gaan zitten, maar dat was nu net wat Livi niet wilde. Ten eerste was hij er een veel te actief mens voor en ten tweede besepte hij heel goed dat hij twee gevangenen had in het koelhuis en dat het zaak was hen in de zon te zetten voor ze definitief onderkoeld waren geraakt. Het vervelende bij dat alles was dat Livi niets kon vinden dat erop wees dat zijn twee gevangenen iets anders van plan waren dan in de schaduw te zitten van een Italiaanse boom op een saai industrieterrein. Hij had wel heel doortastend opgetreden, maar met het verstrijken van de tijd begon hij toch te wensen dat hij iets minder door had getast.

Direct nadat hij Jan en Arie had opgesloten had hij de Volvo onderzocht die nog steeds in de zon stond. Het metaal was onaanraakbaar heet en ook de bekleding van de stoelen was

bijna niet aan te pakken. In de auto bevond zich niets wat Livi aanleiding gaf tot grote zielerust. Hij had gehoopt iets te vinden dat zou aantonen dat de auto eigendom was van twee aspirant-gangsters, maar niets wees daarop. Op de achterbank stond een doos met levensmiddelen, waaronder tot pap gesmolten chocola, maar dat wees niet op boosaardige plannen met betrekking tot het koelhuis. Wapens waren er niet, belastende papieren evenmin.

Heel vaag bekwam Livi de gedachte dat hij twee brave burgers had overmeesterd die nu samen zaten uit te zoeken hoeveel advocaten ze in de arm zouden nemen om hem een poot uit te draaien.

Hij schudde geërgerd het hoofd en reed met een bloedgang naar het huis van Borrini. Er moesten koppen bij elkaar worden gestoken, vond Livi. Maar in het huis van Borrini viel niets te steken. Alle ramen en deuren waren dicht en dat betekende dat de baas niet thuis was. Livi gaf een knor van kwaadheid en scheurde dwars door alle rode lichten naar zijn eigen huis. Hij vond daar niets anders dan een korst kaas en een restje spaghetti. Geen briefjes, geen mededelingen.

Livi overwoog terug te rijden naar het koelhuis, maar besloot toen eerst een glas bier te drinken en eens rustig na te denken. Van het bier begon hij te transpireren en van het denken kreeg hij hoofdpijn. Livi kon prima denken... als er gerichte opdrachten waren uit te voeren. Wat hij nu deed was een beetje cirkelen rond het idee dat hij twee onschuldige jongens volkomen ten onrechte van hun vrijheid had beroofd.

Na een paar uur hield hij op met denken. Hij belde naar Borrini en merkte dat de telefoonbeantwoorder was ingeschakeld, zo'n apparaat dat via de telefoon wordt bestuurd en dat, na een piepton, een boodschap van maximaal dertig seconden op een band vastlegt. Livi voelde er niets voor om sombere mededelingen aan een domme recorder toe te vertrouwen. Hij smiet met een klap de hoorn op de haak en besloot terug te gaan naar het koelhuis.

Het liep al aardig naar half vier en omstreeks die tijd zouden de eerste auto's aankomen om te laden of te lossen. Voor half vier

moesten de gevangenen het koelhuis uit zijn, want anders zou de ellende alleen maar groter worden.

Toen Livi om dik drie uur bij het koelhuis aankwam had hij wel enige reden tot zorg, maar hij zag geen enkele aanleiding om extra veiligheidsmaatregelen te nemen bij het benaderen van de gevangenen. Die gevangenen waren onschuldig en weerloos, dacht hij. Het was een gedachte die hij spoedig diep zou betreuren.

Jan en Arie hoorden de kleine gangster pas toen de man al bijna binnen was. De dikke deur was zo goed geïsoleerd dat het verschuiven van twee zware grendels in de koelcel niet te horen was en hetzelfde gold voor het knarsen van de sleutel in het slot. Livi bleef in de deuropening staan en keek verbaasd naar twee uiterst kleurrijke figuren die houterig in beweging kwamen. Hij hoefde geen woord te zeggen en geen gebaar te maken, want de twee gevangenen koersten als postduiven af op de deur waardoor lucht naar binnen kwam die weldadig aandeed.

Arie opende en sloot zijn vingers en Jan probeerde door flink te stampen zijn tenen in het gelid te krijgen.

Midden in de grote ruimte tussen de koelcellen bleven ze staan. In vergelijking met de temperatuur in de cel leek het hier warm en Jan stond enkele seconden doodstil om te genieten van wat hem de lekkerste lucht leek die ooit langs zijn gezicht had gestreken. Ook Arie hapte liters lauwe, maar zuurstofrijke lucht. Hij leek een vis die nieuwe kieuwen aan het uitproberen is. Van een afstandje zag hij eruit als een door en door koude, heel meegaande jongen en Livi maakte de fout die heel wat mensen voor hem hadden gemaakt: hij zag Arie aan voor een onschuldig, zacht ei.

De man zei iets in het Italiaans en daarna in een taal die in de verte op Engels leek en toen de jongs niet reageerden gaf hij Arie een duw.

Nu was het omduwen van iemand met de massa van jonheer Roos onder normale omstandigheden een werk waar je beter een buitenmodel kraanwagen voor op kon halen, maar deze situatie was niet normaal. Arie bibberde nog steeds en hij had

weinig gevoel in zijn voeten. Bovendien was hij omwikkeld met lappen stof waardoor hij toch al moeilijk in balans kon blijven. Hij stond na de duw van Livi even te wankelen en viel toen om met een klap waar de vloer van dreunde. Hij kwam terecht op zijn zij en rolde door op zijn rug. Iets drukte pijnlijk tegen zijn ruggegraat. Het duurde een volle seconde voordat tot hem doordrong wat het was. O, ja, natuurlijk, het pistool.

Dat wapen moest onverwijld tot zijn beschikking komen, besloot Arie. Hij was opgesloten in een vrieskist en tegen de grond gekwakt zonder dat hij er zelfs maar een vaag idee van had waarom dat was gebeurd en de maat was nu vol. Arie was kwaad en zoals veel roodharige mensen was het meteen goed raak ook. Op hetzelfde ogenblik waarop hij kreunend overeind kwam wist hij hoe hij bij het pistool moest komen.

‘Jan, draaien,’ beval hij.

Jan keek hem glazig aan. ‘Wat!!’

‘Draaien. En meteen de lappen van je afwikkelen. Beweeg, spring heen en weer, breng die vent van de wijs.’

Zonder verder tijd te verliezen deed Arie voor wat hij bedoelde. Hij sprong van het ene been op het andere en draaide, veel lichtvoetiger dan iemand van hem zou verwachten, in het rond, onderwijl de stukken stof van zijn lichaam trekkend.

Jan aarzelde niet. Het was hem allang duidelijk dat er iets typisch Roosachtigs op het programma stond. Hij keek wat Arie deed en begon hem te imiteren, maar dan wel zo dat hij langzaam afstand nam.

De verbaasde Livi liet zijn ogen heen en weer schieten van dikke Arie die een oranje doek met groene banen als een sjerp achter zich aan slierde naar Jan die worstelde met een stuk leverkleurige stof waar geen einde aan leek te komen. Hij zei geen woord, maar een hand bleef dicht bij de broekzak die uitpilde van het wapen dat hij erin verborg. Toen Arie aan het laatste stuk stof begon leek het net of hij een pirouette maakte. Hij draaide sierlijk op een been, wierp de stof van zich af en pakte in een vloeiende beweging de Llama. Op hetzelfde ogenblik stond hij doodstil.

‘Hands up,’ zei hij.

Livi keek of de vloer voor hem aan het splijten was. Hij bewoog onzeker met zijn handen en bracht de armen toen omhoog. Hij was totaal verbijsterd en kwam niet eens op de voor hem zo genoeglijke gedachte dat hij toch gelijk had gehad met het gevangen nemen van de twee jongens. Wie een wapen heeft is wel iets meer dan een onschuldige toerist. Arie keek Jan aan. 'Wat doen we met deze snuiter?'

'Meenemen. Naar buiten. Meteen. Ik wil zon op al mijn botten voelen. In de auto met hem en wegwezen. We zoeken straks wel uit wie deze vent is.'

Arie knikte en keek in de richting van de stalen roldeuren.

'Is hier niet ook ergens een portier of zoiets?'

Jan kreunde, 'Oei, die was ik vergeten. Goed werk, dikke. Hou die deuren in de gaten dan bind ik dit mannetje. Hij is me nog veel te levendig.'

Dat was Livi zeker. De Italiaan was geschrokken, maar dat duurde niet lang. Pistolen had hij vaker gezien en zolang niemand ermee vuurde was hij er niet bang voor. Hij had met onversneden maffiaklanten te maken gehad en een dikke, roodharige jongen maakte hem echt niet overstuur. Zonder dat hij zich leek in te spannen zette hij af en nam hij een sprint naar de uitgang.

'Arie,' gilte Jan.

Arie knikte. 'Rustig maar,' zei hij en hij mikte zorgvuldig. De kogel floot drie centimeter over de haardos van Livi, ketste tegen een stalen roldeur en schoot met een akelig gejack zijwaarts weg. Livi bleef staan en hief de armen of hij het plafond wilde raken.

'Die is zoet,' zei Arie tevreden. Hij sprintte naar Livi toe en gaf hem een welgemikte tik achter het oor. 'Bind hem, Jan,' zei hij en hij liep op een holletje door naar de ingang van het koelhuis. Het was hem zonneklaar dat de portier in de buurt moest zijn en hoe eerder hij de man in het vizier had hoe beter.

Van de portier had hij geen last, merkte hij al snel. De man zat solide beveiligd in zijn portiershuis en keek met een bang oog door het glas van de deurruit. Hij wist dat Livi niet wilde dat hij zich met diens zaken bemoeide en hij had een heilig ontzag voor

de kleine bandiet. Niet mee bemoeien is niet mee bemoeien, dacht hij en wat hem betrof ,werd Livi nog diezelfde middag gelooit, gepekeld en aan de vogels gevoerd.

Arie zag de man kijken en waagde de gok. Hij stak de Llama in zijn broekzak en liep vlak langs de sportwagen van de kleine Italiaan naar de Volvo die bij de bomen stond. Het hek was nog open en hij kon zonder moeite doorlopen. Zonder te aarzelen schoof Arie achter het stuur. De bekleding was gloeiend, maar de dikke vond dat alleen maar een weldaad voor zijn koele achterste. In een flink tempo reed hij over de parkeerplaats rechtstreeks het koelhuis in waar Jan repen stof om Livi stond te wikkelen.

Arie gooide een achterportier open.

‘Mik hem tussen voor- en achterbank.’

‘Wat doet die portier?’ hijgde Jan, Livi verslepend.

‘Die telt zonnestrallen, maar misschien zit hij iets slims te bedenken. Kom op, wegwezen.’

Tien tellen later scheurden ze het koelhuis uit, de zon in die zich persoonlijk leek te willen inzetten voor het snel ontdooien van de botten van Jan die er breeduit voor ging zitten.

Op flinke afstand van het koelhuis zag Arie een stuk industrieterrein dat nog in aanleg was. Het was vrijwel kaal terrein waarop als twee zwarte linten asfaltwegen liepen. Een paar honderd meter verder waren bedrijven in aanbouw. Er was geen mens te zien.

Arie remde en draaide zich half om.

‘Zullen we hier eerst maar eens kijken wie die vent nu eigenlijk is?’

Jan Prins knikte en schoot meteen de auto uit. Binnen was het heerlijk warm, maar hij wilde de volle zon pal op het gezicht. Hij had het gevoel dat zijn buitenkant was ontdooid, maar dat achter zijn ribbenkast nog steeds een klont ijs zat.

‘Zal ik hem naar buiten trekken?’

Arie schudde het hoofd. ‘Laat ‘m maar lekker liggen, joh. Kijk alleen zijn zakken na. Ik neem aan dat je zijn pistool al hebt gepakt.’

Jan keek spottend. ‘Wat dacht je dan?’ Hij klopte op zijn broekzak. ‘Dat ding zit hier hoor.’ Hij boog zich voorover en viste een portefeuille uit de zak van de gebonden man die met fonkelende ogen lag te kijken.

‘Ivo Livi. Via Legnano. Milaan.’ Hij richtte zich op. ‘Via, dat betekent toch straat.’

‘Of weg, of laan, weet ik veel. Het is in elk geval iets waar je aan woont,’ bromde Arie. ‘Zou deze vent Engels spreken?’

Maar Livi sprak niets. Geen Engels, geen Italiaans en geen Swahili. Hij hield de kaken ferm op elkaar geklemd en keek of hij van plan was dat te blijven doen.

‘Laat maar,’ zei Arie na een tijdje. ‘We kunnen hem natuurlijk wel een poosje achter de Volvo aanslepen en als we ons best doen dan praat hij wel, maar het lijkt erop dat de siësta voorbij is. Daarginds komen mensen aan.’

Jan keek om zich heen. In de verte zag hij enkele auto’s en bij de bedrijven in aanbouw liepen een paar mannen.

‘Wat doen we nu?’ vroeg hij kwaad.

‘Laten we maar in de Via Legnano gaan kijken,’ stelde Arie voor, begerig in de doos grabbelend die nog steeds op de achterbank stond. ‘Misschien vinden we in het huis van die vent iets waar we wat aan hebben. Ik wil nu toch echt wel eens weten waarom hij ons opgesloten heeft.’

‘En ik wil weten waar Bob is,’ barstte Jan los. ‘Stel je voor dat dit gedoe niets met onze opdracht te maken heeft, dan hebben we alleen maar bereikt dat we Bob reddeloos kwijt zijn en dat we er geen idee van hebben wat hij uitvoert.’

‘Bob redt zich wel,’ zei Arie kalm. ‘En wat deze Livi ook voor snuiter is; deugen doet hij niet. Ik heb het gevoel dat we vandaag nog tegen iets moois oplopen. Rij jij maar, Jan. Ik ga op de achterbank zitten met mijn voeten op deze vent. Blijft ‘ie tenminste rustig.’

Ferdinand verovert een vrachtauto

In de komende uren zouden de activiteiten van alle partijen die te maken hadden met bontauto's en koelhuizen bepaald worden door het feit dat niemand een echt hoofdkwartier had. Bob, Arie, Jan en Piet hadden afgesproken met elkaar in contact te blijven middels een briefjessysteem dat liep via de balie van wegrestaurants. Daar was niets van terecht gekomen om de eenvoudige reden dat Arie en Jan die dag geen wegrestaurant hadden gezien en niet zouden zien ook. Zij hadden er geen idee van waar Bob en Piet zich bevonden.

Bob op zijn beurt wist niet waar Jan en Arie waren en hij had geen tijd om enig briefje waar dan ook achter te laten, want hij volgde Piet die met een matig gangetje in de richting Milaan koerste.

Piet was de kluts helemaal kwijt. Hij was ontdaan van vrijwel al zijn geld en betaalcheques bij het vergoeden van de schade aan het wegrestaurant en hij had vervolgens de opdracht gekregen in alle rust terug te keren naar Milaan. Dat deed hij en waar hij in Milaan dan wel naartoe moest dat vroeg hij zich niet eens af.

Voor de bende van Borrini lagen de zaken niet veel beter. De grote baas had het opvangen van de Nederlandse bontauto overgelaten aan Livi en was welgemoed op weg gegaan naar een kapper om een deel van zijn overtollig haar te laten snoeien. Hij was in afwachting van een belangrijk telefoontje uit Frankrijk waardoor hij waarschijnlijk op korte termijn naar het buitenland zou moeten voor een bijeenkomst met zeer belangrijke mensen en hij wilde daar piekfijn verschijnen. Na het kappersbezoek had hij nog een stel kleine zaken af te werken waarvoor hij uren nodig zou hebben.

Livi's plannen waren in de war geraakt door zijn ontmoeting met Jan en Arie. Ze hadden ertoe geleid dat hij uiteindelijk terecht was gekomen tussen voor- en achterbank van een Volvo met op zijn achterste de voet van de monumentale heer Roos en hij had al snel gemerkt dat die voet daar onwrikbaar rustte; hij

had met evenveel succes kunnen proberen de Milaanse nieuwe dom, de beroemde Duomo Nuovo, een tikje op te tillen.

Het gevolg van de benarde positie van Livi was dat zijn twee assistenten, Tomaro en Ferdinand, volkomen aan hun lot waren overgelaten. Bij Tomaro had dat geleid tot het lange tijd lusteloos staren over het stralendblauwe Comomeer, maar Ferdinand bezat een taaiere structuur. Hij had na enige tijd vastgesteld dat het geen zin had om in Turijn te blijven en was terug gaan rijden. Niet domweg keihard over de mooie, brede autoweg, maar ietwat slimmer. Ferdinand kende de streek en hij kende de café's en restaurants waar chauffeurs pleegden te komen. Ter hoogte van elk café was hij afgezwinkt om vervolgens langzaam over de parkeerplaats te rijden.

Het enige waar hij naar uitkeek was een Nederlandse vrachtwagen met het opschrift International Fur Transport. Op deze manier kwam hij, zonder een belangrijke parkeerplaats over te slaan, in de omgeving van Cornaredo.

Daar zag hij bij een parkeerplaats weliswaar niet de auto met bakstenenbont, maar hij zag wel een paar zeer opgewonden mannen die bezig waren vernielde tafels en stoelen naar buiten te werpen door een kapot raam.

Dit trok Ferdinands belangstelling. Het was hem duidelijk dat hier stevig was gevochten en hij bleef graag op de hoogte. Hij stapte uit en slenterde naar de mannen die begonnen aan het opvegen van glas. Een van hen kende hij.

'Ha, die Marcello,' zei hij. 'Leuk feestje gehad?'

Marcello keek somber. 'Chauffeurs,' zei hij bitter.

'Olandese.'

Ferdinand werd opeens een stuk actiever. Hollandse chauffeurs. Welke Hollandse chauffeurs? Nog geen minuut later verkeerde hij in een grote staat van opwinding.

Marcello wist niet alleen precies te vertellen hoe de vechtpartij was ontstaan, hij wist ook dat er een chauffeur van een bontauto bij betrokken was geweest. Tenslotte was Piet Bodewes de laatste geweest die had mogen vertrekken en iedereen had staan toekijken hoe hij door de Italiaanse politie de autoweg op was geloodst.

Dat was nog eens geluk hebben, vond Ferdinand. Hij gaf Marcello van pure opwinding een benschop op de schouder waar de man drie centimeter van doorboog.

‘Hoe laat is die chauffeur weggereden.’

Marcello dacht na. ‘Drie minuten geleden. Vier misschien.’

Ferdinand zei geen woord meer. Hij rende naar zijn auto en trok zo snel op dat de versnelling kraakte. Drie minuten was niet erg lang. Met een beetje geluk kon hij de vrachtauto inhalen voor die in Milaan was.

Dat lukte net, merkte hij een tijdje later tot zijn onstuimige geluk. De combi waarop met grote letters International Fur Transport was geschilderd reed niet hard en was nog niet in een van de voorsteden van Milaan toen Ferdinand er vlak achter schoof.

De Italiaan wist dat een paar kilometer verderop de bebouwing veel dichter zou worden en dat het daar moeilijk zou zijn om stunts uit te halen. Hij had geen tijd om lang na te denken en al helemaal niet om orders te vragen.

Hij deed wat in hem opkwam en dat was van een brutaliteit die zijn weerga niet kende.

Hij haalde uit het dashboardkastje een blauwe lamp van het model dat door politiemensen in bijna alle landen op hun auto's wordt gebruikt. De voet van de lamp bestond uit een magneet en op het ogenblik dat de magneet contact maakte met het metalen dak van de auto begon de lamp te knippen.

Ferdinand morrelde vervolgens aan een knopje achter het stuur en hoorde een tel later het lage geluid van een sirene die op gang komt. Toen de sirene op volle sterkte loeide gaf de Italiaan een dot gas en stuurde hij zijn auto om de vrachtwagen van Piet Bodewes heen.

De Groninger zag in zijn zijspiegel de knipperende lamp en begon af te remmen. Hij zag een hand voor het rechter zijraam wenken en de bedoeling was hem duidelijk. Die liet ook geen enkele ruimte voor misverstand, want het gebaar was internationaal: volg me. In zichzelf mopperend en scheldend reed hij keurig achter Ferdinand aan naar het dichtstbijzijnde parkeerterrein. Wat moet die lamme politie nou weer van me, vroeg hij

zich verbitterd af.

Dat werd snel duidelijk, want Ferdinand liet geen millimeter gras groeien over zijn plannen. Zogauw de combi stilstond schoot hij zijn auto uit. Hij liep rechts om de cabine van Piet, rukte het portier open en trok zich op. Terwijl hij naar binnen schoof, greep hij zijn revolver.

‘Dit is een wapen,’ zei hij, ‘en dit wapen maakt grote gaten. Hou je rustig en doe wat ik zeg.’

Piet verstond voldoende Italiaans om precies te weten wat Ferdinand bedoelde en bovendien was de taal van het wapen meer dan duidelijk.

Hij kreunde en gaf op zich af te vragen waarom al deze vreselijke dingen hem vandaag allemaal moesten overkomen. Op een bevel van Ferdinand gaf hij braaf gas en reed hij voorzichtig over het parkeerterrein naar de autoweg. De auto van de Italiaan bleef achter. Het portier stond nog open, maar daar maakte Ferdinand zich niet druk om. Die auto zou daar wel blijven en als ‘ie verdween dan stal hij wel een ander.

Bob verkeerde in een staat van totale verwarring. Hij begreep nog lang niet alles van die rare wirwar van landen die tesamen Europa vormen, maar hij kon zich niet goed voorstellen dat hij nu in een land was waar politiemensen auto’s onbeheerd en met geopend portier achteloos achterlieten. Hij had evenmin als Piet Bodewes argwaan gehad toen hij een auto met blauw zwaailicht bij de vrachtwagen zag opduiken. Maar wat daarna gebeurde riep toch enkele vragen op.

Bob keek van de combi naar de blauwe lucht en van de lucht naar het dorpje waar hij langsreed en dat al stadse allures begon te krijgen.

‘En maar weer volgen,’ mopperde hij. ‘Ik ben benieuwd waar ik nu weer kom. Ik ben ook benieuwd wie wat doet en vooral waarom. Zelden heb ik een warriger avontuur beleefd dan dit.’ Hij bleef op een afstand van meer dan honderd meter van de bontauto hangen, maar toen de wagen van de snelweg afreed en de smalle straten van een morsige woonwijk inschoof was hij gedwongen de afstand te verminderen.

Ik hoop niet dat dit lang duurt, dacht hij. Nog een geluk dat die wagen zo breed is. Waar dat ding langs kan daar kan ik ook komen en als ik een beetje rechtsachter ga rijden dan kan de chauffeur me moeilijk zien.

De vrachtauto reed met een matige snelheid door de woonwijk en kwam daarna in een gebied met kleine industrie, garages, houtbedrijven en kantoren.

Tussen een hoog pakhuis en een schildersbedrijf bevond zich een halfronde metalen loods waarvan de deuren wij dopen stonden. De vrachtauto reed zonder merkbaar af te remmen de loods in en verdween in het duister.

Bob stuurde zijn Fiat naar een strook bruinig gras.

‘En dat is dat,’ zei hij halffluid. ‘Die loods binnengaan is zinloos, want er zijn hier veel te veel mensen. Het idee dat Piet Bodewes is aangehouden door een agent kan ik nu definitief vergeten, geen enkele politiemacht ter wereld gebruikt een dergelijke vervelose loods als onderkomen. De zaak is nu wel duidelijk: Piet is overvallen en de overvaller zit in die loods.

Hij draaide alle raampjes open en leunde hijgend achterover. Zolang hij had gereden was er enige frisse lucht geweest, maar hier, in het volgebouwde industriegebied, leek de hitte dubbel zo erg.

Dapper zijn Bobbie, sprak hij zichzelf moed in. Er gebeurt vanzelf iets, je moet gewoon tijd van leven hebben.

De loods waar Ferdinand Bodewes naartoe had laten rijden werd gebruikt als opslagruimte voor vaten chemische bestrijdingsmiddelen. De vaten stonden in rijen van vijf aan beide kanten en ze waren opgestapeld tot het dak. Ferdinand kende de loods en hij kende de vaten. Dat was geen wonder want een van zijn broers was de eigenaar. Die broer was niet aanwezig, maar wel een van diens werknemers. Ferdinand gaf de man een paar duizend lire plus de opdracht om wijn te gaan drinken en wreef zich vervolgens vergenoegd in de handen.

Hij wist niet alleen waar de bontauto was, hij had hem zelfs onder dak. En hij was de enige van de bende die deze wetenschap bezat.

Ferdinand had op weg naar de loods diep na zitten denken. Allereerst moest de somber kijkende, van een schipperspet voorziene chauffeur opgeborgen worden, vond hij. En daarna moest onverwijld een blik geslagen worden op al dat mooie bont, want Livi mocht dan wel zijn baas zijn, een deel van de lading was voor hem, Ferdinand, als beloning voor doeltreffend optreden.

Zogauw hij alleen in de loods was gebaarde Ferdinand dat Bodewes uit de auto moest komen. Hij pakte een stuk touw, waarvan hele slierten op de vloer lagen, en bond de handen van de chauffeur achter diens rug. Daarna gebaarde hij naar een ton. 'Siediti,' beval hij. 'Zitten.'

Hij keek toe hoe Piet op de ton plaatsnam en begon te knutselen aan de sloten die aan de stang achter de vrachtwagen waren bevestigd. Ferdinand was een handige jongen en hij zat al zijn leven lang in het dievenvak. Het stelen van auto's was zijn specialiteit en omdat hij er een hekel aan had de voertuigen die hij jatte en daarna verkocht onnodig te beschadigen had hij bij verschillende vriendjes spoedcursussen sloten openen gevolgd. De koperen sloten ontlokten hem enig gelach. Groot en zwaar, maar waardeloos, stelde hij vast. Hij haalde een bosje stalen pennetjes van verschillende grootte uit zijn broekzak en ging aan het werk. Dat duurde niet lang. Met een rinkelend geluid vielen de sloten op de grond, gevolgd door de stangen.

'Juist,' zei Ferdinand, 'en dan nu eens kijken hoe rijk we vandaag zijn geworden.'

Hij zwaaide de deuren open en boog zich voorover. Hij tuurde in het duistere binnenste van de vrachtwagen en bleef zo een hele tijd staan. Voor een auto die bontjassen moest bevatten was de ruimte wel erg leeg.

Hij zette zich af en klom naar binnen. Daar hield hij zich enige tijd onledig met het verwijderen van bakstenen uit dozen. Er waren veel dozen en nog veel meer bakstenen.

Ferdinand keek ernaar, schopte ertegen en stond er een tijdje boven te knarsetanden. Toen vond hij dat hij voldoende had afgereageerd en werd hij op slag weer de trouwe helper van

Livi.

De kleine Ivo moest maar zeggen wat er met de auto moest gebeuren, vond Ferdinand. Hij was alleen maar gehoord voor het zoek- en sjuwwerk.

Hij sprong naar buiten, pakte Bodewes en tilde hem in het laadruim. Daarna knalde hij de deuren dicht en bracht zorgvuldig de stangen en de sloten op de goede plaats. De sloten werkten nog prima, want Ferdinand was een vakman.

Niet echt vrolijk, maar ook zeker niet terneergeslagen kroop Ferdinand achter het stuur. Hij ging op weg naar het huis van Livi.

Daar ving hij bot, want Livi was er niet. De kleine man lag op dat ogenblik achterin de Volvo met een voet van Arie op zijn linkerbil die daar aardig van begon te schrijnen. Hij was driehonderd meter van zijn eigen huis toen Ferdinand daar in de combi wegreed. Ferdinand had een idee gekregen.

In de auto had bont moeten zitten en dat bont behoorde thuis op een plaats waar je het goed kon bewaren. In een koelhuis. Ferdinand wist van Livi welk koelhuis de kleine Italiaan gebruikte als opslagplaats en hij had besloten daar naartoe te rijden. Het was een logisch en ook heel verstandig besluit. Dat Livi niet in het koelhuis was kon hij niet weten. Dat hij Livi op vier seconden na miste evenmin.

Bob die weer op een meter of zestig achter Ferdinand reed, was nog dichterbij Livi, Arie en Jan. Hij miste de Volvo op drie seconden. Sterker nog, als hij goed in zijn achteruitkijkspiegel had gekeken had hij de Volvo kunnen zien. Op het ogenblik waarop die auto de Via Legnano indraaide stuurde Bob zijn Fiat de straat uit. De Amerikaan zag de Volvo niet. Hij had alleen maar oog voor de vrachtwagen die, zo leek het hem toe, bezig was om elke straat van Milaan minstens twee maal af te rijden.

Jan zag de Fiat van Bob, maar hij zag Bob zelf niet. De Fiat was gewoon een van de naar schatting 374 auto's die zich van stoplicht naar stoplicht door de overvolle Via Legnano worstelden. Jan had al zijn aandacht nodig voor het rijden. De meeste

Italianen leken er een eer in te stellen om niet eerder te remmen dan strikt noodzakelijk was en een richtingaanwijzer vonden ze een onderdeel dat absoluut niet door gebruik behoorde te slijten. Hij gaf een ruk aan het stuur om een dolgeworden motorrijder te ontwijken en zei tussen op elkaar geklemde tanden door:

‘Heb je het nummer?’

Arie ging rechtop zitten. ‘Een eindje verder, aan de rechterkant. Nog vier huizen, drie, daarginds, achter dat geval met die uitbouw.’

Jan zuchtte en stuurde de Volvo naar een smalle oprit met aan weerszijden lage boompjes. Hij veegde zich het zweet van het voorhoofd en luisterde naar het motorenlawaaï achter hem.

‘Wat een ellende dat rijden hier. Ik ben er warm van.’

‘Wees blij, jongetje Prins. Jij bent tenminste snel op temperatuur gekomen. Ik heb nog steeds het gevoel dat ik onder een heet vel een koude kern bezit.’

Arie keek naar het vrijstaande, kleine en vervelozige huis dat volgens het rijbewijs aan Livi toebehoorde. ‘Wat doen we, ergens een telefooncel zoeken en naar dit huis bellen om te horen of er iemand thuis is?’

Jan haalde zijn neus op. ‘Dank je feestelijk. Ik ga voor mijn lol dit zelfmoordverkeer niet in. Al die lui zijn op weg naar hun werk en allemaal zijn ze bang om te laat te komen.’

Arie draaide zich om en hoorde de veren van de auto kraken. ‘Zoiets dacht ik al. Wacht maar even, dan kijk ik of er iemand is. Hou wel je pistool bij de hand. Dit heerschap hier beneden heeft een zeer wraakzuchtige blik.’

Hij schoof de auto uit en wandelde met de handen op de rug naar het huis, als een aardige, dikke jongen die ergens iets komt vragen of bezorgen.

Maar Arie liep niet langzaam omdat hij zo’n zuiver geweten had, hij wilde gewoon de tijd hebben om het huis in zich op te nemen. Dat huis stond vrij, dat wel. Maar dat was ook meteen alle waarneembare luxe. De oprit was van gebarsten betonplaten. De deur van de garage zag eruit of ze los in de scharnieren hing en het huis zelf was mogelijk groot genoeg voor een man, al

dan niet met echtgenote, maar beslist niet voor een stel dat hield van kinderen.

Ik wed dat die Livi hier in zijn eentje woont, dacht Arie. Dit huis wekt de indruk dat niemand aan het schoonhouden en verven ook maar één calorie energie heeft verspild.

Hij zocht naar een bel en zag een grote koperen klopper aan de zijkant van de deur.'

'Klop en hoop dat niet wordt opengedaan,' mompelde hij. Hij ramde de leeuwepkop drie keer tegen de koperen onderplaat en luisterde naar het gegalm dat het verkeerslawaaï makkelijk overstemde.

Zie je wel, niemand thuis, stelde hij vast.

Opgewekt fluitend liep hij terug naar de Volvo. 'Niemand,' zei hij tegen Jan die hem gespannen aankeek. Hij bukte zich en begon in de zakken van Livi te rommelen.

'Wat zoek je?'

'Sleutels natuurlijk, sukkel. We hoeven geen deur in te schoppen als we een sleutel bij de hand hebben.'

Jan gaf een knor. 'Wat doen we met deze vent?'

'Tja,' Arie richtte zich op en krabde zijn rode haar, 'dat is me ook wat. We kunnen moeilijk met hem gaan slepen, het is hier veel te druk. Maar om hem nu in de auto te laten...'

Jan begreep wat de dikke bedoelde. 'Is dat daar geen garage? Wedden dat daar touw en ijzerdraad ligt. We binden deze vent aan de poten van de voorstoelen en stoppen een stuk lap in zijn mond. Gekreun hoort niemand met dat autolawaai hier.'

Arie knikte. 'Prima idee, wacht maar even.'

Natuurlijk lag er touw en draad in de gammele garage. Er lagen bovendien enkele eerste kwaliteit poetslappen. Arie kon zelfs kiezen tussen lappen met een teer- en lappen met een oliesmaak. Toen ze klaar waren met Livi lag de man erbij als een rollade met krulhaar. Jan gaf een ruk aan het touw waarmee Livi aan de voorbank was vastgelegd. 'Dik voor elkaar, rolmops. Kom op, dat huis in. Aan de mysteries van vandaag moet een einde komen.'

Zonder omslag gingen ze het huis van Livi binnen, na twee

passen verschrikt terugdeinzend.

‘Wat een stank, lucht die vent zijn huis nooit?’

‘We kunnen nu wel definitief vaststellen dat hij hier niet met een vrouw en vier bloedjes van kinderen woont, lijkt me.’

‘Dat wel, ja. Moet je ruiken. Bedorven vlees, spaghetti, melk die drie weken is blijven staan en goedkope wijn.’

‘Plus haarolie als je het mij vraagt. Laten we alstjeblieft opschieten.’

Snel liepen ze het huis door. De stank in de keuken was het grootst, maar ook de lucht in de kleine huiskamer mocht er zijn.

Jan keek Arie aan. ‘Moeten we naar de slaapkamer?’

‘Lijkt me niet nodig, ik kan wel raden wat we er vinden. Smerige sokken en ondergoed. Om dit hok grondig te doorzoeken is een ploeg ervaren rechercheurs nodig.’

‘Liefst met gasmaskers,’ voegde Jan eraan toe. Hij had een telefoon zien staan en liep er heen. Het ding stond voor een lage ladenkast waarop een telefoonboek lag op een stapel kranten, folders en verscheurde brieven. Er lagen ook kladjes papier met aantekeningen.

‘Kom hier, dikke. Help me die paperassen doorkijken.’

Voorzichtig zocht hij uit de stapel rommel de papieren waarop notities waren gemaakt. De bovenste waren natuurlijk het laatst geschreven en daar had hij de meeste belangstelling voor. Het bovenste papier, een stuk van een enveloppe, leek hem een soort boodschappenlijst, maar de reep afgescheurde krantepapier eronder was interessanter.

Opgewonden hield hij het omhoog. ‘Hier, moet je kijken. Staat hier niet Fur Transport?’

Arie boog zich voorover. Daar stond Fur Transport, moest hij toegeven.

‘En die naam hier, Borroni of Borrini of zoiets.’

‘Borrini,’ zei Arie met grote stelligheid. ‘De naam is onderstreept, net of iemand tijdens een telefoongesprek min of meer gedachtenloos voor zichzelf aangaf dat het een belangrijke naam is.’

‘Kan best, joh. Dat doe ik zelf ook vaak. Geef dat telefoonboek eens?’

Jan bladerde het boek door bij de B. Hier, zes Borrini's, maar deze hier is onderstreept. Zie je wel, de vent is een streper, zo iemand die onder alle nummers die hij vaak moet bellen een lijn zet.'

'Fijn,' zei Arie, die geen zin had in dit soort beschouwingen. 'Heerlijk, Livi is een streper. Maar nog veel fijner vind ik dat we nu eindelijk weten dat hij iets met onze auto te maken heeft.' Hij tikte met een vinger op het krantepapier. 'Fur Transport. Bontransport. Zo gek veel bontransporten zullen er niet zijn. Ik weet niet hoe die Livi er achter is gekomen dat wij bij dat koelhuis waren en ik begrijp helemaal niet waarom hij ons opsloot zonder iets te vragen, maar ik weet wel dat hij achter onze vrachtwagen aanzit.'

Jan wreef langs zijn neus en voelde aan pijnlijke scheut tot achter zijn oren trekken. 'Auw. Rotneus. Je hebt gelijk dikke. Wat denk je, moeten we proberen die Livi aan de praat te krijgen?'

Arie keek bedenkelijk. 'Die vent lijkt me een taaie. Bovendien is het de vraag of hij iets anders dan Italiaans spreekt en iemand verhoren met een woordenboek in je hand valt niet mee. Ik vind dat we die Borrini maar eens moeten opzoeken. Staat zijn adres in dat telefoonboek?'

Jan keek en knikte. 'Met nummer en al.'

Arie draaide zich om. 'Kom mee dan. Ik snak naar frisse buitenlucht. Eerst kou, nu stank, ik begin een hekel te krijgen aan die Livi.'

Het was een eind rijden van het huis van Livi naar dat van Borrini en toen Jan en Arie ervoor stonden begrepen ze waarom.

'Dit is wel even een ander soort woning. Hier woont geld.'

'Het is een andere buurt ook. Frisse morgen, wat een luxe. Zou je je schoenen moeten poetsen voor je hier op straat mag staan?'

Vol bewondering keken ze naar het prachtige huis van Borrini op de afgeplatte heuvel. Het zag er in de ondergaande zon uit als een droom van een filmster.

‘Dat is geen woninkje dat ik onaangekondigd binnenga,’ verklaarde Jan. ‘Je hebt kans dat het hier stikt van de valstrikken.’

‘Laten we eerst maar eens gaan uitzoeken of er iemand thuis is. Nu is de telefoontruc wel op zijn plaats, lijkt me.’

‘Dat zeker,’ gaf Jan toe. Hij reed de Volvo van de heuvel af naar een stadsdeel met een winkelcentrum waar telefooncellen waren.

‘Niemand neemt op,’ zei hij korte tijd later. ‘Er was een telefoonbeantwoorder ingeschakeld. Iemand had er een inleidende tekst op ingesproken in Italiaans, Frans en Engels. In die volgorde.’

‘Ik ken iemand die zo’n ding altijd ingeschakeld houdt ook al is hij thuis,’ zei Arie, rommelend in de kartonnen doos.

‘Ik ken iemand die zeurt,’ zei Jan nijdig.

Arie schraapte met een vinger slaggeworden chocola van zilverpapier en zuchtte. ‘Rijden maar weer. We zullen de gok moeten wagen. Maar wees verstandig, ga niet aarzelen, maar rij in een keer door naar de voordeur of naar de zijkant als je dat veiliger lijkt. Langzaam rijden en stoppen valt in zo’n buurt op. Voor je het weet belt iemand de politie.’

Op enkele honderden meters afstand van het huis van Borrini, op een plaats vanwaar ze de veel te grote woning van de Italiaan in de zon konden zien blinken, remde Jan plotseling af.

‘Dikke,’ zei hij grimmig, ‘we zijn knotsknettergek.’

‘Weet ik,’ zei Arie opgewekt. ‘Dat zijn we al jaren. Valt het nu pas op?’

‘We zijn knotsknetter stierstarnakelgek als we zonder een grondige voorbereiding dat huis daar op die heuvel binnengaan.’

Arie stopte enig voedsel in zijn muil. ‘Waarom?’ vroeg hij onduidelijk.

‘Omdat een huis van die waarde en die afmetingen gegarandeerd een alarminstallatie heeft. Misschien zijn er trekdraden die het alarm in werking stellen, misschien zijn er infrarood stralen. Misschien is er een stil alarm.’

‘Een wat?’

‘Een stil alarm, sproetenhoofd. Zo’n alarm dat een inbreker

niet kan horen, maar dat in het dichtstbijzijnde politiebureau een sein in werking stelt. Je hebt kans dat het binnen twee minuten nadat we dat huis binnengaan wemelt van de agenten.'

'Dat is niet zo best,' verklaarde Arie, die de wereld nu eenmaal minder somber zag dan zijn zuinige vriend.

Maar Jan had een stuk verder doorgedacht. 'Dat is zeker niet best. Vooral als die politie wapens bij ons vindt, en een vastgebonden Italiaan. Denk je dat je je daar uit kunt kletsen, verhalenwonder?'

Arie werd bleek. 'Dat denk ik niet, nee.'

Jan keek tevreden. Hij voelde altijd een diepe voldoening als hij zijn dikke, slimme vriend te snel was afgeweest.

'Dat denk ik ook niet. Daar valt ook niet tegen te kletsen. Man, ik wed dat ze niet eens luisteren. Ze schoppen ons een cel in met zo'n vaart dat we tegen de achtermuur terugkaatsen en ze komen vier dagen later vragen of we er nog zijn.'

'Dus?'

'Dus moeten we dit mooie huis maar even vergeten. Zeker zolang we wapens bij ons hebben, en Livi, en een auto met een mooi geel Nederlands nummerbord dat net zo opvalt als een slak in de macaroni.'

Arie dacht daarover na. Hij wist dat Jan gelijk had, maar het duurde even voor hij het wilde toegeven.

'Ik had vaag in mijn hoofd dat ik eerst met een onschuldig gezicht aan zou bellen met deze kartonnen doos hier onder mijn arm,' zei hij dromerig. 'Net of ik een bestelling kwam afleveren. Niemand let op een dikke jongen met een kartonnen doos.'

Jan begreep wat hij bedoelde. 'Maar om binnen te komen zul je toch ergens een ruit moeten inslaan en dan heb je kans dat je een alarm in werking stelt.'

'Kan ik niet zo dom zijn dat ik mijn evenwicht verlies en door een ruit val?'

Jan keek zijn vriend aan. 'Dat kan. Dat kan altijd. Jij kunt het met je eeuwige streken, maar jij bent ook de enige die het kan.'

'Maar,' ging Arie verder, 'stel dat er een stil alarm is en dat de politie me grijpt, wat zeg ik dan?'

Jan floot zacht drie maten van een Italiaans lied. 'Dan zeg je dat

je gestuurd bent.’

‘Door wie?’

‘Door iemand die Borrini kent natuurlijk.’

Arie loosde een zucht die als een cycloon door de Volvo woei.

‘Iemand als die Livi hier.’

‘Precies, maar dan zou het, om het echt te doen lijken, wel aardig zijn als je in de auto van Livi aan was komen rijden.’

‘En die auto staat...’

‘Nog steeds bij het koelhuis.’

Arie liet zich achterover tegen de bank zakken. ‘Ik zie het al. Vooruit maar, Jan. Terug naar het koelhuis. Maar laten we eerst even langs het hotel rijden waar we vannacht waren, misschien ligt daar een boodschap van Bob. We zullen hem toch ooit terug moeten vinden.’

De eersten die in de warme Italiaanse middag op weg waren naar het koelhuis waren Ferdinand en de gevangene Piet Bodewes met in hun kielzog Bob Evers.

Geruime tijd na hen gingen Jan en Arie met de gebonden Ivo Livi in de richting van het industrieterrein.

De laatste die die richting op ging was Lino Borrini en zijn tocht was te danken aan... de portier van het koelhuis.

Die portier had zich in het geheel niet lekker gevoeld toen hij eerder die middag van Livi opdracht had gekregen zich rustig te houden. Hij had zich niet bemoeid met de actie van Livi waarbij Jan en Arie gevangene werden genomen en hij had evenmin een vinger uitgestoken toen die twee jongens er uren later met Livi vandoor gingen. Maar lekker zat het hem niet. Hij was tenslotte niet alleen portier, hij was ook bewaker. Hij dacht lang na over zijn volgende stap en besloot toen Borrini te bellen, de baas van de kleine Livi. Hij kreeg de telefoonbeantwoorder en vertelde hikkend dat er vreemde dingen gebeurden bij het koelhuis. Of Borrini zo vriendelijk wilde zijn om te komen kijken.

Borrini kwam thuis ongeveer drie minuten nadat Jan en Arie de buurt hadden verlaten. Hij nam een douche, trok schone kleren aan en begon toen met het opgewekte gemoed van iemand die vele en zeer nuttige zaken heeft gedaan, naar het bandje in de

telefoonbeantwoorder te luisteren.

Er waren zeven mededelingen, maar slechts drie ervan interesseerden hem.

De eerste was van de douaneman in Chiasso die zich erover beklaagde dat Ivo Livi hem op zijn werk had gebeld voor meer informatie over de bontauto met het opschrift International Fur Transport.

De tweede was van een man uit Frankrijk die Frans sprak met een Engels accent en die een boodschap doorgaf waar Borrini al dagen met smart op had zitten wachten.

De derde was van de portier van het koelhuis.

De klacht van de douaneman interesseerde Borrini geen fluit. De boodschap van de Franssprekende Engelsman deed hem onnoemelijk veel plezier en het nerveuze gehakkel van de portier deed hem de wenkbrauwen fronsen.

Borrini was begiftigd met een voortreffelijk instinct en hij voelde dat er iets helemaal fout was gelopen bij dat koelhuis. Hij ging er niet overijld op af, maar dacht eerst rustig na. Hij stond er geen moment bij stil dat problemen bij het koelhuis iets te maken zouden kunnen hebben met zijn opdracht over het opvangen van een Nederlandse bontauto, want dat gedoe met die bontauto was hoogstens een leuke bijverdienste geweest, nee, hij zocht de aanleiding tot de problemen elders. Hij bezat twee grote cellen in dat koelhuis en die cellen bevatten spullen waarvoor de politie zonder twijfel grote belangstelling zou hebben. Borrini had er altijd rekening mee gehouden dat er een keer een inval zou komen en in dat geval zou het prettig zijn als hij op tijd tegenmaatregelen zou kunnen nemen.

Een van de boodschappen waar hij net kennis van had genomen maakte dat hij de volgende dag naar Frankrijk moest. Dat kwam uitstekend uit, vond Borrini. Een tijdje uit de buurt van Milaan blijven was mogelijk heel nuttig. Het leek hem alleen verstandig om niet morgen te gaan, maar nog deze avond.

Hij kwam in beweging en haalde het bandje uit de telefoonbeantwoorder. De cassette stopte hij in de binnenzak van zijn lichtgewicht colbert. In de auto had hij een recorder en hij wilde de boodschap uit Frankrijk nog eens op zijn gemak beluisteren.

Toen ging hij een koffer pakken.
Hij was van plan eerst poolshoogte te nemen bij het koelhuis.
Bleken de zaken daar uit de hand te zijn gelopen dan zou hij
meteen doorgaan naar Frankrijk. Dan was hij een tijdje uit de
buurt en kon Livi mooi de zaken uit de knoop trekken.
Daar betaalde hij die kleine bliksem tenslotte voor.

Nieuwe botsingen bij het koelhuis

De eerste die bij het Frigorifero Milano aankwam, was natuurlijk Ferdinand, de nieuwe chauffeur van de vrachtwagen met bakstenenbont. Hij zag het open hek voor het koelhuis en hij zag een stel auto's.

Nijdig gaf hij een tik op het stuur. Heel vaag had hij onderweg een nieuw plannetje ontwikkeld, maar dat plan kon alleen slagen als er niet te veel omstanders waren.

Hij gaf gas bij en liet de combi een eindje voorbij het koelhuis zijn vaart uitrollen. Via de zijspiegel begon hij het gebouw in de gaten te houden.

Bij het koelhuis was het kort na half vier druk geworden. Iedereen die met regelmaat in het gebouw moest zijn wist dat het grote ijzeren hek van twaalf uur tot half vier gesloten was. Om twee minuten over half vier was de eerste vrachtwagen aan komen knoerten, gevolgd door nog een stel auto's. Het was een tijdje druk in de grote ruimte tussen de koelcellen, maar daarna werd het rustiger. Zo gaat dat in elk bedrijf: of niemand komt, of iedereen komt tegelijk. In zijn zijspiegel zag Ferdinand in de eerstvolgende drie kwartier negen vrachtwagencombinaties, trucks, twintigtonners en bestelwagens weggrijden. Er kwam maar een bestelauto voor in de plaats, een oude grijze Toyota met grote rode menieplekken op de plaatsen waar over de roest was heengeschilderd.

Nu is het tijd, zei de helblonde man tegen zichzelf. Hij startte de combi en begon te keren. Hij reed het parkeerterrein voor het koelhuis op en stopte vlak bij de portiersloge. Hij was een beetje gespannen, want enig geluk was nodig voor zijn plan.

'Ik kom voor Livi,' zei Ferdinand bot, zo gauw de portier op spreekafstand was.

'Is er niet,' zei de portier, de chauffeur van de vrachtwagen met argwaan aankijkend.

Ferdinand leunde ver uit het raam van de cabine. 'Bestaat niet. Hij moet hier zijn. We hebben een afspraak.' Hij aarzelde en

nam de gok. 'Ik heb spullen bij me voor Borrini.'

Dat veranderde de zaak. De portier had een heilig ontzag voor Livi, maar voor Borrini was hij rechttoe rechtaan bang. 'Livi is weggegaan,' zei hij nors.

Ferdinand trommelde met de vingers van zijn linkerhand tegen het hete metaal van de auto. 'Waarheen?'

De portier haalde adem. Wat kon het hem schelen, zo'n geheim dat Livi was ontvoerd was het nou ook weer niet. 'Livi is verdwenen, samen met twee jongens. In een auto met een Nederlands nummerbord.'

Ferdinand hief de ogen ten hemel. Dit was pas geluk. Mooier kon het niet.

'Dit is een Nederlandse vrachtwagen zoals je ziet. Livi was dit ding kwijt. Ik heb het voor hem opgespoord. Er zit belangrijk spul in voor Borrini. Livi zou de sleutel bij zich hebben, maar jij hebt natuurlijk duplicaten. Als je me help zal ik bij Borrini een goed woordje voor je doen.' Alles wat Ferdinand zei klopte min of meer met wat de portier zelf had gezien of bij elkaar had gefantaseerd. Bovendien zat hij te snakken naar iemand die het voor hem op zou nemen, want hij had het vage gevoel dat Borrini niet blij zou zijn met de manier waarop hij, portier en bewaker van het koelhuis, Livi had laten kidnappen. Hij liep zijn hok in en pakte een sleutel uit een la.

'Hier. Cel nummer tien. Maar officieel moet ik mee. Jij mag er niet alleen in.'

Ferdinand keek spottend. 'Weet je zeker dat Borrini blij is als hij weet dat jij hebt gezien wat hij in zijn koelcel bewaart?'

De portier wist wel zeker dat Borrini daar niet blij mee zou zijn en voor de zoveelste keer besloot hij zich in zijn hok te verschansen.

Ferdinand draaide de combi en reed achteruit de binnenplaats tussen de koelcellen in tot de achterkant van de auto bij deur nummer tien stond. Opgewekt sprong hij uit de cabine. Eindelijk kon hij met eigen ogen zien welke heerlijkheden Borrini in dit gebouw verstopte. In de Milanese onderwereld deden daar fraaie verhalen de ronde over. Hij schoof de zware grendels weg en draaide de grote sleutel om. Even later stond

hij watertandend te kijken: dit was pas luilekkerland.

De cel was aanmerkelijk groter dan de ruimte waarin Jan en Arie opgesloten hadden gezeten. Het was er ook iets minder koud. Dat kon makkelijk, want er waren geen goederen opgeslagen die vriesvast moesten blijven. Eigenlijk was het net zo'n chaos als in de koelcel van Livi, met dit verschil dat de waarde van de spullen aanzienlijk groter was en de hoeveelheid ook. In plaats van stenen beelden, rollen stof en gymshoenen, bevatte de cel van Borrini partijen televisies, wasmachines, vrieskisten en jassen. Rekken vol bontjassen en leren jassen stonden langs een van de lange wanden.

'Allemaal gejat spul,' fluisterde Ferdinand vol bewondering.

'Eens kijken hoeveel ik ervan in deze vrachtwagen kan stouwen. Genoeg om onbezorgd op grote afstand van Milaan te gaan leven, lijkt me.'

Hij werd opeens bijzonder actief. Hij verwijderde opnieuw de sloten aan de achterkant van de vrachtwagen, gooide de deuren open en sleepte een halfverblinde, door het gehots in de auto beurs geworden Piet Bodewes naar buiten.

'Mee, jij,' snauwde Ferdinand. 'Ik zal jou eerst eens vastbinden in die cel daar. Schiet op, want daar achterin staat nog een auto.' Daar achterin stond inderdaad nog een auto. Het was de oude bestel-Toyota die was gestopt bij een cel vol bevroren vlees. Twee slagers waren op dit ogenblik in de koelcel, maar ze konden elk ogenblik naar buiten komen. Ferdinand gaf daarom Bodewes een zet tegen diens achterste waardoor de Groninger vijf meter de koelcel van Borrini inschoof en ging er opgelucht achteraan. Dit was het linke deel van het karwei. Nu nog inladen. Daar zou niemand van opkijken, iedereen rekent erop dat er in een koelhuis geladen of gelost wordt.

Ferdinand verwachtte een druk, maar rijkbeloond uurtje voor de boeg te hebben, maar hij vergat een kleinigheid.

Hij vergat de kleinigheid Bob Evers.

Tegen de tijd dat Ferdinand Contandin met de zware vrachtwagen het terrein voor het koelhuis opdraaide had Bob Evers het gevoel dat hij woonde in de te kleine Fiat die stonk naar de

sinaasappelschillen die de vorige huurder erin had achtergelaten. Het zweet droop van zijn neuspunt en zijn broek en shirt kleefden aan zijn lichaam. Zelden was iemand meer bereid geweest tot actie dan Bob.

Hij wist nog steeds niet wie de blonde vent was die Bodewes zo brutaal had overvallen, maar hij wist bliksemsgoed dat hij nu bij een koelhuis stond. Bob kende geen woord Italiaans, maar Frigorifero lijkt erg op refrigerator en dat is het Amerikaanse woord voor koelkast. Bob wist ook dat in Piets douanepapieren een koelhuis in Milaan als bestemming was opgegeven. Waarom een overval nodig was om die auto daar ook werkelijk te krijgen begreep hij niet, maar hij snapte heel wel dat de douane geen overvallen uitvoert om auto's daar te brengen waar ze volgens de papieren heen moeten. Wie een overval pleegt heeft iets kwaads in het zin, dacht Bob. En wie een overval pleegt op onze auto moet te pakken worden genomen.

Hij keek toe hoe de blonde chauffeur smoesde met iemand die eruit zag als een portier en hoe de combi daarna achterwaarts het koelhuis inreed. Dit deed de deur dicht. Dit deed alle deuren tegelijk dicht.

Zolang Bob de auto in het vizier had wist hij wat er gebeurde, maar daar in het halfduistere binnenste van het koelhuis had hij er geen zicht meer op. Hij keek om zich heen. Op dit deel van het industrieterrein was het rustig. Op enige afstand klonken de geluiden die je hoort in elk industriegebied: optrekkende auto's, ronkende heftrucks, ijzeren balken die tegen elkaar slaan, elektrische boren en gierende cirkelzagen. Deze geluiden werden regelmatig overstemd door de knallen die klonken in de stanserij in de verte.

De enige barrière tussen hem en de vrachtwagen was die portier, overwoog Bob. De vraag was nu: hoe hou je een portier voor de gek. Door opgewonden te doen en te praten in een taal die hij niet verstaat, bijvoorbeeld. En dat was een klusje dat Bob aankon. Aan talen die een Italiaanse portier niet sprak had hij geen gebrek.

Hij aarzelde niet langer, maar gaf een straal gas en reed hard over het parkeerterrein. Met piepende remmen kwam de Fiat

tot stilstand. Bob sprong eruit en rende de portiersloge in. 'Snel. Ik heb een boodschap voor mijn vriend daar,' riep hij. Bob had er rekening mee gehouden dat de portier een paar woorden Engels verstond en daarom had hij Nederlands gesproken. Omdat zijn taalgevoel niet geweldig was riep hij zoiets als: 'Schnel, Ik ep een boodskap for my friend daarr,' maar dat viel de portier in het geheel niet op. De man begreep de bedoeling. Hij was er langzamerhand aan gewend geraakt dat er voor Borrini, Livi en een van hun medewerkers wilde boodschappen kwamen en het enige wat hij deed was een flauw gebaar maken met een hand: ga maar. Bob rende in een keer door het koelhuis in, maar zodra hij de stalen roldeuren voorbij was rende hij af. Fase een was gelukt, maar wat nu. Hij wist dat de blonde overvaller van Bodewes een wapen had. Zelf had hij niets, maar... Maar er lag een pracht van een Smith and Wesson in de cabine van de vrachtwagen, vlak achter de zitplaats van de bijrijder. Bob kon het weten, want hij had de revolver er die ochtend voor hij met Piet op pad ging zelf neergelegd. Zou het wapen er nog liggen? Op zijn tenen liep hij naar de combi, de auto zorgvuldig tussen hem en de ingang van de koelcel houdend. Hij stond net tegen de hete motorkap gedrukt toen Ferdinand uit de cel kwam en de sloten aan de achterkant opende. Bob hoorde hoe de man Bodewes uit de auto haalde en de koelcel inschopte en hoe hij daarna zelf de cel binnenging. Hij haalde diep adem en dook als een snoek de cabine in, graaiend achter een van de zittingen. Tot zijn onuitsprekelijke voldoening voelde hij het koele staal van de revolver op de plek waar hij het wapen verwachtte. Hij gaf een grom van plezier. 'Een gewapende Bobbie telt voor minimaal twee,' fluisterde hij. 'Nu eens kijken of ik die vent te pakken kan nemen.'

Gesterkt door de Smith and Wesson liep hij om de vrachtwagen heen, gespannen luisterend naar de geluiden in de koelcel. Veel verder kijken dan zijn neus lang was deed hij niet en hij zag niet dat een van de slaggers achterin het gebouw, beladen met een stijfbevoren half varken, een koelcel was uitgekomen. Hij zag de slager niet, maar de slager zag hem wel. De slager zag ook de

revolver. De man gaf een schreeuw, liet het varken dreunend op de vloer vallen en dook de cel in.

Bob stond verstijfd. Had iemand de schreeuw gehoord?

Ferdinand had de schreeuw gehoord. Hij had Bodewes vastgebonden aan een van de rekken waaraan de bontjassen hingen en was op weg naar de uitgang toen hij de kreet van de slager hoorde, gevolgd door het bonken van het stuk varken op de vloer. Hij hield zijn pas in en pakte zijn pistool. Zijn nekharen stonden overeind en dat was bij hem een veeg teken. Ferdinand beschikte over een gezond wantrouwen ten aanzien van situaties die hij niet kon overzien en hij besloot geen risico te nemen. Hij liet zich voorzichtig op de grond zakken en kroop naar de deur. Vandaar keek hij over de vloer van het middengedeelte. Enkele centimeters achter de voorbanden van de vrachtwagen zag hij twee schoenen en een stel broekspijpen.

Juist, dacht Ferdinand. Die pijpen horen daar niet. Hij richtte en drukte af. Krengg, deed het pistool. Een loden kogel schoot drie hele centimeters achter een van Bobs achillespezen langs en ketste af op het beton. Bob nam een sprong en dook in elkaar achter een voorband. Hij schoof de loop van de Smith and Wesson om de voorkant van de truck heen en loste op goed geluk een schot door de deur van de koelcel.

Boengg, deed het zware wapen. Knall, deden de zes televisietoestellen waar de kogel doorheen vloog. De beeldbuizen ploften in de dozen uit elkaar en scheurden het karton aan stukken. Ferdinand schrok daar meer van dan van de knal van de revolver en liet zich omrollen tot hij bij de deur vandaan was. Bob greep dit moment aan om zich om de vrachtwagen heen te rollen tot hij bij de celdeur kwam. Weer schoot hij op goed geluk. De kogel maakte prachtige gaten in zestien bont- en tweeëntwintig leren jassen en deed Piet Bodewes in paniek ontsteken.

‘Niet schieten, ik sta hier vastgebonden,’ brulde de chauffeur. Bob herkende de stem en schrok zich een ongeluk. Zou hij per abuis Pettenpiet bijna voor zijn raap hebben geschoten? Hij keek zenuwachtig om zich heen met het gevoel iets te overhaast

te hebben gehandeld. De bandiet zat solide binnen en hij zat buiten. Het zag er niet naar uit dat in deze situatie snel verandering zou kunnen komen. Maar verderop waren mensen bezig geweest en er was ook nog die portier. Die man moest toch de knallen hebben gehoord.

Bob beet nijdig op de nagel van een duim. Wat doet men in zo'n geval, vroeg hij zich af. De deur van de cel dichtsmakken? Hij schudde het hoofd. Daar schiet ik niets mee op, overwoog hij. Ik moet eerst Piet bevrijden. Hij gaf nijdig een schop tegen de driedubbeldikke koelceldeur. Wat een rotsituatie.

Volgens menselijke berekeningen hadden Jan en Arie de eerstvolgende bezoekers van het koelhuis moeten zijn, maar menselijke berekeningen falen vaak. Het denkbeeld om eerst bij het hotel langs te rijden was niet het beste van die dag geweest. Jan reed zich drie keer klem in het woeste verkeer en raakte twee keer de weg kwijt. Zodoende kwam Borrini eerder bij het Frigorifero Milano aan, al scheelde het niet veel. De man was er vlak nadat Bob het koelhuis was ingegaan en dat was geen wonder. Ferdinand en Bob waren weliswaar veel vroeger dan alle andere deelnemers aan de serie Italiaans-Nederlandse misverstanden bij het gebouw aangekomen, maar Ferdinand had veel tijd verloren met nadenken en wachten tot het rustig was geworden.

Toen Borrini de parkeerplaats opreed kwam de portier hem met handgewapper en armgefladder tegemoet.

'Meneer Borrini, meneer Borrini,' riep hij met wanhoop in de stem. 'Ze schieten.'

Borrini raakte daar niet direct van overstuur. Wat hem betrof stond half Milaan daarbinnen op elkaar schijf te schieten, zolang hij maar niet werd geraakt.

'Wie schieten,' vroeg hij korzelig.

'Die man die u hebt gestuurd en die jongen die later aan kwam rennen.'

Dat veranderde de zaak. Borrini had niemand gestuurd.

'Is Livi binnen?' vroeg hij.

'Livi was hier, maar hij is ontvoerd. Door twee jongens.'

Borrini keek naar het benauwde gezicht van de portier en vroeg zich af wat deze wartaal te betekenen had. Het gevoel van onheil dat hem eerder deze dag had overvallen was sterker geworden en dat maakte hem onrustig.

Hij gaf de portier een duw. 'Heb je een wapen?'

Nou, of de portier er een had. Hij had een mooie blauwachtige revolver die glom van het vet. De portier pakte het wapen voorzichtig vast en liet het zien.

'Gebruik het dan,' snauwde Borrini. 'Ga naar binnen en treed op.'

Precies, dacht de portier. Dat is wat er moet gebeuren:

optreden. Die Borrini toch, hij wist het zo mooi te zeggen. Voor het eerst zou hij deze mooie revolver mogen afvuren. Hij werd er trots van.

Met grote stappen liep hij naar de ingang. Om de hoek bleef hij staan. Hij strekte zijn rechterarm en drukte af. De kogel floot in de lengte de binnenruimte door en boorde zich door het laadgedeelte van de grijze bestelwagen. De pols van de portier knakte bijna dubbel door de terugslag, maar dat gaf minder. De man vond het prachtig. Lekker schieten in opdracht van een van de belangrijkste mensen van Milaan, kom daar eens om in een tijd waarin bijna niets meer mocht. Hij vuurde nog twee keer en genoot van de vuurstralen en de knallen. Tot op dat ogenblik had hij Bob nog niet eens gezien..

Maar Bob zag de portier wel. Hij rende terug naar de combi en drukte zich tegen de laadklep. Vanaf dit punt kon hij de ingang van de koelcel en de plaats waar de portier stond in de gaten houden. Hij was hier betrekkelijk veilig voor rondvliegende lood, maar echt lekker voelde hij zich niet. Enige hulp werd nu echt wel wenselijk, vond hij.

Jan reed de Volvo voor het hek van het koelhuis op het moment waarop de portier zijn vierde kogel door het interieur zond. Hij overzag het parkeerterrein en zag een man het portiershok induiken.

'Eén man in die loge daar, een ander staat bij de ingang van het koelhuis te schieten,' somde hij op.

Arie keek naar de auto's die schots en scheef bij de portiersloge stonden geparkeerd: een oude Fiat en een prachtig glimmende Citroën ID, jarenlang het paradepaardje van de Franse Citroënfabrieken en het vervoermiddel voor ministers en presidenten.

'Heeft dat geschiet iets met ons te maken?'

Jan aarzelde. 'Voor hun lol zullen ze het niet doen.'

Arie nam een besluit. 'Rij eens een stukje door. Misschien kunnen we zien wie of wat er daar binnen staat.'

Jan liet de Volvo vooruitrollen en met de handen voor de ogen tuurden ze naar het halfduistere binnenste van het koelhuis. De zon stond al laag aan de hemel en scheen hen in de rug, een aantal stralen het koelhuis inzendend.

'Is dat een vrachtwagen?'

'Zeker wel. Maar is het de onze?'

Jan kneep zijn ogen tot spleetjes en schoot overeind. 'Het is onze wagen, dikke. Ik herken de vorm. Pak je pistool, misschien is Bob of Piet daarbinnen.'

Arie legde een hand op Jans schouder. 'Rij rustig en koers op dat portiershok aan. Daarbinnen zit iemand. Die wil ik niet in mijn rug hebben.'

Wat daarna gebeurde verliep met geïliede soepelheid. De jongens hadden zo vaak samengewerkt dat er geen eindeloze conferenties nodig waren voor ze in actie kwamen.

Jan stuurde naar de portiersloge zonder onnodig lawaai te maken en zag Arie uit de auto rollen en naar het hok rennen. Zelf liet hij de Volvo met afgezette motor een eindje doorrollen tot hij de portier kon zien die, met een trek van opperste gelukzaligheid om de lippen, zijn vijfde schot afvuurde. Jan was achter hem op het ogenblik dat de man aan zijn zesde en laatste kogel toe was. Hij strekte net zijn rechterarm toen Jan hem een tik achter het oor gaf en hij viel zonder een woord te zeggen voorover. De revolver schoot uit zijn hand en slierde over het beton.

'Dat is één,' mompelde Jan. 'Ik zou nu wel eens willen weten wie daar binnen zitten.'

Uit een van de koelcellen klonk een knal, gevolgd door een

schot van iemand die achter de vrachtauto stond.
Jan haalde adem en begon op zijn tenen naar de auto te rennen die hij nu definitief had herkend als hun wagen.

Arie zou de zaken grondiger hebben aangepakt als hij geweten had dat de man in de portiersloge Borrini was. Maar hij kende Borrini niet en Borrini kende hem niet en Arie was niet van plan onschuldige Italianen voor hun raap te gaan schieten.

Hij stond met de deurkruk van het hok nog in de hand toen Borrini tot de aanval overging. De Italiaan had geen last van zijn geweten. Zijn hele leven had hij zich beziggehouden met duistere zaken en hij had een schitterende carrière weten te maken door alleen zichzelf te vertrouwen. Hij had de twee jongens zien komen en een van hen doldriest op de schietende portier af zien gaan. Wie zoiets deed was verre van onschuldig, vond Borrini.

Hij had een stuk hout gepakt dat naast het bureau van de portier stond en hield dat achter zijn rug. Een vuurwapen had hij niet. Vuurwapens waren lastig, vond Borrini. Je kreeg er van die lastig te repareren gaten van.

Terwijl Arie hem onzeker aan stond te kijken haalde Borrini uit. Hij gaf de jongen tegenover hem een mep op een schouder die klonk als een klok. Arie slaakte een kreet en liet zijn pistool vallen. Hij zag het hout voor de tweede keer op zich afzoeven en liet zich door de knieën zakken. Het hout knalde tegen een kastje dat van de wand werd gerukt met een klap waar Borrini een trillerig gevoel van in zijn handpalmen kreeg. Het was de laatste klap die hij gaf.

Vanuit gebukte houding stomde Arie op Borrini af en hij raakte de man midscheeps. Elke ademtocht werd uit Borrini's longen geperst en hij zakte met slappe benen in elkaar.

'Ziezo,' zei Arie. 'Een stevig hoofd is toch beter dan een dom stuk hout, dat blijkt maar weer.' Hij greep in de binnenzak van het colbert van Borrini op zoek naar een wapen. Hij vond alleen diens portefeuille en iets hards dat erachter zat.

Hé, dacht Arie, wat gek, het lijkt wel een cassettebandje. Het was een cassettebandje en dat is niet helemaal wat je verwacht

te vinden in het maatkostuum van een zeer harig, maar keurig verzorgd persoon. Die persoon was wel degelijk Borrini zag Arie tot zijn onuitsprekelijk geluk toen hij het rijbewijs opensloeg. Hij legde de portefeuille op het bureau van de portier en begon het cassettebandje te bekijken. Het leek kleiner dan een normaal bandje en het bevatte geen enkel opschrift.

Vreemd, dacht Arie weer en peinzend stond hij ermee in zijn hand. In het koelhuis hoorde hij een knal. Schrikken deed hij er niet van, want enig fluitend lood had hij wel verwacht, maar het leidde zijn aandacht af. Hij keek naar buiten op de parkeerplaats en zag de slordig geparkeerde auto van Borrini staan. Hij zag ook de Volvo en die wagen bewoog.

Dat hoorde niet, vond Arie, dat hoorde in het geheel niet. Er was niet opzienbarend veel fantasie nodig om te beseffen dat de kleine Livi bezig was om zich los te wurmen. Aan elke poging in die richting moest onverwijld een einde worden gemaakt. Er waren toch al veel te veel mysterieuze kantjes aan de schietpartij die zich bij dit koelhuis aan het ontwikkelen was en daar moest niet nog de ontsnapping van een gangster bijkomen.

Met zijn gedachten bij de Volvo propte Arie het cassettebandje in een broekzak. Hij bukte zich en legde twee vingers tegen de keel van Borrini die met een groengelige kleur op het gezicht voor lijk tegen een tafelpoot lag en voelde zwak de slagader kloppen.

Die blijft wel een tijdje liggen, constateerde jongeheer Roos. Laat ik eerst maar eens wat aan die Livi doen.

Hij sprintte de portiersloge uit en rukte een achterportier van de Volvo open. Halfdubbelgeslagen en met een hoofd alsof hij in een grote koperen pot een tijdje aan de kook was geweest, keek Livi op. De Italiaan had zich los weten te frunniken van de voorbank en was net begonnen aan een poging overeind te komen.

‘Dat treft,’ zei Arie opgewekt. ‘Nou hoef ik je niet eens los te knopen ook. Kom maar mee. Vlug. Pronto.’

Hij greep Livi bij de kraag van zijn shirt en trok hem in één ruk naar buiten. Schichtig keek hij om zich heen. Buiten het koel-

huis was niemand te zien, maar dat kon nooit lang zo blijven. Enige haast was wel degelijk geboden. Zonder te luisteren naar het gemurmel van Livi, waar, door de lap in diens mond, geen woord van te verstaan was, sleepte hij de man achter zich aan naar het portiershok. Livi was niet zwaar, maar hij werkte geen milimeter mee en Arie hijgde als een karrepaard toen hij de deur achter zich dicht deed. Hij liet de kleine man in een hoek vallen en draaide zich om naar Borrini.

Terwijl hij dat deed voelde hij hoe zijn benen onder zijn lichaam werden weggeschopt. Hij sloeg voorover en knalde met zijn hoofd tegen het bureau.

Uilekop, dacht hij en toen was hij bewusteloos.

Borrini had een van de oudste trucs toegepast die er waren: hij had zich bewusteloos gehouden. Arie had de kracht van zijn hoofd overschat. De Italiaan was tegen de grond gesmakt, maar hij was niet buiten westen geraakt. Hij had gevoeld hoe zijn binnenzak werd leeggehaald. Even later merkte hij tot zijn grote vreugde dat de jongen zo stom was om naar buiten te lopen zonder hem vast te binden. Hij was al half overeind toen hij door een ruit zag dat Arie terugkwam met een gebonden man als een zak zand achter zich aan. Hij zonk terug op de vloer en zette zich schrap, tussen zijn oogleden doorloerend naar de zuchtende en steunende dikzak. Toen hij zag dat zijn tegenstander zich omdraaide gaf hij hem een trap tegen diens kuit. Het was een schop waar hartstocht en gevoel inlag en het effect mocht er zijn. Borrini zag de sproetige dikkerd tegen het bureau knallen en wist dat hem voorlopig niets kon gebeuren. Hij greep zijn portefeuille en rende naar zijn auto. Naar Livi keek hij niet eens om. Als zijn assistent niet slim genoeg was om uit handen te blijven van een jongen die nog maar net een snor kon laten staan, dan mocht hij wat harige Borrini betrof op de grond blijven liggen tot het koelhuis van ouderdom instortte.

Hij was al acht meter de parkeerplaats opgerend voor tot hem doordrong dat zijn mooie ID bijna recht voor de ingang van het koelhuis stond geparkeerd en dat in het binnenste van dat koelhuis nog steeds een soortement schietwedstrijd aan de gang was. Hij hoorde een kogel over zich heen fluiten, remde af en

maakte rechtsomkeert. Door deze manoeuvre kwam hij precies naast de Volvo. Tot zijn voldoening zag hij het sleuteltje in het contactslot zitten. Hij verloor geen tijd met bespiegelingen over de eigenaar van het voertuig maar stapte in, startte en reed weg. Het verlies van een Citroën behoorde tot de onplezierige, maar overkomelijke tegenvallers, vond hij. Hij had natuurlijk Arie's pistool kunnen pakken en kunnen gaan schieten, maar wie schiet kan zelf een kogel krijgen en Borrini voelde zich niet kogelvrij. Borrini schoot niet. Borrini ging er gewoon vandoor. Er was voor hem nog veel te doen, zonder dat hij zich bemoeide met ordinaire raus- en ragpartijen.

Het schot dat Borrini had doen terugdeinzen was afkomstig geweest van Bob die had gemikt op... Jan. Bob had zijn aandacht moeten verdelen tussen de koelcel en de ingang van het koelhuis en hij had het neerslaan van de portier compleet gemist. Hij zag uit een ooghoek wel een figuur op zich afkomen, maar de donkere gestalte die zonlicht op de achtergrond had was niet te herkennen.

Hoho, dacht hij, toen de figuur te dichtbij kwam, dit kan zo niet. Hij zond een kogel in de richting van de ingang en zag dat de gestalte naar de vloer dook.

Dat is beter, vond hij, en hij pompte maar weer eens een kogel in de koelcel. Dit maal maakte hij drie wasmachines onschadelijk. Dat was natuurlijk heel dapper, maar vrolijk stemde het hem niet. Vooral die figuur die net naar hem toe was komen lopen baarde hem zorgen. Hij zat nu tussen twee vuren in en dat gaf een onheilspellend gevoel. Hij liet zich door de knieën zakken en tuurde onder de vrachtwagen door. De figuur richtte zich half op. Was dat, dacht Bob. Was dat niet...

Onzeker riep hij: 'Ben jij dat, Jan?'

De figuur kwam omhoog en klopte zijn broekspijpen af. Dat doet alleen zuinige Jan, dacht Bob. Het eerste wat hij zich afvraagt is of hij er netjes bijloopt.

'Jan,' riep hij weer. 'Kom hier, sukkel.'

Jan liep naar de achterkant van de combi. 'Je schoot me bijna voor m'n raap, Bobbie.'

Bob grijnsde. 'Roep dan voor je binnen komt.'

Jan loerde door de deur van de koelcel.

'Hoe is de situatie hier?'

'Bodewes is binnen. Waarschijnlijk vastgebonden. Er is een vent bij hem, een grote, met helblond haar.'

'Die zullen we even uitroken,' verzekerde Jan. 'Heb je nog patronen?'

Bobs gezicht betrok. 'Niet veel meer. Kijk uit dat je Piet niet raakt, hij zit ergens rechts.'

'Heus wel,' verzekerde Jan hem. Hij schoot drie keer en hoorde de kogels door de cel gieren.

Daarmee was het gevecht afgelopen. Ferdinand had gehoord dat hij nu twee tegenstanders had. Even overwoog hij zijn gevangene als schild te gebruiken, maar hij besepte dat hij tegen twee man geen kans had. Hij gooide zijn wapen door de deuropening en wandelde er rustig achteraan, de handen boven het hoofd.

De kloppartijen in het koelhuis waren voorbij.

Een verrassing per cassetteband

De Citroën ID van Borrini zoefde met een matig gangetje over de autoweg van Milaan naar Turijn, gevolgd door de vrachtwagen met het bakstenenbont. In de ID zat Jan Prins achter het stuur. Naast hem zat Bob Evers. Breeduit op de achterbank zat Arie Roos. Hij bevoelde zijn neus.

‘Die kokkerd van mij is nu al net zo dik als die van jou na een etmaal,’ zei hij ontevreden tegen Jan.

‘Wees blij,’ gromde Jan. ‘Dat scheelt je een hoop ellende. Die van mij had twintig pijnlijke uren nodig, voor ‘ie goed op dreef was.’

Bob schoot in de lach. ‘Toch aardig van je Arie, dat je solidair met Jan wilde zijn en je met je neus tegen een bureau liet duwen.’ ‘Zal ik jou eens een hengst op je gezicht geven? Dan zien we er allemaal even fraai uit,’ stelde Arie voor.

Bob maakte een afwerend gebaar.

‘Hebben we er wel verstandig aan gedaan om die lui in die koelcel op te sluiten?’

Dat was een vraag waar Jan al een tijdje over zat na te denken. Na alle schiet- en knokpartijen waren ze overhaast vertrokken. Dat kon moeilijk anders, want het was volop dag en er kon elk ogenblik een nieuwe auto bij de Frigorifero Milano aankomen om te laden of te lossen.

De jongens hadden Ivo Livi, Ferdinand en de portier, tesamen met alle losse revolvers en pistolen die niet hun eigendom waren in de koelcel van Borrini geschoven en de deur vergrendeld en op slot gedraaid. Vooral Jan had met een innig genoegen de kleine Livi de koelcel ingesleept. Hij was in de loop van de tijd weliswaar weer geheel op temperatuur gekomen, maar zo gauw hij zelfs maar dacht aan koelcellen, diepvrieskisten en ondernultemperaturen liepen de rillingen hem weer over de rug. Hij had Livi over de schouder genomen en hem op een plank in de stelling gemikt, naast een stapel kartonnen dozen waarin hand-

schoenen bleken te zitten. Koude handen heeft 'ie dus niet te krijgen, dacht Jan. Tenzij niemand hem losmaakt natuurlijk, maar dat zal me toch volmaakt een zorg zijn.

Nadat ze de cel secuur hadden afgesloten gingen ze er snel vandoor. Achter in het gebouw stond nog steeds de bestelauto van de slaggers en het was te verwachten dat zij, nu de oorlogshandelingen afgelopen leken te zijn, hun hoofden toch wel eens om de hoek zouden steken. De twee hadden zich na het eerste schot weliswaar niet meer laten zien en konden dus onmogelijk de signalen van de drie jongens en Piet Bodewes aan de politie doorgeven, maar die situatie kon natuurlijk elk moment veranderen. Dat de slaggers de gevangenen zouden kunnen bevrijden was uitgesloten. De deur van de koelcel kon solide op slot en de reservesleutel van de portier die door Ferdinand was gebruikt zat solide in de broekzak van Piet. Het was natuurlijk wel zaak om er voor te zorgen dat Livi, Ferdinand en de portier werden bevrijd voor ze het stadion van ijsklomp hadden bereikt, maar Jan en Arie wisten uit ervaring dat dat wel even duurde.

Bovendien, had Jan gezegd, laat ze maar even afkoelen, dat is goed voor de zenuwen.

Tegen de tijd dat Bob en Jan de cel hadden afgesloten was Arie weer in goeden doen. Het had geruime tijd geduurd voor hij weer bij zijn positieven was en belangstelling begon te tonen voor de strijd in het koelhuis. Toen hij het gebouw was binnengewankeld was het gevecht voorbij en hadden een zegevierende Jan en Bob net Ferdinand in de koelcel aan een van de poten van de stelling gekluisterd. Allebei keken ze hun volvette vriend met grote verwachting aan.

Nee, moest die vriend bekennen, zijn man was er niet meer. Die man was ontsnapt. En helaas, de Volvo was er evenmin. Daar was die man nu net mee verdwenen. Ja, hij wist de naam, dat wel. De naam was Borrini.

Voor Jan en Bob waren uitgelachen en uitgescholden had Arie waardig plaatsgenomen in de blinkende auto van Borrini met een grimmige trek op het gelaat en het vaste voornemen het eerste uur op geen enkele schimpscheut te reageren.

Toen ze dat punt hadden bereikt was het iedereen duidelijk dat ze onverwijd uit de buurt van het koelhuis moesten geraken. Ze schoven Piet Bodewes die rillerig was van zijn verblijf in de koelcel, achter het stuur van zijn combi en zeiden hem de Citroën te volgen. Omdat Bob de Fiat wilde afleveren in Cornaredo waren ze gedwongen om weer in de richting Turijn te rijden. Een half uur later reden ze, nadat ze de Fiat in goede orde hadden overgedragen, over de autostrada en was de vraag aan de orde: hebben we de zaken wel zo slim aangepakt als mogelijk was?

Praktische Bob vond van wel. Hij knipperde tegen de laagstaande zon en boog zich naar Arie: 'We konden weinig anders doen. En we hebben bovendien een en ander bereikt.'

Arie keek nieuwsgierig. 'O, ja? Wat dan?'

Bob telde op zijn vingers af. 'We hebben vastgesteld dat die vent met dat helblonde haar, die Livi en Borrini met elkaar te maken hebben. Mee eens?'

Arie knikte.

Bob vervolgde. 'We mogen aannemen dat Borrini de grote baas is. De vraag is nu: is die Borrini thuis of is de man op de vlucht.' Jan overwoog die vraag. 'Het maakt niet veel uit,' zei hij na enige tijd. 'Als Borrini thuis is kunnen we niets doen. Dat huis is een soort fort. Daar hoeven we geen slimmigheden uit te halen, zeker niet nu hij door alle gedoe extra op zijn hoede is. Maar ik wed dat hij niet thuis is en voorlopig niet thuis komt ook. Hij kan er op rekenen dat de politie weet krijgt van de schietpartij in het koelhuis en dat daar vragen over komen. Nee, Borrini is op de vlucht.'

Arie was het met hem eens. 'Voor alle zekerheid kunnen we de Italiaanse politie bellen en vragen of ze in dat koelhuis willen gaan kijken.'

Jan trapte op het gas en haalde een vrachtwagen vol roestig ijzer in. 'Laat je vader dat doen,' zei hij kort. 'Die kent gegarandeerd iemand die Italiaans spreekt en bovendien maakt een mededeling uit Nederland indruk. Als wij door een telefoon gaan staan hakkelen dan heb je kans dat ze niet eens luisteren.'

Bob keek zuinig. ‘Ik hoor Arie nog niet tegen zijn vader zeggen dat hij een complete Volvo is kwijtgeraakt. Dat staat toch slordig. Bovendien weten we nog steeds niet of Borrini echt het hoofd van een autodievenbende is. Ik bedoel: kende hij de bestemming van de vrachtwagen of was alles toeval, net als gisteren met die Duitse zwerver?’

Jan gromde en keek strak voor zich uit. Arie schoof zo klungelig heen en weer dat de auto ervan schudde.

Bob keek om. ‘Wat zit je te doen, dikke?’

‘Ik heb hier nog iets,’ zei Arie, terwijl hij het cassettebandje uit zijn broekzak wurmde. ‘Dit ding heb ik veroverd op Borrini. Het heeft een vreemd formaat, maar daar voorin zitten twee recorders.’ Hij gaf Bob het bandje. ‘Kijk eens of het in een van die apparaten past?’

Het paste in het onderste.

‘Dat wordt muziek van de Bee Gees,’ zei Jan verlekkerd.

‘Country natuurlijk. Of Italiaanse aria’s,’ voorspelde Bob.

Het bleken de telefonische mededelingen die Borrini die dag had gekregen. De jongens verstonden maar een deel, maar ze werden er jolig van.

‘Geniaal, Arie,’ prees Bob. ‘Voor zoiets mag je je op je neus laten meppen.’

‘Die Arie,’ zei Jan. ‘Zuinig of niet, van mij krijgt hij een reep chocolade.’

Ze luisterden het bandje vijf maal af en hadden toen voldoende begrepen om te weten hoe Borrini aan zijn informatie kwam.

‘Van een douanebeambte in Chiasso,’ stelde Jan vast. ‘Die vent spreekt Italiaans met dat Duitse accent dat ze in een deel van Zwitserland hebben. Zo te horen is het iemand uit het noordelijk deel van Zwitserland die een baan in het zuiden heeft gekregen.’

Hij lachte even tegen een groep kinderen die op de achterbank van een toeringbus zaten en zwaaiden naar iedereen die ze zagen.

‘Wij dachten dat de Italiaanse douane gegevens overbrieft, maar het kan natuurlijk ook anders. Wat Italië ingaat, moet Zwitserland uit. Of je nu gegevens krijgt van een Zwitser of van een Italiaan, het komt op hetzelfde neer. De zaak zit precies zo in elkaar als we in Nederland al dachten. Er is

een bende, de informatie komt van de grens en handige jongens in Noord-Italië knappen de boel verder op.'

'En stoppen de buit in koelcellen in Milaan,' vulde Bob aan.

'Dat maakt het verhaal rond.'

Jan duwde de cassette weer in de recorder. 'Nog even luisteren naar die mededeling uit Frankrijk. Als ik het goed heb begrepen moet Borrini morgenavond in dat land zijn, dus er is alle kans...'

'Dat 'ie nu al onderweg is. In onze Volvo,' vulde Arie aan.

Hij liet zich onderuit zakken. 'Stop maar bij het eerstvolgende wegrestaurant, Jan. Met wat we nu weten durf ik mijn vader wel te bellen. Hij moet er maar voor zorgen dat in Chiasso en Milaan orde op zaken wordt gesteld.'

Het woord wegrestaurant deed bij Jan een belletje rinkelen.

'Zeg, Bob,' zei hij, 'als ik het goed begrijp is al dat geraus in Milaan ontstaan na die vechtpartij in die routierstent. Hoe is die Piet daar eigenlijk aan het knokken geslagen?'

Bob schoot in de lach. 'Weet je wat het gekke is, dat wist ik vanmiddag niet eens. Het begon toen ik me even omdraaide. Ik kon het pas in dat koelhuis vragen. Het schijnt dat een Nederlandse chauffeur Piets pet afsloeg. Die Groninger werd daar zo nijdig van dat hij de vent bij kop en kont pakte en de zaal doorslingerde.'

Arie beet op zijn duim. 'Die Piet,' zei hij. 'Wie aan zijn pet komt, komt aan hem. Rare vent.'

'Niet iemand die we lang bij ons moeten houden,' vond Jan.

'Daar is een restaurant. Met een motel ook nog. Kunnen we slapen. Ik ben bek-af en ik wil rust en veel eten voor ik achter die Borrini aanga. Want ik verzeker je één ding: ik ga niet terug naar Nederland voor ik die prachtige Volvo terug heb.'

'Die Jan,' spotte Bob. 'Altijd zuinig. Is deze ID niet mooi genoeg.'

Jan hapte, zoals hij dat altijd deed. 'Nee,' zei hij, 'want die Volvo is geleend en deze ID is alleen maar gejat.'

Daar had zelfs Arie niet van terug.

De verdere avonturen van Bob Evers, Jan Prins en Arie Roos in hun jacht op Lino Borrini en de verdwenen Volvo leest u in:

SUPERSLAG IN EEN SUPERMARKT

Kloppartijen in een koelhuis

Opdracht van de vaders Roos en Prins: zoek uit welke bende in Noord-Italië verantwoordelijk is voor de diefstal van een serie vrachtwagens waarbij voor honderdduizenden guldens aan waardevolle goederen zijn buitgemaakt. Uitvoering: vergezeld van chauffeur Piet Bodewes, een stijfkop die zeer is gesteld op zijn schipperspet, proberen Jan Prins, Arie Roos en Bob Evers bij het beroemde Como-meer en in Milaan gangsters te lokken met een belangrijk lijkend transport van bontjassen en bontvellen. Resultaat: de auto wordt gestolen, meer dan eens zelfs. en de jongens storten zich in een avontuur dat leidt tot achtervolgingen, ernstige meningsverschillen op een wild west-camping en in een wegrestaurant en uitvoerige schietpartijen bij een groot koelhuis.

ISBN 90 6056 415 4
NUGI 220

De Eekhoorn BV Uitgevers